

ПРОРОКЪТ ГОЧО

АУТУТЪР
ДОБРЕВ

Тази неприлична книга не се препоръчва за лица под 16 години!

*Всичко в тази книга е пълна измислица. Всяка
прилика с действителни лица и задници е
напълно случайна :-)*

Пророкът Гочо

(втора чернова)

Димитър Добрев
април, 2011 г.

Част първа

В една малка и зле мебелирана стая седеше един дебелак на средна възраст и гледаше в кръга от светлината на нощната си лампа. Ако някой го видеше, можеше да си помисли, че чете, но това беше Гочо, а той никога не чете. Не че Гочо беше някакъв неграмотен простак, но той живееше в страна, в която никой не чете. Това беше най-забитата страна и Гочо се беше родил и израсъл в нейния най-забит град. Хората в този град не четяха, а гледаха телевизия. Гочо с нищо не се различаваше от своите съграждани. И той не четеше, а гледаше телевизора, при това гледаше главно порно. Да не си помислите, че той е някакъв сексманиак. Не, според учените пристрастен към порното е този, който гледа повече от единадесет часа седмично. Според тази дефиниция Гочо е порноманиак, но не всяка седмица. Точно тази седмица той въобще не беше пристрастен, защото му бяха спрели кабелната телевизия поради баналната причина, че не си беше платил.

Първо Гочо се зачуди дали да не се закачи незаконно и да гледа на аванта, както правеха повечето му съседни, но сърце не му даде да открадне от хората, които му доставяха единствената житейска радост. Затова, вместо да гледа по телевизията секс между негър и китайка, Гочо гледаше как две хлебарки се грижеха за продължението на рода си в светлината на нощната му лампа.

– Ех, не е същото – въздъхна Гочо. Не му беше интересно, това

не беше неговият биологичен вид. Може би ако беше и той хлебарка, щеше да е супер, секс на живо. Да, ама той предпочиташе негъра и китайката, макар и те да не бяха точно неговият биологичен вид.

Гочо обичаше да гледа млади руси момичета или поне изрусени. Искаше да гледа стандартен секс, който се прави по начини, свързани с размножаването, но, уви, порно каналите му пускаха нещо съвсем различно. Гочо не можеше да разбере защо му пускаха всички други раси, освен неговата, и защо секът беше свързан повече с отделителните процеси, отколкото с размножаването. Гочо не знаеше и дори и не подозираше, че има по-умни и много по-богати хора, които се грижат за него и знаят какво е добре за него да гледа, какво трябва да знае и какво трябва да мисли. Гочо не знаеше нищо за Съвета на Великите Мъдречи.

По същото време, недалеч от Гочо, в един луксозен кабинет един човек мислеше по въпроса какво да открадне. Той беше облечен в перфектен черен костюм, ръцете му бяха обсипани със злато и диаманти, а на устните му седеше една идиотска усмивка. Това беше Безкрачко. Той е най-честният български политик, но не защото не краде, а защото е твърде тъп, за да покрие кражбите си. Всъщност Безкрачко не крадеше много – оттук стотачка, оттам милион, но до милиард никога не беше стигал. Не че не искаше, но просто не знаеше как.

В България се живееше много трудно, но най-трудно им беше на крадците. Те вече бяха окрали всичко и сега бяха останали без работа. Безкрачко беше закъсал дотолкова, че му се налагаше да краде от самия себе си. Тази вечер реши да открадне три километра водопроводна тръба. После се сети, че преди десетина години беше откраднал водоснабдяването и че тръбата всъщност си е негова, но Безкрачко не го правеше заради парите, а просто защото чувстваше нужда да го прави, така както светците имат нужда да правят добрини, а Гочо – да гледа порно.

През това време на другата страна на земното кълбо инженер Франк Христов чакаше пред кабинета на един от Великите Мъдреци. За тези, които не знаят, земята е кръгла и от едната ѝ страна е нощ и там Гочо гледа порно и Безкрачко краде, а от другата страна е ден и хората правят пари. Там хората непрекъснато правят пари. Единственото, което може да ги откъсне от правенето на пари, е спестяването на пари. Хората в тази страна цял живот седят заключени в офиси и ядат сандвичи. От скъперничество не могат да си купят дори една паница топла супа. Всъщност тези хора дори не знаят какво е това супа и какво е храна, единственото, което познават, е Fast Food.

Франк, както и Гочо, беше гражданин на своята страна. Работеше, правеше пари и спестяваше. Беше облечен с костюм за пет хиляди долара, а отдолу носеше бельо за три долара, купено от някаква разпродажба. Имаше много американци, които носят скъпо бельо, но това бяха хора, които от това правят пари. Франк се отнасяше много внимателно към работното си облекло, но с бельото си не работеше.

Франк спестяваше и вече беше събрал първия си милион, а беше едва на тридесет. Баща му, прясно натурализиран американец, беше работил като скот до 68, за да спечели мечтания милион. Дъртият Христов беше щастлив човек, той беше успял да постигне американската мечта. Беше успял да се измъкне от най-забитата европейска страна и да дойде в Америка. Там той, заедно с всички американци, започна да мечтае да си върне заемите. Чак на 68 години се видя без заеми и с пари. Тогава той си купи яхта за един милион долара, след което продължи да спестява, за да си върне новите заеми.

Всички мислеха, че младият Христов ще продължи делото на баща си да трупа и да спестява пари, но зад неговата невинна външност на кариерист и подмазвач се криеше един гаден идеалист, който не се интересуваше от парите, а искаше да спасява света.

Именно идеалистите като Франк бяха истинското проклятие за планетата Земя. Всеки идеалист си беше поставил някаква глобална цел и смяташе за свой свещен дълг да постигне този идеал с цената на всичко. През 2010 имаше идеалисти, които се

бореха за господството на исляма, други смятаха за свой свещен дълг да избият евреите, трети се бореха за унищожаването на комунизма и налагането на демокрацията, четвърти се бореха за обратното на третите, а петите, и те не знаеха за какво се борят, но се бореха много активно. Франк беше един от по-безобидните идеалисти, който се бореше срещу глобалното затопляне. Макар това да беше една безобидна кауза, Франк беше готов да убие или да даде живота си за нея. Разбира се, през 2010 година убийството не беше нещо нередно, но само при благословията на Съвета на Великите Мъдреците. Всяко убийство, извършено в името на идеал, който не се споделя от Съвета, се смяташе за много сериозно престъпление.

Франк чакаше пред кабинета на най-богатия човек – трилионера Били, собственик на Onlysoft – единствената компания за производство на софтуер. Компанията на Били беше единствена, защото през 2010 всичко беше единствено. След процеса на сливане и уедряване, започнал в началото на века, беше останала една софтуерна компания, една компания за производство на обувки и една за клечки за зъби. Мъдреците бяха стигнали до извода, че ако има две различни компании за производство на клечки за зъби, то неизбежно се стига до конкуренция, която подбива цените на продуктите и в крайна сметка съсипва икономиката.

Щом компанията на Били беше единствена, то не беше чудно, че компютърният инженер Франк беше избрал да работи точно в тази компания. По-странното беше, че беше успял да се издигне до длъжността главен инженер. Много беше странно, защото Франк не беше нито евреин, нито педерас, нито член на масонска ложа, нито дори представител на някоя известна мафия. Въпреки това някаква невидима сила беше издигнала Франк до небесата. Разбира се, той беше изключително талантлив и способен, но ако само това беше достатъчно, то Onlysoft би имала поне сто главни инженера.

Франк чакаше шефа си Били, но не за да го убива, а за да го убеди да му разреши да направи машината на времето. Идеалистите наистина бяха злодеи, но дори и те не убиваха непрекъснато, а само когато това беше нужно за постигането на идеала им.

Вратата се отвори и една черна секретарка покани Франк да влезе. Били беше член на Съвета на Великите Мъдречи и затова не можеше да си позволи да назначи бяла секретарка, за да не го обвинят в расизъм. От друга страна, това беше прекрасен начин за демонстриране на сътрудничество с черното мнозинство.

Франк благодари на момичето, а тя му се усмихна с два реда бели керамични зъби, които искряха силно на фона на кафявата ѝ кожа.

В огромния кабинет, зад едно огромно бюро седеше Били и гледаше навъсено към Франк. Били мразеше по-умните от себе си и затова ненавиждаше Франк и половината човечество. Въпреки това Били не беше лош човек, защото към другата половина от човечеството се отнасяше доста добре.

Франк пристъпи плахо и попита с възможно най-угодническият си глас:

– Ваше Височество, имахте ли възможност да се запознаете с предложението ми за построяването на квантовия компютър?

Към членовете на Съвета на Великите Мъдречи беше редно да се обръщаш с титлата Височество. Разбира се, съществуването на Съвета беше абсолютна тайна и само малък кръг посветени знаеха как да се обръщат към Мъдречите. Самият факт, че Франк бе един от тях, беше огромна чест за него.

– Хъм – каза Били. – Защо си нарекъл проекта машина на времето?

Били нищо не разбираше от компютри и от софтуер и като всеки невежа се захвана с името на проекта.

– Това е принципно нов компютър, който ще ни даде възможност да се движим напред и назад във времето. Сегашните компютри ни позволяват да познаваме бъдещето до една седмица, и то едно към гьотере. Например прогнозата е, че след една седмица ще вали, но надеждността на тази прогноза е само 99.8%, което е крайно недостатъчно. Квантовият компютър ще ни позволи да познаваме времето стотици години напред, при това с абсолютна точност. – Франк се усмихна угоднически, за да прикрие факта, че обяснява елементарни неща, които знаят всички, дори и

първокурсниците от Мичиган.

– Какво ще спечеля аз от тези по-точни прогнози? Хората плащат за прогноза за времето всяка седмица. Ако им дадем прогнозата за сто години напред, то няма да видим нито цент от прогнози през следващия век.

– Така е – заекна Франк. Макар Били нищо да не разбираше от компютри, той беше бог в икономиката, а това е науката, която казва как да изцедим последния петак от бедния човек. – Така е, но новите точни прогнози ще направят възможен един нов супер изгоден транспорт – въздухоплаването. Стоките вече няма да се товарят върху кораби, които обикалят като луди и харчат петрол като дракони. Вместо това ще се издигат с балони, които, носени от попътни ветрове, ще стигат до другия край на света два-три пъти по-бързо от корабите и почти безплатно.

Бил погледна още по-навъсено Франк. Явно, този глупак се опитваше да го разплаче с приказките си за розовото бъдеще.

– И как тези балони ще хващат точно този попътен вятър, който им трябва?

– Чрез промяна на височината, на която летят, а това ще става с минимален разход на енергия. Тази технология ще Ви донесе огромни печалби.

– Това не ме интересува. Ще се качат акциите на световния въздухоплавателен концерн и ще паднат акциите на мореплавателния. Каквото спечеля от единия, ще го загубя при другия. Не виждам защо трябва да давам пари за нещо толкова безсмислено.

– Но машината на времето няма да ви струва нито цент – упорстваше Франк. – Ще я направим с парите на военните!

– Парите на военните ще ги вземем така или иначе. Много по-добре е да ги сложим в джоба си, отколкото да ги пилеем за разни научни фантастики. Днес ми загуби достатъчно много време, а то е пари. – Бил погледна Франк със строгия поглед, означаващ, че разговорът е приключил.

От другата страна на земята три малки жълти човечета се обличат със странни дрехи. Това не е тази друга страна, където Гочо гледа порно. Земята е голяма планета и има много други страни, макар да няма втора дупка като тази, в която живее Гочо. Тази друга страна се казва Китай и малките жълти човечета са първите китайски космонавтки. Те са особено малки, защото китайците са пестеливи и не искат да пилеят гориво за дебелани. Странните дрехи са скафандри, а причината, поради която ги обличат, е, че след час ще излетят към първата китайска космическа станция, а след два часа ще пият шампанско на борда ѝ по случай тържественото откриване.

Досега не беше отваряно шампанско в космоса. Причината е в липсата на гравитация. Ако отвориш шампанско при безтегловност, то ще трябва да го събираш от апаратурата. На китайската космическа станция гравитация си имаше, е, наистина, леко по-слаба от земната, но все пак гравитация. Имаше и огромни парници с ориз и дори аквариум с риба. Китайските космонавти бяха обикновени селяни, свикнали цял живот да живеят на оскъдна дажба ориз, така че ако имаше проблеми със снабдяването, те можеха известно време да се изхранват с ориза, произведен на борда. Това си беше необходимо, защото китайските ракети не се славеха с надеждност, а и не можеше да се разчита на помощ от американската совалка поради преклонната ѝ възраст.

Навсякъде ставаха важни неща. Китайците излитаха в космоса, Били разсъждаваше дали да разреши създаването на квантовия компютър, Безкрачко крадеше, а Гочо гледеше порно. Имаше само едно място, където нищо важно не се случваше. Мястото беше овалният кабинет на Белия Бункер. Там седеше Арнолд, зяпаше през прозореца и пушеше пура. Арни беше актьор и сега играеше най-великата си роля. Преди една година го бяха наели да играе американски президент. Е, беше имал и по-добри роли, но никога не толкова добре платени.

Пурата особено му се услаждаше, защото преди година беше забранил пушенето и всеки, запалил цигара, директно отиваше в затвора. Хубаво беше да си президент и за теб законите да не

важат, да пушиш пура и да зяпаш през прозореца. Е, това не беше точно прозорец, защото Белият Бункер се намираще на два километра под земята, надеждно скрит в здрава гранитна скала. Всъщност Арнолд зяпаше един от LCD екраните, но те бяха толкова добри, че нямаше никаква разлика между тях и истинския прозорец.

На другата сутрин Гочо Гочев се събуди с подчертано лошо настроение. Единственото порно, което беше гледал предишната нощ, беше сексът между две хлебарки. Беше се опитал да спи, но в София никой не спеше, защото от големи екрани се сипеха реклами. Софийнци не можеха да мигнат, защото кметът им Безкрачко беше поставил огромни рекламни екрани на всеки ъгъл. Отвсякъде се чуваше: „Удължете си носа! Само за 999 евро ние ще ви направим нос като на Пинокио! Не се колебайте, обадете се сега!“

В началото на века същите реклами вървяха, но за удължаването на един друг орган. Прелом настъпи през 2008 година, когато учените доказаха, че има връзка между дължините на носа и на въпросния орган. Оттогава вече никой не се хабеше да удължава това, което е в гашите, защото никой не го вижда. Вместо това започнаха да удължават носовете си и с това да демонстрират мъжественост.

Гочо имаше достатъчно дълъг нос, а и да не беше достатъчно, нямаше как да го удължи с доходите си на университетски преподавател. Вместо да помисли за носа си, Гочо реши да направи нещо за цялото си тяло и влезе в банята, за да се изкъпе. Уви, нямаше вода. Някакъв простак беше откраднал три километра водопроводна тръба и сега цялото българско малцинство беше на сухо. Разбира се, вода имаше в луксозните квартали на София, но там живееше мнозинството. В тези квартали имаше ред и не се крадеше, но, уви, Гочо живееше в българската махала – Обеля, известна още като квартала на неограничените възможности. В Обеля всичко беше възможно, можеше да ти откраднат възглавницата, докато спиш на нея. Е, това е възможно само ако си под сто кила. Гочо беше сто и десет и неговата възглавница никой не я пипаше.

Вместо да се къпе, Гочо се облече набързо и тръгна към центъра за кръводаряване. И без туй къпането се беше превърнало в доста скъпо удоволствие, откакто Безкрачко беше приватизирал водоснабдяването. Особено за един доцент къпането си беше непосилен лукс.

В България обществото имаше много интересна структура. На върха на обществената пирамида стояха престъпниците, наречени още мутри, а на дъното бяха университетските преподаватели, наречени още будали. Гочо преподаваше Необикновени Диференциални Уравнения в Софийския университет. Това беше някаква математика, непонятна никому, в това число и на доцент Гочев. Въпреки ниския си социален статус, Гочо за щастие приличаше по-скоро на престъпник, отколкото на университетски преподавател, и поради тази причина хората на улицата се отнасяха към него с нужното уважение.

Българското малцинство се състоеше предимно от стари моми и стари ергени. Гочо не правеше изключение. Той беше на 48 години и макар да беше сравнително запазен, вероятността да се ожени беше точно толкова, колкото да стане президент на Съединените щати.

В България периодът на чифтосването продължаваше докъм шейсетата годишнина и завършваше със смъртта на индивида. В другите страни този период се наричаше тийнейджърство и завършваше към двадесетата година, когато хората създаваха семейства и започваха да правят деца. Българите не създаваха семейства, нито деца и затова мъжете на четиридесет-петдесет години се държаха като тийнейджъри и налитаха на бой при първа възможност.

Когато тази сутрин Гочо се опита да излезе през вратата на блока, се оказа, че някакъв престъпник е паркирал джипа си точно пред входа и Гочо трябваше да избира между това да пропълзи под или да прескочи над мутро-возилото. Етикетът изискваше да пропълзи, но Гочо го беше страх, че неговият пищен тумбак ще се заклеши, и затова предпочете да мине отгоре.

Гочо мина през капака, като леко го изкриви, и скочи от другата

страна, грациозен като бремна слоница. Тогава срещу него се изправи въпросният престъпник, чието возило беше станало жертва на Гочовите килограми. Собственикът на джипа беше едно много симпатично и младо момче. Вярно е, че то беше престъпник, но в България това не беше голям грях, защото в тази страна всички бяха престъпници. Местното законодателство съдържаше толкова много безумни закони, че дори и най-честният и хрисим човек рано или късно ставаше престъпник. По-точно това ставаше при навършване на пълнолетие, защото до 18 българите бяха малолетни престъпници. Разбира се, благодарение на демографския срив въпросът с малолетните престъпници се реши от само себе си, защото те изчезнаха заедно с децата.

Та въпросният престъпник се изправи пред Гочо и плахо попита:
– Ти защо минаваш през колата?

Това не беше правилно по етикет. Правилата изискваха момчето да налети на бой срещу дангалака Гочо, но съотношението беше 60 към 110 килограма и момчето реши, че стриктното спазване на етикета не е в негова полза.

Гочо веднага разбра, че до бой няма да се стигне, но и словесният дуел не беше за изпускане.

– Тази кола твоя ли е? – контраатакува Гочо. При дуел най-добрата защита е нападението, независимо дали дуелът се води с думи, шпаги или юмруци.

– Ами да – отстъпи момчето. Това беше грешка, не стига че му изкривиха капака, а сега щяха да го изкарат виновен.

– А ти защо си спрял тук? – продължи атаката Гочо.

– Ами аз къде да спра? Навсякъде е заето – заоправдава се собственикът на злополучното возило.

На Гочо му домъчня и смени агресивния тон с назидателен:

– И ти си прав, но и да ти минават през колата, не е добре. Хайде, аз съм слаб и атлетичен, но ще мине някой дебелак с груби обуца и ще ти издраска боята!

Момчето направи последен опит да срази Гочо с логичен аргумент:

– Толкова много хора минаха и всичките пропълзяха отдолу, само ти мина отгоре.

– Ти, вместо да стоиш тук и да правиш статистика колко са пропъзтели и колко прескочили, по-добре си премести бричката, че след малко ще се върна и прескочилите ще станат двама.

Както обикновено се случва в живота, логиката отстъпи на силата и момчето замълча виновно. Може би ще ви зачуди кроткият и благ характер на доцент Гочев, но в България хората са толерантни към нарушителите, защото никой не е безгрешен. На двадесетина метра по-нагоре по улицата пред съседния вход беше паркиран джипът на Гочо и точно в момента две бабички пропъзляваха под него, за да отидат на партийно събрание. Едната баба беше заклетя комунистка и се бореше за приватизация. Втората баба беше върла антикомунистка и се бореше за национализация. Наистина бабите се бяха пообъркали малко и се бореха за обратното, но в България всичко беше наопаки.

Гочо изчака бабите да изпъзлят изпод джипа и чак тогава потегли. Не че някой щеше да му направи въпрос за две сгазени бабички, но той беше старомоден и смяташе, че дори и пешеходците са хора.

Доцентът ловко се включи в движението, където другите шофьори го приветстваха с клаксони и псувни. По принцип българите постоянно надуваха клаксоните. Това беше, защото те бяха хора крайно комплексирани и се безпокояха, че никой не ги забелязва. Единственият, който не свиреше с клаксона си, беше Гочо, но не защото не беше комплексирани, а защото се надяваше да го забележат като единствения невдигащ шум. Всъщност в рева на клаксоните никой не забелязваше Гочо, а и да го беше забелязал някой, то би решил, че просто на Гочо не му работи свирката.

Докато Гочо излизаше от блока, неговият съученик и приятел Петьо тепърва се излюпваше от кревата. И той като Гочо беше стар ерген, но не живееше в мръсотия и мизерия като повечето си съученици. Тайната на Петьовото благополучие се криеше в майка му. Тя го переше и гладеше, освен това работеше и го изхранваше със заплатата си. Майка му беше пенсиониран

професор по древноиндийско изкуство, но сега работеше в един публичен дом. Ще кажете: „Браво, на нейните години не всеки може!“ Не е това, което си мислите. Всъщност тя работеше като чистачка, но за осемдесетгодишна бабичка и това си е за „браво“.

Петьо беше професионален грабител на гробници. През 2010 година разрушаването на старини се смяташе за наука и даже Петьо беше професор по археология в Софийския университет. Това беше една много важна и ценена наука. Мъдреците насърчаваха изследванията в тази област, за да заличат лошите спомени от миналото. Съветът не искаше да признае, че са съществували и други империи, освен Монетаристичната, по същия начин както християните не искаха да признаят, че преди тях е имало езичници, а Сталин криеше, че е имало и други революционери.

Огромна помощ на археолозите оказваха иманярите. Въпреки общата им цел, тези две групи не се обичаха, защото бяха в непрекъсната конкуренция за парите на колекционерите. Освен това иманярите вършеха работата си половинчато, като само изнасяха това, което може да се изнесе, докато археолозите търпеливо унищожаваха всичко, камък по камък.

Наистина, Петьо имаше колеги, които не разбират истинския смисъл на археологията. Те се опитваха да консервират старините, вместо веднага да ги унищожават под предлог, че правят важни изследвания. Въпреки това тези археолози не създаваха проблем, защото важното беше да извадят историческите ценности от земята, а след това имаше кой да ги потурчи. Средният живот на находките беше хиляда години под земята и само петдесет години след изваждането им. Тоест дори и тези, които не разбираха истинската си мисия, все пак успяваха да съкратят живота на старините около двадесет пъти.

В момента Петьо лежеше в леглото си и мечтаеше за това как един ден ще разруши Хеопсовата пирамида, за да види дали вътре каменните блокове са издялани със същото старание като блоковете, които са отвън. След това Петьо искаше да реставрира цялата пирамида, като я построи отново. Тази реставрация нямаше да е безсмислена, защото Петьо искаше пирамидата да стане два пъти по-висока, за да може да привлича още повече

туристи. След реставрацията пирамидата щеше да е много по-здрава, защото Петьо щеше да замени нетрайния варовик с железобетон.

Замечтаният археолог се откъсна от грандиозните си планове, за да стане и да хвърли едно дърво в печката. Не беше много студено, но все пак беше зима и въпреки глобалното затопляне, все още имаше нужда от отопление. Преди години дървата бяха лукс, който малцина можеха да си позволят, но през 2010 парното и токът бяха много по-голям лукс. Просто Безкрачко беше откраднал парното, а Царят си беше взел тока и сега за софиянци единственият достъпен източник на топлина бяха дървата. В София горяха толкова много пернишки печки, че градът се беше покрил с облаци дим, подобно на горски пожар.

Дървата пушеха много, защото бяха прясно отсечени. Димът беше лютив и леко дразнеше очите, но това е цената, която един модерен град трябва да плати на индустриалната революция. Хубавото беше, че замърсяването намаляваше заедно с намаляването на горите. В 2010 всичко около София вече беше изсечено и дървата поскъпнаха. Циганите снабдяваха София, като караха с конските си каручки дървета, отсечени чак на границата, а тя беше на стотици километри. Затова Петьо хвърли в печката само едно дърво, а не две-три, както правеше преди.

Докато Петьо ставаше, а Гочо отиваше да размени кръвта си срещу финикийски знаци, някъде високо над главите им се вихреше страхотен купон. Мястото беше китайската космическа станция, която летеше на сто километра над Гочовия джип. Там се бяха събрали три китайски семейства и правеха това, което правят нормалните семейни хора, а то е секс.

Китайската станция приличаше на огромен сусамен геврек, който се върти бързо около невидимата си ос в центъра. Това въртене създаваше гравитация вътре в геврека. На същия принцип работеше центрофугата на Гочо, а това беше машината, с която доцент Гочев се запозна, когато му се наложи сам да си пере дрехите.

Неизвестно защо гравитацията на космическата станция беше малко по-слаба от земната. Може би китайците не се сещаха да завъртят геврека малко по-бързо или ги беше страх да не им се завие свят. Така или иначе това беше първата космическа станция с изкуствена гравитация, която позволяваше да има три аквариума с риба и три големи оризища. От една страна, беше хитро това, че станцията представляваше затворена екосистема и че не се нуждаеше от непрекъснати доставки на храна и на кислород, но, от друга страна, беше адски тъпо да отглеждат риба и ориз, защото те изискваха огромни количества вода.

Китайците качиха на станцията толкова много вода, че имаше един момент, в който целият китайски народ работеше, за да произвежда ракети, да ги зарежда с гориво и да ги праща да носят вода на китайската космическа станция. В момента водата беше 90% от масата на станцията.

Макар че от техническа гледна точка всичката тази вода беше излишна, то от гледна точка на купона водата си беше супер. Китайците пробваха всичко – секс в резервоара с питейна вода, секс при рибите, секс в оризището. Космическата станция беше малка и не даваше много възможности за уединение и затова сексът беше по-скоро групов, отколкото семеен.

Всичко ставаше под зорките погледи на камерите и се предаваше моментално в китайския център за управление на полетите. Разбира се, NASA не стоеше безучастна, американците прихващаха всички сигнали, идващи от станцията, и строго следяха какво се случва.

Малко по-късно Били вече летеше към Швейцария. Сега той се намираше в частния си свръхзвуков самолет, който след два часа щеше да се приземи в един швейцарски курорт. Там щеше да се състои извънредно заседание на Съвета на Великите Мъдrecи.

Били беше излетял от Западното крайбрежие вечерта и щеше да кацне сутринта на следващия ден. Тоест за два часа щяха да минат дванадесет. В момента Били си мислеше, че неговият реактивен самолет е истинската машина на времето и че не му

трябва тази, която му предлага инженер Христов. Въпреки това Били беше взел Франк на борда и щеше да го изслуша още веднъж. Не че му се занимаваше с подобни научни фантастики, но десетина човека се бяха обадили и го бяха помолили да помисли над проекта на Франк. Между ходатаите имаше дори няколко от членовете на Съвета. Странно как за това младо инженерче се застъпваха толкова влиятелни хора.

Били не искаше да вижда Франк и не му се занимаваше с неговите глупости, но ходатайството беше един от основните принципи на демокрацията и Били не можеше да го пренебрегне. Затова той вдигна слушалката и нареди на секретарката си да въведе Франк в летящия му кабинет. След минута вратата се отвори и влезе Аманда, следвана от главния инженер на Onlysoft. Били погледна към едрия ѝ бюст и си помисли дали силиконът ще издържи скоростта от 4М, с която се движат. При тази скорост титановата обшивка на самолета се загръвяше до червено, но бюстът на Аманда не беше застрашен нито от въздушното съпротивление, нито от ръцете на Били, още по-малко пък от Франк. За съжаление на Аманда, на този самолет нямаше нито един истински мъж.

Били бързо прогони сексуалните си мисли и започна да мисли за пари. Това за него беше много по-естествено състояние на духа, особено в момент като този, когато летеше към Швейцария, за да защити американската порноиндустрия. Тоест в момента цяла купчина пари стоеше заложена на карта, а той трябваше да обсъжда някаква машина на времето, от която не очакваше пари, а само неприятности.

– Колко пъти по-бърз ще бъде този квантов компютър от тези, които имаме в момента? – попита Бил.

– Не може да се отговори на този въпрос – заекна Франк, който не искаше да казва, че въпросът е глупав. – Може да се каже безброй пъти.

– Как така безброй? – Били знаеше, че компютърните тактове са като парите. Може да са много, но никога не са безброй.

– Квантовият компютър ще реши проблема с комбинаторния взрив и ще ни даде възможност да решаваме задачи, които досега са били нерешими поради комбинаторната експлозия.

– Какъв взрив, каква експлозия? – подскочи Бил. Той беше станал

чувствителен на тази тема, откакто група защитници на свободния софтуер се опитваха да го убият.

– Това е компютърен термин. Сигурно знаете историята за създателя на играта шах, който поискал като отплата едно зрънце жито на първото квадратче на дъската, две на второто и така нататък. На всяко следващо квадратче два пъти повече. Тоест поискал е 2 на степен 64 зрънца.

– Две на степен 64 минус едно – поправи го Бил. Ставаше дума за около 16 милиарда килотона зърно, но Бил беше толкова стиснат, че не можеше да позволи да го излъжат дори и с едно зрънце. – Да, доста зърно, дори и аз не мога да го платя.

– Това е проблемът. Когато започнем да удвояваме, само след стотина стъпки числото става толкова голямо, че нищо не може да ни помогне. На това му викат експоненциално нарастване или комбинаторен взрив.

– И как ще ни помогне вашият квантов компютър?

– Повечето програми работят, като търсят отговор в дърво.

„По-добре ти да си беше останал в България и да си търсиш банани по дърветата“ – помисли си Бил. Той не знаеше, че Франк не е роден в България, а само баща му и че в тази нещастна страна нямаше дори и банани. Все пак Бил знаеше, че дърво е компютърен термин, а не бананова палма.

– Представете си един възел, от който излизат два пътя и всеки води до нов възел. От новите възли излизат по два пътя и така нататък сто пъти. Ще се получат две на степен сто пътя, а това число е толкова голямо, че никой компютър не може да ги обиколи всичките. Никой, освен квантовият.

– А той как ще ги обиколи?

– Квантовият компютър няма да обикаля всичките две на степен сто пътя, а ще тръгне по всичките пътища едновременно и ще реши задачата само за 100 стъпки. С тази машина ние ще можем да надникнем в бъдещето и да разберем до какво ще ни доведе глобалното затопляне. Сега не знаем дори дали в бъдеще ще стане по-топло или по-студено. Не знаем какви промени ни очакват и кога ще настъпят. Тази машина може дори да ни помогне да предотвратим тези промени.

Франк доста се разпали и Бил усети, че срещу него стои един фанатик като тези, които се опитваха да го убият, защото е забранил безплатния софтуер.

– Благодаря, ще помисля – каза Бил и отпрати Франк към салона

за персонала. След това той се насочи към летящата си спалня, за да подремне. Все пак тази нощ щеше да продължи само два часа.

През петнадесетте минути, през които Бил и Франк си говореха, Гочо караше. Днес движението не беше много натоварено и доцент Гочев вече беше успял да измине първите двадесет метра. В този момент той се намираше още пред блока си, точно между двата рекламни екрана.

В София всеки блок си имаше рекламен екран, но Гочовият блок си имаше два. Причината беше, че преди година бойците от съпротивата бяха обезвредили единия, тоест бяха го счупили с камък. Тогава рекламните замлъкнаха и цели три дни съкооператорите на Гочо се наслаждаваха на тишината. Разбира се, Безкрачко се погрижи екранът да бъде оправен и наказа съседите на Гочо, като ги накара да го платят в троен размер. Все пак се смили и вместо три нови екрана, постави само два. Сега в блока се спеше два пъти по-трудно, но въпреки това споменът за трите дена тишина не беше умрял и още се разказваха легенди за съпротивата, която щяла да дойде един ден и да отърве българския народ от рекламните и от Безкрачко.

Гочо се огледа и за пореден път се удиви на мизерията, в която живееше. Датата беше 12 януари 2010 година, тоест 20 години след победата на демокрацията. Младините на Гочо бяха минали в друго време, наречено комунизъм. По-точно това беше времето на прехода към комунизъм, както в момента е времето на прехода към демокрация. Цял живот Гочо беше чакал да дойде нещо, което така и не дойде. Всъщност той чакаше да свърши чакането, но никога не беше предполагал, че ще доживее този край. Преди 20 години никой не допускаше, че комунизмът ще свърши, както и в 2010 никой не вярваше, че демокрацията си има край. И двата строя бяха много силни и могъщи. Крепяха се на многоброен репресивен апарат и бързо се справяха с всеки, който им се противопоставеше.

Гочо израсна като антифашист и антихрист. По-късно стана и антикомунист. След началото на демокрацията той стана и антиглобалист. Сега обаче Гочо вече не беше против никого. Той

се научи да уважава всички религии и разбра, че всички хора са добри, но просто някои от тях са идеалисти. Всяка религия в същността си беше добра и показваше на хората едно мило човешко лице. Християните говореха за братство между хората, комунистите добавиха към братството и равенството. Фашистите мечтаеха за свят, в който всички са здрави и красиви. Демократите искаха хората да се трудят и да бъдат възнаграждавани за труда си. Всички религии проповядваха хубави неща и имаха поклонници, които искрено вярваха в идеалите на тяхната религия.

Всъщност терминът „демокрация“ може да ви пообърка, защото всички религии се обявяват за най-човечните и най-демократичните. Демокрация означава религията, която е на власт, а през 2010 година на власт беше монетаризмът. Това е една особена религия, която проповядва вярата в монетата.

Демокрацията, тоест религията, добрала се до властта, показва другото си лице, което е грозно и дори ужасно. Когато бяха на власт, християните имаха обичай да горят хората на клада, комунистите и фашистите си падаха по концентрационните лагери, а монетаристите ползваха затвори, за да затварят тези, които са дръзнали да посегнат на техния бог – монетата. Тези религии си имаха и репресивни апарати от типа на Светата инквизиция. Всяка религия по същество е глобалистка и цели налагането си върху целия свят. Комунистите мечтаеха за световна революция, фашистите искаха да превърнат света в трети райх, християните организираха кръстоносни походи, мюсюлманите – джихад, а монетаристите мечтаеха за световната демокрация.

При всяка религия имаше добри, мили и не много умни хора, които вярваха в доброто лице на религията. Това обикновено бяха бабички. Гочо беше срещал бабички християнки, червени, кафяви и сини бабички, тоест комунистки, фашистки и демократки. Гочо се беше опитвал да ги убеждава, че техният бог не съществува, че те трябва да се преквалифицират и да започнат да вярват в някоя нова и по-модерна религия, а именно – тази, в която вярва той. На младини Гочо агитираше за комунизма, после за монетаризма, а сега и той не знаеше за какво да агитира, но беше разбрал, че не е важно в какво вярва човек, а е важно да вярва и да се опитва да

наложи вярата си на останалите.

Докато в Обеля Гочо пътуваше, за да обърне кръвта си в евро, в Швейцария в един скромен дворец се събираха Великите Мъдrecи за своето извънредно заседание.

За тези от вас, които не знаят какво представлява Съветът, ще обясним, че това е най-важният управителен орган на планетата Земя. Той управлява три четвърти от човечеството. Остатъкът е под ръководството на Политбюро на Китайската комунистическа партия. Съветът, за разлика от Политбюро, е тайна организация и властта му е много по-могъща и по-всеобхватна по простата причина, че не дразни излишно селяндурите.

Основната цел на Съвета и на Политбюро е да запазят и разширят властта си. Въпреки че властта е главният приоритет на Съвета, той има и други много отговорни задачи. Това са: Запазването на Мира и Демокрацията, Умножаването на Парите, Борбата против расизма и Проектът за създаването на Сивия Човек.

Съветът се състои от представителите на най-влиятелните приятелски кръгове и се ръководи от Председател, който се избира от членовете на Съвета след дълги пазарлъци и интриги.

За да запази Мира, Съветът се е наел с отговорната задача да регулира раждаемостта и смъртността на населението на Земята. Точно в този момент в двореца влиза Ханс, който е отговорник по разпространението на СПИН. Той е малко притеснен, защото се безпокои от това, че гадните мюсюлмани не искат да използват презервативи. Това пречеше сериозно на разпространението на болестта. Освен това мюсюлманите нарастваха драстично, което застрашаваше принципа на омразата. Този принцип беше изобретен още в древен Рим по времето на първата монетаристка империя. Тогава принципът на омразата се наричаше „Разделяй и владей“. За да се поддържа омразата, хората трябва да са разделени на малки групи, които да се джафкат помежду си подобно на малки зловни псета. Много опасно е, когато една от групите нарасне прекомерно, защото тогава тези хора губят чувството си за страх и престават да мразят останалите. Те

започват да се държат като голямо благородно куче, което не обръща внимание на джафкането на дребничките си събрата.

Ханс очакваше да го мървят, макар че той си беше свършил работата и беше организиран безброй рекламни кампании по училищата, беше раздал тонове безплатни презервативи и дори беше платил на шайка попове да благословят безопасния секс и да успокоят вярващите, че това е богоугодно дело и че не е грях, когато го правим с презерватив. Въпреки всичко, много хора инстинктивно усещаха това, че няма безопасен секс. Те чувстваха, че сексът е свързан с живота и със смъртта, въпреки че в 2010 не се насърчаваше използването на секса за размножаване, а убийствата от ревност си бяха направо забранени.

СПИН-ът не е единственият инструмент, който Съветът използва, за да регулира населението на Земята. Една от най-важните сфери, към които Съветът е насочил своя взор, е размножаването. За да се ограничи този нежелателен феномен, е много важно да се отдели сексът от любовта. Съветът не можеше да се откаже от секса, защото той беше един от основните му източници на доходи. От друга страна, и любовта не можеше да бъде забранена, защото хората си имаха инстинкт за размножаване, а Съветът не искаше да върви против хорските инстинкти. Вместо това Мъдреците налагаха платената любов. Всъщност ставаше дума не за любов, а за платен секс, но будалите не се усещаха.

По цялата земя имаше безброй публични домове, които бяха много важни за икономиката, защото носеха огромни доходи на Мъдреците. Единствено петролът беше по-важен от платената любов и затова Мъдреците се отнасяха с особена любов към розовия бизнес. За съжаление и в тази важна област имаше проблеми, особено в страните с демографски срив като България. Там беше много трудно да се осигурят млади момичета за жрици на любовта. Интересът на клиентите падаше и нищо не помагаше. Непрекъснато се правеха нови заведения, но както се казва: „Нов бардак със стари курви не става“. За да решат проблема, Мъдреците подеха две инициативи. Първата беше за по-ранната професионална реализация на момичетата. Имаше някакви глупави законови пречки, които забраняваха на непълнолетните да проституират, но Съветът мъдро реши този въпрос, като издаде декрет непълнолетните проститутки да се

наричат манекенки. Това много издигна авторитета на този занаят и той вече се наричаше „най-престижната“ вместо „най-древната“ професия. Резултатът беше, че момичета почваха толкова рано, че им се налагаше да се повдигат на пръсти, за да направят първата си свирка. Въпреки всичко курвите не стигаха и приходите от платена любов спадаха. Тогава Съветът започна новата си инициатива за повишаване на интереса към по-възрастните жрици на любовта. Започна огромна рекламна кампания. По всички средства за масова информация вървяха реклами, на които се виждаха пищни силуети и се чуваше страстен шепот: „Старата мръсница – тя знае как. Това е опит, който с нищо не можеш да замениш!“ За съжаление мъжете имаха някакъв инстинкт, който ги насочваше само към жени във фертилна възраст. Получи се такъв провал, че чак мъдрецът, който отговаряше за рекламната кампания на старата курва, се покри и не дойде на днешното съвещание.

Малко след Ханс в залата влезе Айнцвайн – лидерът на еврейското лоби в Съвета. И той не знаеше каква е причината за днешното извънредно заседание, но беше спокоен, защото си беше свършил работата и можеше с гордо вдигната глава да погледне колегите си от Съвета. „Аз не съм като онзи пръдльо Ханс – мислеше си Айнцвайн, – как можахме да доверим толкова важни задачи на един педерас!“ Еврейското и педераското лоби на Съвета бяха в непрекъсната конкуренция и въобще не се обичаха, особено лидерите им. Ханс беше предводител на Хомосексуалните Мъдречи и поради това между него и Айнцвайн имаше постоянна борба за власт.

Лидерът на евреите нямаше от какво да се притеснява. Той отговаряше за консумацията на петрол, а тя ежегодно се увеличаваше с 10%. Същевременно Айнцвайн успяваше да запази цените на петрола ниски, за да не допусне използването на други енергийни източници. Тази задача никак не беше лесна, защото Мъдреците непрекъснато трябваше да се борят с разни противници на глобалното затопляне. Това бяха ужасни хора, които искаха да съсипят най-доходния бизнес на Съвета. Айнцвайн не можеше да разбере какво ще им пречи, ако стане малко по-топло. Той се справяше успешно с тези екстремисти, като ги насочваше да се борят с глобалното затопляне чрез затваряне на атомни електроцентрали. Това много хващаше

дикиш, особено откакто всяко тримесечие терористите взривяваха по една атомна бомба.

Най-опасни за Съвета бяха идеалистите, които се опитваха да създадат термоядрен реактор. Всяка година Айнцвайн организираше катастрофи и нещастни случаи за хиляди пишман изобретатели. Един дори се беше заврял в Марианската падина, за да търси налягането, което е нужно за успешен термоядрен синтез. Разбира се, там си и остана. Официалната версия беше, че се е удавил, докато е изучавал подводната фауна. Не че на някой му пукаше за подводната фауна, но това обяснение звучеше много правдоподобно.

Хубавото на термоядрения реактор е това, че не може да се направи в домашни условия. Нужна е доста едра апаратура, която трудно може да бъде скрита от очите и ушите на Съвета. От друга страна, много хора знаеха за това, че тази машина може да се направи, и непрекъснато създаваха проблеми на Съвета с напразните си опити.

Има обаче една друга машина, която е много по-мощна и по-страшна от термоядрения реактор и която може да се направи дори и вкъщи, но за нея Великите Мъдречи нищо не знаеха.

Докато Мъдреците се събираха за извънредното си заседание, Гочо си беше там, където го оставихте за последно, тоест пред блока си между двата реклами екрана. От три часа движението не беше мърдало и Гочо малко скучаеше.

Той инстинктивно се загледа в един от екраните, защото там се беше появил женски задник. Дъртият доцент си помисли, че става дума за размножаване, но, уви, рекламата беше за алкохол. Задникът изчезна и на негово място се появи намръщен господин с вид на погребален агент и показалец, сочещ право към Гочо.

– Хей, ти!

Гочо неволно се огледа.

– Да, ти! Кажи, кога за последно ти пусна трезва жена?

Гочо се замисли за това, че отдавна не му беше пускала нито трезва, нито пияна жена, но предпочете да не отговаря.

– Глупак, докога ще я караш на сухо? Няма ли да се сетиш да си купиш от новата водка „Отрежи я“?

На втория екран вървеше друга реклама на същата водка. Там едно доста апетитно парче шепнеше:

– Харесвам ли ти? Така ще ти изглежда твоята съседка, ако си гаврътнал достатъчно от тази магическа напитка.

Гочо си представи мазното пъпчиво лице на своята стара съседка и веднага установи, че водката няма да е достатъчно, дори и ако реши да обърне всичката си кръв в тази течност.

Все пак на Гочо му бяха малко странни тези реклами. Той беше роден и израснал при комунизма. Тогава любимата му реклама беше „Българо-съветската дружба – като слънцето и въздуха за всяко живо същество“. Всъщност тази реклама се беше запазила, но с малки промени. Не се говореше за Съветски съюз, защото през 2010 Големият Брат вече беше друг. Освен това слънцето и въздухът също бяха сменени, защото софиянци вече не виждаха слънце, а въздухът се виждаше, но не се смяташе за нещо, без което не може. Новият вариант на рекламата гласеше: „Американските военни бази – нужни на българина като боцване за наркоман“.

Докато рекламите промиваха мозъка на Гочо, неговият съученик Петьо гледаше телевизия. Не, не гледаше порно. Петьо беше добро момче, което дори не можеше да си представи как би гледал порно, пък и го беше страх да не го хване майка му. Малко странно е мъж на 48 години да се страхува от майка си, но за Петьо не е странно, още повече че тя е основният му източник на доходи.

Любознателният Петьо гледаше новини. Това не беше особено умно от негова страна, защото в България нищо добро не се случваше, а и да се случеше, нямаше да го съобщят. Единствените добри новини бяха, когато някой застрелваше някого. В България нямаше правосъдие, а в небесната справедливост българите не вярваха. Единственото наказание, което един български бандит можеше да получи, беше куршум от колега.

Както казахме, всички българи бяха бандити, но дребните престъпници много се радват, когато някой застреля някоя от поедрите риби. За съжаление Съветът беше забранил да се съобщават подобни новини, защото това ненужно радва хората и води до нежелателно увеличение на раждаемостта.

Вместо това основната част от новините беше посветена на Светите Мъченици. Това бяха едни българи, които бяха арестувани в една арабска страна и обвинени в убийството на 400 деца. Българите не можеха да разберат как може някой да бъде съден за нещо толкова дребно и невинно, каквото са децата. В България, когато станеше убийство на деца, българите винаги заставаха на страната на убийците. Според нововъзприетата религия на монетаризма, децата бяха нещо излишно. Основният бог беше монетата, а децата представляваха един напълно неоправдан разход. Тоест според българите убийството на деца представляваше намаляване на разходите и по тази причина това въобще не беше осъдително. Ако имаше някой виновен при тези убийства, то това бяха родителите, защото не са си опазили децата и най-вече защото са ги родили. Единственият случай, когато българите бяха възмутени до дъното на душата си, беше, когато майка убива собственото си дете. Тук не става дума за абортите, които според българите са нещо нормално. В България се смяташе, че ако докторите решат, че едно дете е идиотче, то е редно да го убият още в корема на майка му, но ако то се роди идиотче и майка му реши да го отърве от мъките, то тя е най-голямата престъпница, много по-страшна от садистите и педофилите, които поне го правят за удоволствие.

Всъщност 2010 много приличаше на времето на Брежнев. Това беше време, в което нищо не се случва и затова историците го нарекоха „Застоя“. В 2010 светът продължаваше да живее в сянката на Втората световна война. Разликата беше, че на младини Гочо слушаше за Малката Земя, където на главата на вожда Брежнев валели снаряди. Сега вниманието беше насочено към други битки, като Пърл Харбър, където вероломните японци нападнали нищо неподозиращите американци.

В 2010 светът продължаваше да бъде разделен на победители и победени. Германия продължаваше да бъде окупирана. В Полша руските окупационни части се изтеглиха, но радостта беше за кратко, защото ги замениха американски. България беше единствената страна от изгубилите войната, която остана неокупирана. Говореше се, че американците и руснаците не могли да се разберат чии войски да се настанят в Гочовата родина и затова българите били оставени да си живеят безконтролно. По-късно това се оказа страхотна грешка, защото окупационните сили бяха нужни за пораждането на здравословна омраза. В България нямаше ненавист към руснаците, каквато изпитват поляците, нито омраза към американците, каквато има в Гърция. През 2008 Съветът на Великите Мъдреци коригира тази грешка и България се превърна в страна, окупирана 60 години след края на войната. Бързо нещата се промениха и Гочо, който искрено обичаше Америка, сега още по-искрено я мразеше. На младини Гочо носеше под ризата си фланелка, на която пишеше „I love America“. Тогава това беше много опасно, защото, ако го хванеха, можеше да има сериозни неприятности и дори да попадне в някой от комунистическите лагери, от които мнозина не се връщаха. Сега Гочо носеше под ризата си друга фланела, на която пишеше „America is the evil empire“. Сега това беше по-опасно дори и отпреди, защото можеше да попадне в един от тайните затвори на ЦРУ, а оттам никой не се беше върнал просто защото тези затвори не съществуваха.

От края на войната до 2010 нищо съществено не беше се случило. Единствените открития, които бяха направени след края на Втората световна, бяха лазерният лъч, копирният апарат и хапчето „Антибебе“. Имаше и някои нови неща като лазерния принтер, но той всъщност беше комбинация от първите две открития. Понякога Гочо се чудеше как за шест години война хората бяха открили космическата ракета, реактивния самолет, компютъра, атомната енергия, радара, а за следващите 65 години не бяха успели да открият почти нищо. Гочо не знаеше, че има хора, които решават какво може да бъде открито и какво не може. Гочо нищо не знаеше за Съвета на Великите Мъдреци, но имаше нещо, което дори и Мъдреците не знаеха, и това беше фактът, че много скоро щеше да се появи едно ужасно откритие, което щеше да засегне всички. Някои наричаха това откритие последното, защото знаеха, че това ще е последното изобретение на

човечеството.

Докато Гочо пътуваше, или по-точно, докато висеше в задръстването, една сграда гръмна и зрелищно се срути. Това беше поредната американска антитерористична операция, а целта беше един от блоковете, съседен на този, в който живее Гочо. Явно, някой от агентите на ЦРУ беше докладвал, че там се крият бойци от съпротивата. От ден на ден антитерористичните операции ставаха все по-масови, а съпротивата – все по-дръзка. В началото американците бомбардираха Афганистан и Ирак, после започнаха да пускат бомби на най-близките си съюзници като Пакистан, после разшириха действията, като включиха и по-далечни съюзници като България, а в 2010 вече бомбардираха навсякъде, дори и в собствената си страна.

Все пак тези антитерористични операции бяха изключително важни, защото освобождаваха терени за ново строителство. В София всичко беше застроено и ако не бяха тези удари, строителната индустрия би загинала напълно.

В България имаше чудесно законодателство, според което хората притежаваха сградите, но не и земята под тях. Затова беше достатъчно да се бутне блокът и веднага се освобождава общински терен, който Безкрачко приватизира и незабавно застроява.

Още не се беше разнесъл прахолякът от рухналия блок, и от всички страни заприждаха жълти булдозерчета и жълти багерчета, които веднага разчистиха и подготвиха терена за ново строителство.

Никой не знаеше кога и къде ще удари следващата бомба. Тези операции се държаха в най-строга тайна, за да не успее съпротивата да научи и да противодейства. Единственият признак, по който можете да познаете, че предстои подобна операция, е, ако около блока ви се появят жълти булдозерчета и жълти багерчета. Особено обезпокоително е, когато багеристите нищо не правят, а само пушат и нервно си гледат часовниците.

Поредният участник в заседанието, който влизаше в момента в залата, беше Джон Джонсън – директорът на ЦРУ, който идваше толкова късно, защото беше докладчик по темата на извънредното заседание и се беше забавил, за да се запознае с последните факти по случая. Джони не беше член на Съвета, но присъстваше в качеството си на един от посветените, които Съветът беше поканил, за да им възложи отделни задачи. Разбира се, на един посветен не можеше да се възложи някоя важна задача като рекламата на „Старата курва“, но някои по-незначителни задачи, които не бяха достойни за Мъдреци, се даваха на посветени. Например Джони отговаряше за програмата за унищожението на българите. Не че Съветът имаше нещо против българите, но Мъдреците бяха идеалисти и искаха да направят света по-добър, а премахването на българите по общото мнение щеше да е стъпка в тази посока.

Ако питате къде е сега Гочо, то той пак си е там, пред блока си, между двата рекламни екрана, но в този момент се случи нещо, което в София се случва рядко. Колите се раздвижиха и пред Гочо се отвори сто и петдесет метрова писта. Това даваше шанс на стария доцент да вдигне любимата си скорост от 100 км/ч. Не че имаше смисъл да форсира двигателя, за да прелети 150 метра и след това отново да се забие в задръстването, но за българите скоростта беше много важна. Особено важно беше за комплекса им за малоценност. Всеки българин вярваше, че ако вдигне 100 км/ч, ще успее да привлече вниманието на околните, и затова караше кола с мощен двигател, способна да ускори до 100 км/ч за 4 секунди. Е, на Гочовата бричка ѝ трябваша 5 секунди, но въпреки това пролуката беше достатъчна. Гочо се съсредоточи, форсира двигателя, гумите засвириха. Едно, две, три, четири, пет. Стрелката на километража достигна заветното число 100 и Гочо наби спирачка. Точно навреме, за да спре на две педи от предната кола. Уви, това беше грешка. Трябваше да спре на една педя. Джипът, който караше след него, не можа да спре и се наби в Гочовата бричка. Вината беше на Гочо, защото той беше откраднал една педя от спирачния му път. Последва градушка от псувни. Гочо не отговори, защото се почувства виновен. Той

остана безмълвен, дори след забележката, че кара с две ръце, заврени в задника, а това не беше така. Вярно е, че Гочо в този момент се опитваше да реши някакво Необикновено Диференциално Уравнение. Вярно е още, че държеше с едната си ръка предпазния колан, а с другата превключваше скорости, но той не беше виновен за това, че колата му не е автоматик. Не можеше да пусне и колана, защото за несложен предпазен колан в 2010 разстрелваха на място. Българските полицаи знаеха, че предпазният колан спасява човешки живот. Е, налагаше се да застрелят двама, за да спасят един, но българският полицай знаеше, че човешкият живот е безценен, и нищо не можеше да го спре да спаси живот.

Гочо не можеше да сложи колан и да покаже, че се бои от смъртта. От друга страна, той се боеше достатъчно, за да прикрепя с лявата си ръка колана по такъв начин, че на ченгетата да им изглежда, че коланът е закопчан. Също така Гочо чинно си беше нахлузил предпазната каска, защото за шофьори без каска наказанието също беше разстрел, а и да мамиш за каската, беше значително по-трудно, отколкото за колана.

Преди две години в Съвета бяха решили да въведат задължителни предпазни каски за всички шофьори. Бяха изчислили, че на всеки 30 милиона ще има по един спасен живот годишно. Е, за България не се полагаше цял човек, но за Щатите това си беше един футболен отбор. Вярно е, че ако бяха решили да пускат по един час безплатно порно по Коледа, то биха спасили десет пъти повече хора от самоубийство, но Съветът държеше всичко да се заплаща и не желаше да разглезва селяндурите с разни безплатни придобивки.

Докато Гочо слушаше псувните на своите съграждани, в Швейцария Съветът започваше своето извънредно заседание. В този момент в залата влезе председателят на Съвета и всички Велики Мъдrecи се поклониха в знак на почит. Посветени се стараеха още повече и звучно биеха челата си в пода.

В 2010 година председател на Съвета беше Черната Вдовица. Тоест той не беше той, а тя. Ако до днес сте чувствали, че на този

свят нещо не е наред, то сега вече знаете какво точно е то. Точно така! Този свят се управлява от жена!

Тя беше един от Мъдреците, които са се издигнали сами от нищото. Черната Вдовица започна кариерата си като елитна куртизанка. По-късно тя успя да стане Маман на един от най-скъпите бардаци в Холивуд и оттам получи достатъчно пари и влияние, за да стане член на Съвета. Изборът на Холивудската Маман за председател не беше лесен. По принцип този пост се заемаше след компромис между двете основни лобита – на евреите и на педерасите. Предишният председател беше евреин и педерас, но и двете лобита бяха недоволни от него, защото той не беше нито достатъчно евреин, нито достатъчно педерас. Затова беше взето решение той да бъде заместен от неутрален мъдрец, който да не е в нито едно от двете основни лобита. Изборът падна върху Маман, защото всички членове на Съвета бяха спали с нея, а мъжете си мислят, че ако са чукали една жена, то биха могли да я манипулират. Това наистина е така за първия ѝ мъж, донякъде е вярно за първите петдесет, но за останалите практически е без значение. Тоест Мъдреците се бяха прецакали, защото им се искаше да имат по-мек и хрисим председател, а вместо това се бяха уредили с кобра.

Интересна е историята за това, как Черната Вдовица се сдоби с този си прякор. По традиция новият председател на Съвета трябваше да убие стария със собствените си ръце. За Маман това не беше голям проблем, защото тя вече беше изпратила доста хора при всевишния, но имаше технически трудности, свързани с преодоляването на охраната на Председателя.

Старият председател имаше склонност към садо-мазо изпълненията, а Маман беше ненадмината майсторка в тази област. По принцип Председателят трябваше да използва представители на своя пол при тези си забавления, защото той беше част от педераското лоби, но любовта му към разнообразието го насочи към Маман и тя скоро стана негова редовна партньорка в тези игри.

При едно от посещенията си Маман уж неволно натисна паник бутона, и то точно във върховния момент. На третата секунда охраната нахлу с пистолети, насочени към Маман. Председателят

изкрещя ядосано:

– Махайте се, тъпаци, не виждате ли, че чукам!

Охраната веднага се изнесе сконфузена.

Месец по-късно Маман предложи на Председателя да му пусне специална музика за секс. Той не отказа, защото, както казахме, обичаше разнообразието и новите неща. Те започнаха да се чукаат под звуците на някакво ръмжене, което претендираше да е музика. Маман взе писалката на Председателя и точно когато певецът изцвили като кон, тя я заби в окото му така, че писецът стигна чак до мъдрия му мозък. Председателят успя да издаде сърцераздирателен вик, след което веднага издъхна.

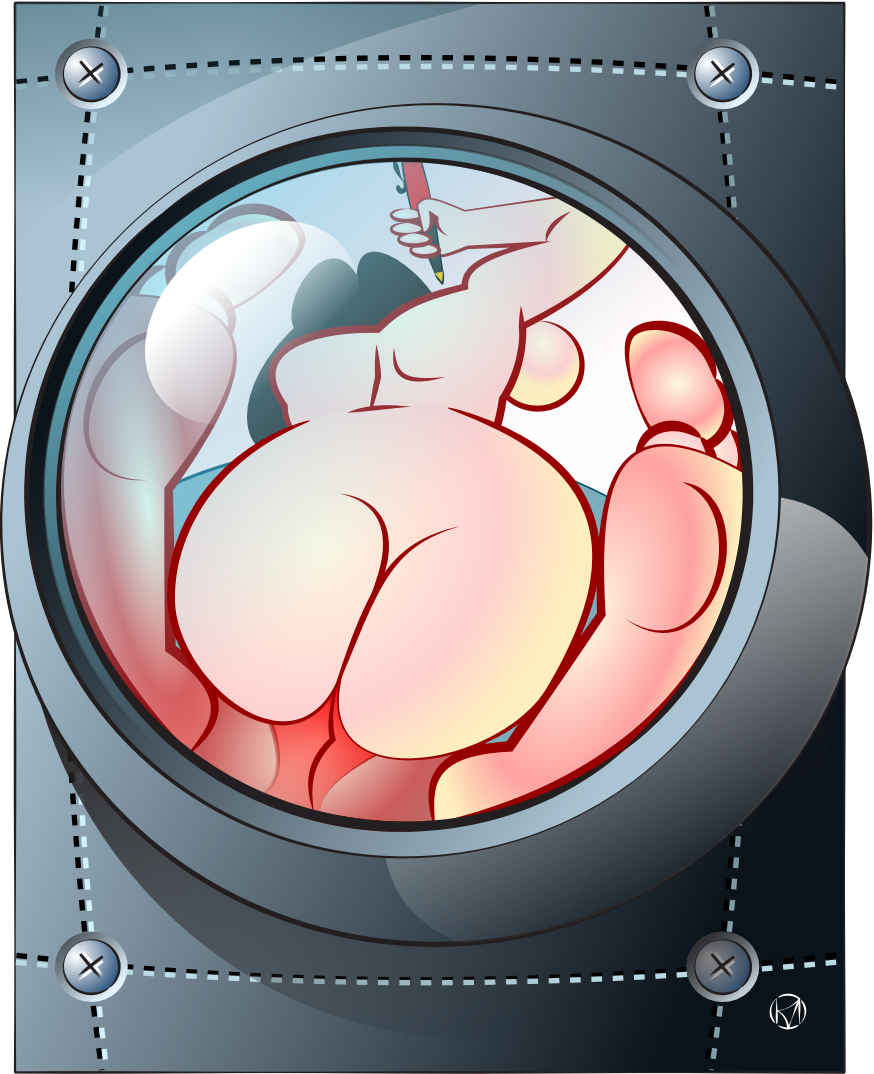
Три секунди по-късно в стаята нахлу охраната и започна да размахва патлаци. В този момент те чува ядосания глас на Председателя:

– Махайте се, тъпаци, не виждате ли, че чукам!

Както и преди месец, бодигардовете побързаха да се изнесат. Те чува гласа на шефа си и го видяха, че наистина чука. Вярно е, че не видяха лицето му, защото то беше скрито зад едрите цици на Маман, но видяха тялото му, което се движеше в такт с музиката и очевидно беше тяло на жив и здрав мъж, при това с перфектна ерекция. Тъпациите не можеха да предположат, че тялото се движи, защото отгоре му подскача Черната Вдовица, а гласът на шефа е запис, който се чува от уредбата.

Час по-късно Маман се изнесе, като каза на охраната, че Председателят е наредил никой да не го буди до сутринта.

До центъра за кръводаряване на Гочо му оставаше още около километър. Всъщност за 15 минути той можеше спокойно да измине пеша това разстояние, но не и в София. Особено не в Обеля. Причината беше, че кметът Безкрачко мразеше пешеходците. На тях им беше забранил да ходят по тротоарите, защото това беше място за паркиране на автомобили. Те нямаха право да се движат и по платното, защото там беше място за движение на автомобили. Въпреки това имаше отчаяни пешеходци, които се движеха напук на всички забрани, но за тях Безкрачко беше измислил хиляди препятствия. Пътят им се

препречваше от рекламни билбордове, сергии и просяци. Глутници бездомни кучета ги преследваха. Зееха шахти, чиито отвори небрежно бяха замаскирани с боклуци. Имаше хитри капани от типа „подвижна плочка“. Когато тъпият пешеходец стъпеше на плочката, тя се обръщаше и го обливаше с кал от главата до петите. Не че на пешеходците им пукаше. Те вече бяха изпърскани от шофьорите, а мокър от дъжд не се бои.

Когато Безкрачко разбра, че с пешеходците с добро не може да се справи, започна да строи огради. Аргументът бе да се попречи на клетия пешеходец да излезе на платното, където може да го сгази кола. Истинската причина бе да попречи на гадните пешеходци да се доберат да спасителния тротоар. Въпреки всичко пешеходците продължаваха да упорстват и да прескачат оградите. Тогава кметът започна да прави оградите двуметрови, после триметрови, но проблемът се реши чак когато пусна високоволтов ток. Е, вярно, висеше тук-таме по някой изпържен пешеходец, но това имаше много добър възпитателен ефект.

◆ Царят страда

Докато Мъдреците заседаваха, Гочо продължаваше да пътува. В момента задръстването го беше забило до едно пешеходно островче, на което Кака Лара изтезаваше едно момиченце. Ще си помислите, че това не е София и че годината не е 2010. Наистина пешеходното островче стоеше като някакъв анахронизъм, защото Безкрачко беше застроил всичко в София и сега застрояваше последните укрития на пешеходците. Все пак това беше трудна задача, защото трябваше да се строят сгради със сложна форма – една кръгла, друга капковидна. Така или иначе това островче засега беше оцеляло и на него Кака Лара взимаше интервю от едно от последните деца, артисали след демографската катастрофа. Момиченцето беше на около седем-осем години и гледаше уплашено червенобузестата леля, която държеше да бъде наричана Кака Лара – любимката на всички деца.

– Как се казваш? – агресивно подходи Кака ви Лара.

Момиченцето промърмори нещо неразбираемо.

– Много хубаво име – заключи Лара, която не беше чула

отговора, но не се вълнуваше особено какво име са му лепнали на малкото чудовище. Тоест Кака Лара беше любимка на всички деца, но това не значеше, че децата са ѝ любими. Въобще, трябва да знаете, че любовта не е симетрична релация, и това, че някой ти е любим, въобще не значи, че и той чувства същото към теб.

– На колко си години? – продължи да досажда Лара.

– На осем – каза момиченцето.

– Имаш ли си гадже?

Това беше поредният нетактичен въпрос, който Кака ви Лара има на въоръжение. Момиченцето силно се смути, погледна към земята и каза сконфузено:

– Ами не, нямам.

Как не я беше срам, нейните връстнички вече сами си изкарват хляба, като въртят свирки на околоръстното, а тя още си няма гадже!

– Защо – учуди се Лара, – не си чак толкова грозна, как не си успяла досега да си хванеш някой за гадже?

– Ами аз, такова, не знам защо – заекна момиченцето, след което се разрева.

– Нищо де, не плачи – успокои го Кака Лара. – Ще ти намерим някой батко или по-добре направо чичо.

„Ще ѝ намери направо някой дядо“ – помисли си Гочо, който подслушваше, защото колата му беше толкова близо, че чуваше всяка дума. Гочо не разбираше как може да се задава на едно осемгодишно дете въпросът, има ли си гадже. Той не знаеше нищо за програмата на Съвета за ранна професионална реализация на момичетата, нито за програмата „Старата курва“. Интересното е това, че и Кака Лара не знаеше нищо за тези програми, но въпреки това усилено ги пропагандираше и съвместно работеше за осъществяването им. Така е, повечето хора изпълняваха директивите на Съвета, без дори да знаят за съществуването им.

Съветът управляваше така, както овчарят води стадото. Не е нужно на всяка овца да обясниш накъде трябва да върви. Достатъчно е да ритнеш една и другите сами ще я последват.

Съветът на Мъдреците заседаваше, но имаше един мъдрец, който

не беше поканен нито на това извънредно заседание, нито на което и да е заседание в последните години. Това беше Хасан Али. Той отговаряше за най-тайната и най-важна програма на Съвета. Тя носеше кодовото име „Чичко Торбалан“ и Хасан Али изпълняваше главната роля в този проект.

В момента той седеше в разкошния си арабски дворец и скучаше. Да отговаряш за „Чичко Торбалан“, беше изключително тъпо. По цял свят всички селяндури познаваха Хасан Али и го смятаха за терорист номер едно. Това беше причината, поради която Съветът му беше забранил да ходи където и да било. Не можеше да присъства нито на раздаването на наградите „Оскар“, нито дори да обиколи луксозните парижки бардаци. Дори и да му разрешаха, Хасан Али сам щеше да се откаже, защото навсякъде децата го сочеха с пръст и викаха: „Чичко Торбалан, Чичко Торбалан!“, майките припадаха, а татковците звъняха в тайните служби, за да питат каква е наградата, обявена за главата на бедния Хасан.

Много му беше болно и тъжно – как можеше точно него да нарисуват да изпълнява тази гадна задача. Хасан беше най-добродушният и хрисим мъдрец и неговите колеги се възползваха от добротата му, за да го обявят за враг номер едно и да разнесат по целия свят, че Хасан Али е едно ужасно чудовище. В училищата децата се упражняваха да избоят с карфици очите от портрета му. Дори се опитваха да оскубят брадата му, макар че брада от портрет трудно се скубе.

На всичко отгоре от Съвета го караха да върши ужасни неща, защото само грозната му физиономия не била достатъчна, за да плаши хората. В началото Хасан Али поставяше бананови кори на места с възлово значение за националната сигурност. Имаше доста навехнати стъпала, няколко счупени ръце и един насинен задник. Медиите доста раздуха случаите на бананов тероризъм, но въпреки всичко хората не се страхуваха достатъчно. Тогава Съветът нареди на Хасан да започне да взривява атомни бомби. Това беше отвратително и той дори мислеше да откаже, но Съветът не беше организация, на която можеш да откажеш.

Когато гръмнаха първите атомни бомби, хората истински се уплашиха, но заедно с това истински намразиха Хасан Али.

Всеки иска да го обичат и никой не иска да го мразят. Хасан Али беше така депресиран, че се намираше на крачка от самоубийство.

Защо той? Защо? Защото бил много грозен. А другите мъдречи да не са красавци? В погледа му имало нещо от Мефистофел. А другите мъдречи да не би да гледат като херувимчета?

Като се замисли за другите мъдречи, той се сети за председателката и в съзнанието му изплува един свеж спомен. Наистина имаше един мъдрец, който изглеждаше добре. Много добра беше тази Маман. Навремето, когато тя още не беше председател, а само обикновен мъдрец, Хасан Али беше прекарал с нея един чудесен уикенд. Действително, за това удоволствие му се наложи да заплати цяло състояние, но Маман си заработи съвестно всеки цент и Хасан Али не съжаляваше за нищо. Единственото, за което му беше мъчно, е това, че в двореца му сега няма куртизанка от нивото на Маман. Имаше няколко прости ханъми, но къде можеха те да се мерят с Маман?

Тежка беше задачата на Хасан, но същевременно и много отговорна. Чичко Торбалан е нужен на селяндурите, за да ги накара да слушкат, така както е нужен на децата, за да ги кара да си лягат навреме и да си ядат попарката. Благодарение на тази програма хората доброволно се отказаха от някои екстри, извоювани по време на Френската революция, каквито са свободата на словото и неприкосновеността на кореспонденцията. Тук бихме добавили и свободата на телефона и имейла, макар тях да ги е нямало по времето на Френската революция, но може да приемем, че това, което е казал Дантон, се отнася за всички комуникационни средства.

Хасан Али съзнаваше колко важно е да плаши селяндурите, защото беше минало доста време от последната революция и затова се очакваше всеки момент да друсне поредният разрушителен бунт. Революциите са като земетресенията. Когато мине леко разклащане, се освобождава натрупаната енергия и опасността от як трус намалява. Колкото по-дълго е било спокойствието, толкова по-яко ще друсне накрая.

Основното при революциите е, че предизвикват известно

разместване на пластове. Тези, които са управлявали, отиват в затвора, а тези, които са в затвора, излизат и започват да управляват. На мъдреците не им се ходеше в затвора, а и в затворите нямаше хора, подготвени да управляват. Това не бяха някогашните затвори. Сега Мъдреците знаят, че е по-сигурно да пратиш противниците си при всевишния, защото днешните затвори са като пробит чувал и не може да се разчита на тях за нищо.

Колкото по-близо е поредната революция, толкова по-яко се затяга примката около врата на селяндур. Нямаше как мъдреците да затегнат толкоз яко примката и затова беше нужна програмата „Чичко Торбалан“, която караше обикновения селяндур сам да затегне собствената си примка.

През това време българският президент откриваше паметник на американските летци, геройски загинали в небето над България. Зад всяка трагедия в историята на човечеството задължително стои българин. Този случай не правеше изключение. Виножникът за трагедията на американските летци се казваше капитан Списаревски. Историята се разигра по време на Втората световна война. Тогава ято американски крепости летеше към София с благородното намерение да пусне няколкостотин тона бомби и да избие няколко хиляди българи, което щеше да е съществен принос за подобряването на демографската характеристика на цялото човечество.

Капитан Списаревски се опитва да попречи на това благородно дело, за което не можем да му се сърдим, защото той е летец от българската противовъздушна отбрана и това му е работата. Капитанът, като типичен българин, изпукал всичките си патрони, без да успее дори да одраска американските въздушни крепости. Вместо да подвие опашка и да признае превъзходството на американската техника, капитанът, разяждан от неистова злоба, се насочва към водача на групата и се разбива в него*.

* Само за протокола... Списаревски сваля една крепост, преди да се джасне във втората. За съжаление, подвигът на капитан Списаревски е строго пазена тайна и затова авторът на тази книга не е успял да се запознае подробно с историческите факти.

Американците в този ден били в чудесно настроение за убиване на българи, но капитан Списаревски така им развалил деня, че те хвърлили всичките бомби в полето и се върнали, без да свършат нищо полезно.

Българският президент много се срамуваше от подлата постъпка на капитана. Той си помисли дори дали, след като открие паметника, да не мине и да се изпикае на гроба на Списаревски. Това много би се харесало на окупатора. За съжаление, наложи му се да се откаже. Навремето президентът удължи само носа си, като пренебрегна един друг важен орган, и сега не му се искаше да размахва този късичък орган пред камерите на журналисти и фоторепортери.

Ще си помислите: „Какво нищожество е българският президент!“ Това е нищо, да бяхте видели канцлера на Германия. Този човечец не смееше да занесе цветя на гроба на баща си. Проблемът беше, че баща му беше загинал за родината си, в което нямаше да има нищо лошо, ако родината не беше Германия и времето – Втората световна. Германия загуби войната и сега всички защитници на родината от герои бяха обявени за престъпници.

Въобща да живееш в окупирана държава, носи известни неудобства. Германците започнаха да строят в Берлин железопътна гара. В последния момент се оказа, че гарата е с няколко метра по-висока от гарата в Ню Йорк. Тогава се наложи спешно да се преработва конструкцията и гарата да се сниши, за да не дразни окупатора. Подобен проблем са имали и българите по времето на турското робство. Тогава не са им разрешавали да строят високи църкви, за да не дразнят окупатора и им се е налагало, когато строят църкви, да ги вкопават в земята.

Затова не се сърдете нито на президента, нито на канцлера. Ако те не правеха това, което трябваше да правят, нямаше да са нито президент, нито канцлер. Тогава на тяхно място щеше да има друг президент и друг канцлер, а те можеше да бъдат още по-големи нищожества от сегашните.

През това време Безкрачко беше в кабинета си. Ще кажете: „Как

така, вчера късно през нощта беше там, а сега е сутрин и пак е там? Не се ли е прибрал, за да види семейството си?“ Не, Безкрачко е работохолик и затова не се прибира, а краде по 24 часа в денонощието. Само за малко дремва върху бюрото си, събужда се и пак започва.

Безкрачко стана и отиде до барчето, за да си налее от кехлибарената течност, с която обикновено се събужда. Ще попитате: „Ама, как така стана? Нали нямаше крака!“ Не, Безкрачко крака си има. Той дори е капитан на националния отбор по волейбол и всяка седмица рита футбол със свои бизнес партньори. Причината да му викат Безкрачко се крие в това, че той никога не използва краката си за ходене. Да ходиш на два крака, е просташко и животинско, подобно нещо могат да си позволят само представителите на най-ниските обществени прослойки. Безкрачко е представител на българската политическа класа, а да видиш пешеходец сред представителите на тази висша класа, е все едно да видиш как английската кралица чисти с прахосмукачка.

В България през 2010 година обществото има ярко изразена класова структура. Има класи, които ходят, но повечето не могат да си позволят този лукс. Какво биха си помислили колегите на Безкрачко, ако го видеха да се разхожда в парка? Е, то паркове вече нямаше, но какво щеше да стане, ако го видеха да ходи по улицата? Ужас, това би бил краят на кариерата му. Ако това се случеше, всички колеги крадци и престъпници биха загубили завинаги уважението си към Безкрачко и биха престанали да му целуват задника.

За щастие това не се е случвало, нямаше и да се случи. Безкрачко използваше краката си само за благородни занимания, като да рита футбол и да рита селяндури, но никога и никъде той не ходеше пеша.

Естествено, в благородната душа на Безкрачко се беше загнездила огромна омраза към пешеходците и към всички гадове, които се опитват да ползват градски транспорт. Нямаше как да спре автобусите, защото покрай тях идваха някакви европейски пари, които беше грехота да върне, вместо да открадне. Дилемата беше как хем да има автобуси, хем никой да не се вози с тях. Първата

идея на Безкрачко беше да повиши комфорта на пътниците, като осигури повече места за сядане. Той така наблъска рейсовете със седалки, че място за пътници въобще не остана. Гадовете пак се качваха, провираха се някак между седалките и пак се опитваха да пътуват. Тогава Безкрачко замени столовете с легла. Още по-голям комфорт и още по-малко място за пътници. Освен това при тези задръствания леглата си бяха доста необходими. Както се сещате, и това не помогна. Не помогнаха и рекламните екрани, които подлудяваха пътниците. Не помогнаха и контрольорите, които пребиваха всеки, независимо дали е със или без билет. Нищо не помагаше, докато Безкрачко не се сети да приватизира спирките. Сега рейсове си има, но те обикалят като совалки, без да спират никъде, защото нямат право да ползват частните спирки. Това реши всички проблеми. Няма блъсканица, никой вече не се оплаква, че рейсът му закъснява. Настъпи пълно щастие.

Все пак остана проблемът с пешеходците. Те вече не можеха да ползват градски транспорт, но се опитваха да се придвижват пеша. Ходеше си пешеходецът по улиците на Безкрачко, без да плаща нищо за това удоволствие. „Мръсници, разбойници! – възмущаваше се Безкрачко. – Ами ако аз отида у тях на гости и седна да ям и да пия на аванта, без да платя нищо? Тогава те как биха се почувствали?“ Гадно нещо е софийският пешеходец и не разбира мъката на своя кмет. Ходеха си тези субекти по улиците и не желяеха да дават пари за нищо. Не пазаруваха от сергиите, защото пликите с покупки щели да им пречат, докато пропълзват под джиповете. „Ами вземи си и ти един джип, бе джанъм! Ще имаш място и за покупки, а ще можеш и да мачкаш селяндурите с него!“ Не само че не пазаруваха, а дори и на просящите не даваха. Безкрачко се беше погрижил за софиянци и на всеки ъгъл беше осигурил по един просяк да хленчи жално и да плаче за милостиня. Така е, ако имаш угризения и ако искаш да направиш нещо за безсмъртната си душа, готово, даваш пари на просяка, който кибичи на къшето, и всичко е наред. Дори няма нужда да ходиш до следващия ъгъл, защото Безкрачко се е погрижил за теб. А ако искаш, може да дадеш и на просяка, който е тук, и на този, който е на следващото къше. „Може, ама не дават! Проклети скръндзи!“ – мислеше си Безкрачко. Някои твърдяха, че нямат угризения, но това беше лъжа. Безкрачко знаеше, че дори и най-безсъвестният човек чувства сериозни

угризения на съвестта. Дори и той имаше нужда да дава пари на просяците. Вярно е, че те работеха за него и той по този начин местеше парите от единия си джоб в другия, но не е важно дали даваш или вземаш, а е важен самият акт на благотворителност, който те извисява и облагородява. Не ги разбираха тези неща пешеходците или се правеха, че не ги разбират, за да не се бръкнат да дадат някое евро и да нахранят Безкрачко.

Автомобилистите са друго нещо. За всеки изминат километър те харчат по литър гориво, а за всеки продаден литър Безкрачко получава комисионна. Хубаво нещо са това петролните компании. Това са хора коректни. Свършиш ли им работа, ще си платят, а няма да те завлекат, както правят българите. Както се сещате, в петролните компании нямаше нищо българско. Ех, да можеше и при другите компании да е така!

Може би се чудите защо колите харчат 100 на 100. Ами пак благодарение на Безкрачко. Той беше осигурил перфектни задръствания. Освен това през 2010 българите бяха по-комплексирани и от американците и караха по-големи коли и от тях. Почти всеки българин караше джип. По телевизията непрекъснато вървяха реклами: „Купи си джип, с него ще можеш да смачкаш всяка тревичка и всяко цветченце! С него можеш да излезеш извън града и да доунищожиш това, което е останало от природата“. Всъщност през 2010 не беше останало нищо за доунищожаване от природата. От града никой не излизаше, защото нямаше къде да се отиде. Другите градове и села бяха напълно обезлюдени, а планинските курорти бяха в такова състояние, че не ставаха дори и за българи. Имаше една друга реклама, която звучеше по-смислено: „С тази мощна кола ще можеш да пръскаш кал по професори, доценти и всякаква друга паплач“. Това си беше така. В София имаше достатъчно кал и можеше да си пръскаш, колкото душа ти иска.

Въпреки това обаче, джиповете по улиците на София ставаха все по-малко. Тази кола вече не успяваше да избие комплексите на средностатистическия българин. На него му беше нужно нещо по-голямо и по-мощно. Започнаха да си купуват камиони, трактори, комбайни, но в цялата тази селскостопанска техника имаше нещо дълбоко аграрно, а точно това е имиджът, от който се опитва да избяга депресираният българин. Тогава се появи

автобусите! Не, не става дума за градски транспорт, а за суперлюксозни и много скъпи автобуси, чиито размер е в състояние да повдигне самочувствието и на най-нещастния софиянец. Никой джип или трактор не може да се мери с размера на автобуса. Освен това, има нещо много градско в рейса. Той навява усещане за култура и цивилизация, докато от джипа се носи само аграрна селяния.

Имаше едни хора, които не искаха да си купят нито джип, нито рейс, нито дори трактор. Това бяха пешеходците, които непрекъснато късаха нервите на Безкрачко. За да реши проблема, той обяви награда за прегазен пешеходец, но и това не помогна. Хората имаха някакъв инстинкт, който им пречеше да бъдат добри граждани и да мачкат пешеходци. Случаите на убит пешеходец почти не се увеличиха. Дори понякога се случваше някой да прегазии пешеходец и да не дойде да си потърси наградата.

Добре, че Безкрачко се беше заел сам да реши този проблем, макар да имаше безсъвестни хора, които му пречеха. Миналата седмица Безкрачко постави нова ограда между Обеля 2 и Обеля 3. Оградата беше два пъти по-висока и с два пъти по-високо напрежение от стандартното. Както се казва, чудесна придобивка за всички граждани и гости на столицата. Целта на оградата беше българите да не щяфъкат излишно нагоре-надолу и да не се размножават безконтролно. Както знаете, когато се появи нещо ново и хубаво в София, веднага се появяват вандали, които да му видят сметката. Така стана и в този случай. Още на другия ден съпротивата проби няколко дупки в новата ограда и така обезсмисли труда и старанието на Безкрачко.

„Какви ужасни хора – ядосваше се той. – Те не заслужават нищо! Не могат да оценят усилията, които кметът им прави за тях. А и тези гадове от съпротивата, няма ли най-после София да се отърве от тях?“

Безкрачко се обади в централата на ЦРУ, за да се оплаче, че срещу съпротивата не се прави почти нищо. Оттам го посрещнаха с дежурните оправдания: „Да не си мислите, че съпротива има само в България! ЦРУ се бори със световния тероризъм, като бомбардира навсякъде, дори и в Антарктида! Не достигат самолети, Конгресът не е гласувал допълнителни средства за

бомби... “ – и така нататък, все приказки в този дух.

„Тъпи бюрократи – гневеше се Безкрачко. – Само харчат парите на данъкоплатците, без да вършат нищо полезно!“ Нямаше смисъл да спори с тези чиновници, а нямаше и време за подобни глупости. В единадесет часа имаше насрочен един много важен пожар, а не искаше да закъснее и да остави журналистите да го изпреварят и да отидат на мястото преди него.

Пред центъра за кръводаряване Гочо веднага си намери място за паркиране. Въобще Гочо беше късметлия, вървеше му във всичко. Имаше само едно нещо, в което Гочовият късмет беше безсилен, и това бяха жените. При тях Гочо имаше толкова много провали, че можеше да задмине и най-големия неудачник. Доцент Гочев беше отрязан от над хиляда жени. Той се беше пробвал на млади и на стари, на хубави и на грозни, но резултатът винаги беше един и същ – пълно пренебрежение към Гочовите добродетели. Вярно е, че той беше единственият, който вижда добродетели в своята личност, но все трябваше да има поне още едно същество на тази планета, което да види нещо добро в Гочо. Хубаво би било това същество да е от женски пол и по възможност да е във фертилна възраст, защото Гочо не беше нито геронтофил, нито педофил. Той харесваше само жени, които стават за размножаване, а в България такива почти не бяха останали.

Както и да е, в момента Гочо не мислеше за размножаване, а за порно. Това има нещо общо с размножаването, но не е съвсем същото. Гочо трябва да се добере до центъра за кръводаряване, където да се снабди с нужните му финикийски знаци, за да си плати кабелната телевизия.

Той излезе от джипа си и затърси дупката в оградата, която съпротивата трябваше да е направила, за да могат хората да минават. Странно, дупка нямаше. Изглежда, че съпротивата беше пропуснала тази ограда, а напрежението беше твърде високо, за да може Гочо да прескочи. Доцентът започна да се притеснява, но не за дълго, защото накрая намери дупката. Просто беше паркирал джипа си пред нея и затова не можеше да я види. Гочо се провря внимателно, като гледаше да не го тресне токът, а и

джипът му пречеше.

След като преодоля това дребно препятствие, доцент Гочев гордо влезна в центъра за кръводаряване. Малко по-късно той излезна оттам по-богат с 27 евро и по-лек с половин кило. Да, бяха му източили половин литър кръв. Предишния път, когато Гочо даде кръв, беше по времето на комунизма. Тогава той продаде кръвта си срещу два дена отпуск от казармата. Тогава това бяха два дена свобода, а за свободата много хора са давали кръвта си. Сега Гочо продаде кръвта си срещу 30 дена порно, което е по-малко от два дена свобода, но все е нещо.

Гочо си припомни, че навремето го източиха с 250 грама кръв. Доцентът набързо изчисли, че монетаристите са два пъти по-големи кръвопийци от комунистите, но сметката не беше съвсем точна, защото комунистите освен отпуск даваха и шоколадчета, а това е нещо, което Гочо обича почти колкото порното.

През това време един баща бързаше към родилния дом, за да види детето си. Бащата се казва Маркс. Не, това не е онзи Маркс, дето е написал „Капиталът“. Този е друг Маркс. Ако се чудите защо са го кръстили с това идиотско име, то отговорът е прост. Родители марксисти, които кръщават детето си на любимия вожд и учител, без да се замислят за подигравките, които то ще трябва да изтърпи в училище.

Маркс не обичаше своето претенциозно и изчанчено име и затова беше решил да кръсти детето си с някое обикновено, нормално, човешко име, такова, каквото имат мнозина, а не такова с каквото всеки би те запомнил.

Разбира се, в момента името на детето не е най-важното.

Днес е най-щастливият ден в живота на Маркс. Сега той бързо трябва да купи цветя и час по-скоро да стигне до родилния дом. Там го чака жена му и първородният им син. Маркс е мюсюлманин и в неговата религия първородният син е особено важен. Освен това този син много дълго е чакан. Колко молитви е отправял Маркс към Аллах, а детето все не идваше. Той и жена

му обиколиха всички доктори, до които можаха да се доберат, но и това не помогна. Резултатът от всичкото обикаляне по доктори беше единствено че капиталът на Маркс се стопи и той загъна в дългове. Докторите не искаха да им помогнат, а само гледаха как да им изтръскат джобовете.

Накрая Маркс съвсем се отчая, но жена му беше по-силна от него и продължи да се бори и да обикаля докторите. Накрая тя откри доцент Христов. Това беше един истински българин, един честен човек, който прие присърце тяхната мъка и се зае да им помогне. Другите доктори ги гледаха само в ръцете, а доцент Христов не им взе нито лев. Жената на Маркс предложила да му плати, а доцентът ѝ отговори:

– Моля ви, обиждате ме! Нищо няма да доплащате, всичко е платено от здравната каса.

Интересно как другите лекари никак даже не се обиждаха, когато им предлагаша пари. Колко различен е доцент Христов. „Това е един истински честен човек, който не е забравил Хипократовата клетва.“ – мислеше си Маркс. Какъв голям късмет имаха той и жена му, че го намериха. Маркс реши, че първата му работа, след като види сина си, ще е да отиде при доцент Христов, за да му стисне ръката и да му благодари.

Маркс влезе в родилния дом, представи се на сестрата и я помоли да му покаже бебето. Тя му каза да изчака. Минаха петнадесет минути, които му се сториха цяла вечност. Накрая сестрата се появи с дете на ръце:

– Ето го и вашето бебче! – каза тя и широко се усмихна.

Маркс видя сина си и така се уплаши, че изпусна букета с цветя. Какво ли толкова ужасно може да е видял един баща? Да не би детето да е някой изрод с две глави? Не, то си имаше една глава, две очи, едно носле и всичко си му беше наред. Да не би тогава детето да е черно? Всъщност, детето действително беше черно, но не в това е проблемът. Какво тогава така уплаши баща му? Ами, проблемът беше в това, че детето не беше достатъчно черно. Бащата и майката, и двамата бяха черни като катран, а то беше доста светло. Очевидно бебето беше мулатче, при това едно от

по-светлите мулатчета. С две думи, проблемът беше в това, че бащата не беше баща.

◆ Гочо шляпа бос по Пъпната връв

Гочо продължаваше пътя си към Университета, а на двеста метра вдясно от него нещо се случваше. Доцентът чу някаква суматоха, но не ѝ обърна никакво внимание, а спокойно продължи напред.

Ние с вас сме по-любопитни от Гочо и затова ще отидем да видим каква е причината за цялата тази олелия. Шумът идваше откъм Народния театър, който в момента гореше. Всъщност това е пожарът, който Безкрачко беше насрочил за единадесет сутринта.

Както обикновено, Безкрачко пристигна първи на мястото на събитието. Малко след него дойдоха журналистите и започнаха да снимат. Следващите бяха полицаите, които въведоха ред и започнаха да продават билети на желаещите да гледат сеир. Пожарната я нямаше никаква, защото беше заседнала някъде в задръстванията.

Безкрачко се покачи на покрива на един от полицейските джипове и започна да ръкомаха авторитетно. Журналистите го наобиколиха и заснеха как кметът ръководи действията по потушаването на пожара. Пожарната продължаваше да закъснява и Безкрачко приличаше на диригент без оркестър, но той не ръкомахаше заради пожарникарите, а заради избирателите, които гледаха любимия си кмет по телевизията и си мислеха, че щом той ръкомаха, то сигурно има на кого да ръкомаха.

За съжаление пожарът вървеше доста вяло. Не само че нямаше пожарна, но и огън нямаше. Имаше само малко дим, но и той беше слаб и някак си измъчен.

Безкрачко имаше едни момчета за палежи и мокри поръчки. Тази сутрин той им беше поръчал да залепят обилно с бензин целия театър, така че като му драснат кибрита, да изгори като факла. Момчетата казаха: „Добре, ами пари за бензин?“ Безкрачко веднага ги успокои: „Няма проблеми, вие купете бензин колкото

трябва, а аз после ще ви върна парите“. На момчетата им беше пределно ясно, че този циция Безкрачко само обещава и няма да им даде нито лев. Беше им дошло до гуша, когато отиват за палез или за убийство, да плащат бензина от джоба си и затова, вместо да се набутват за бензин, те накъсаха малко стари вестници и така запалиха огъня.

Ще кажете: „Къде е проблемът? В театъра има завеси и декори, които ще пламнат и пожарът ще стане както си трябва“. Уви, сценичните работници бяха окрали всичко, което можеше да се изнесе, и затова в театъра нямаше почти нищо, което може да пламне и да зарадва зяпачите, които се бяха събрали отвън.

Безкрачко вече се безпокоеше, че пожарът може да си угасне сам още преди да са дошли пожарникарите. Безпокойството на кмета не беше никак случайно. Народният театър заемаше един изключително апетитен парцел, който Безкрачко беше обещал на едни италианец, а италианците са известни с това, че не обичат неизпълнените обещания.

Не си мислете, че мотивите на кмета за запалването на Народния театър са единствено комерсиални. Имаше друга, още по-важна причина. Българите използваха театъра за размножаване, а Безкрачко чувстваше, че от него като кмет се изисква да ограничи този нежелателен феномен.

Ще кажете: „Как ли пък използват театъра за размножаване?“ Почтно казано, не използваха самия театър, а стълбите пред театъра. На тези стълби младите хора се бяха научили да си уреждат срещи, събираха се, приказваха си, а това неминуемо водеше до размножаване.

Безкрачко се опита да ги спре, като издигна огромна желязна ограда пред стълбите, но младежите продължиха да се събират, само че не на стълбите, а пред оградата. Тогава Безкрачко им сложи мощни прожектори и камери. Научно е доказано, че силната светлина пречи на размножаването на всеки животински вид и че камерите пречат на размножаването при хората, но това българите хора ли са? Те продължаваха да се събират пред театъра напук на прожекторите, на камерите и на Безкрачко. За да се реши проблемът, стълбите трябваше да изчезнат заедно с

театъра, към който водеха.

Народният театър не гореше за сефте. През 1923 година имаше един исторически пожар. Тогава театърът изгоря и това постави началото на софийската пожарна команда. Безкрачко беше решил днешният пожар също да е исторически. Днес кметът ще постави края на пожарната.

Съществуването на пожарната беше абсолютно безсмислено, защото пожарните коли не можеха да минат през задръстванията и идваха когато всичко е изгоряло. Имаше случаи, когато идваха, преди сградата да се е гътнала, и това беше още по-лошо, защото я изгасяха, което даваше основание на селяндурите да искат от Безкрачко да реставрира изгорялото, вместо да го разруши и да приватизира парцела.

Мина доста време и сеирджиите започнаха отегчено да се разотиват, но в този момент се чуха сирени и пожарната най-сетне пристигна.

Какво си мислите, че се случи нататък? Сигурно си въобразявате, че пожарникарите са започнали да гасят? Не, не познахте. Какво се случва, когато отидете в болницата и кажете: „Докторе, много ме боли, умирам!“ Може би се надявате да ви попитат: „Къде ви боли, защо ви боли?“ Нищо подобно няма да ви кажат. Вместо това ще чуете: „Имате ли здравна застраховка? Платили ли сте съответните данъци? Носите ли тази и тази тапия, която е трябвало да вземете от този и онзи?“

През 2010 пожарникарите работеха по същия начин като докторите, тоест не работеха. Когато дойдеше пожарната, първата ѝ работа беше да провери дали собственикът на сградата е платил данък противопожарно осигуряване. За целта първо трябваше да се издири собственикът, което в България е много трудно, защото не е ясно при приватизацията кой какво е откънал.

Някой каза, че Народният театър е изключителна държавна собственост, което означаваше, че данък противопожарно осигуряване не е платен, тъй като българската държава беше бедна и не плащаше за нищо. Пожарникарите тъкмо бяха започнали да си събират такъмите, за да си ходят, когато се

разбра, че Безкрачко е приватизирал сградата. Това нищо не променяше, защото Безкрачко също беше много беден и поради тази причина и той не плащаше никакви данъци. После се оказа, че Безкрачко е продал театъра на един англичанин, който го шитнал на един швед, който от своя страна го дал на някакъв финландец.

За късмет финландецът беше изключително стриктен и беше си платил всичките данъци. Това промени нещата и пожарникарите извадиха маркуча и го насочиха към димящия театър. Тъкмо да пуснат водата, и се оказа, че я няма тапията, която доказва, че финландецът си е платил за вода.

Ще попитате – не е ли достатъчен един данък противопожарно осигуряване, който да покрие и пожарната, и водата, и всичко. Не, така е било в миналото, когато държавата е събирала един общ данък и после сама си е разпределяла парите за доктор, за пенсия, за пожарна и за всичко друго, за което се сещаш. През 2010 беше възприета идеологията на неолиберализма, според която хората имат право да знаят къде им отиват парите и затова плащат отделен данък за доктор и отделно за пенсия. Всъщност за пенсия се плащат няколко отделни данъка, но да не навлизаме в досадни подробности. През 2010 отделен беше и данъкът за градските улици, друг данък се плащаше за междуградските пътища и отделно за междуселските.

По тази причина съвсем естествено е водата за гасене на пожари да се плаща в отделен данък. По-точно това не беше данък, а специален винетен стикер, който финландецът трябваше да си купи и да залепи на вратата на сградата.

Сега обаче проблемът беше, че на вратата на театъра имаше залепени твърде много стикери. Освен това пушекът, който излизаше отвътре, също пречеше. Затова пожарникарите не можеха да разберат има ли го стикера за вода или го няма. Накрая го намериха между стикера за сметосъбиране и този за снегочистване.

Всичко беше наред и, таман да пуснат водата, се оказа, че финландецът не е платил на пожарникаря, който върти кранчето. Наскоро бяха приели закон, според който не се плаща един общ

данък противопожарно осигуряване, а за всеки пожарникар се плаща отделно. Тоест плаща се отделно за Иванчо, за Драганчо и за Петканчо. Този, дето върти крана, е някакъв новобранец, токущо назначен, за когото финландецът още не е платил данък.

Шефът на пожарната се чудеше как да постъпи в този случай, докато подчинените му седяха пред театъра и размахваха празния маркуч като... да не казвам като какво.

Накрая решиха да направят компромис, пуснаха новобранеца в почивка и сложиха друг пожарникар, който да отвърти крана. Тъкмо щеше да потече водата, но, уви, пъргави роми бяха задигнали маркуча. Полицията щеше да се намеси, но пожарната не беше си платила данък полицейска закрила.

През това време огънят стигна до дървата за огрев, които бяха складирани във фойето. Ще кажете: „Какви ли са пък тези дърва?“ За всеки закупен билет от театъра даваха по един наръч дърва, за да знаят хората за какво са си дали парите. Когато дървата се запалиха, цялата сграда пламна и не след дълго театърът действително изгоря.

◆ Откраднатата чанта

През това време Гочо стигна до градинката при Кристал. Ще се зачудите: „Нима през 2010 година в София са останали още незастроени градинки?“ Да, въпреки процесите на уплътняване, градинки останаха, при това останаха цели три броя. Тази при Кристал е най-известната и най-посещаваната от трите.

В момента на Гочо много му се иска да влезе вътре, да поседне на някоя от пейките под сянката на някое от дърветата и да пийне студена вода от чешмичката. Уви, това няма да се случи и не защото авторът е гаден и не иска да достави това елементарно удоволствие на главния си герой, а защото през 2010 достъпът до тази градинка е ограничен.

Градинката е оградена с висока бетонна стена и за да влезеш, трябва да минеш през една желязна порта. Пред портата се вие

огромна опашка като пред мавзолея на Ленин, но не това е, което спира Гочо. Той няма нищо против да почака, но не може да си позволи да плати 20 евро. Това беше таксата за един час престой в този малък зелен рай. Гочо има парите, но точно толкова струва кабелната телевизия за един месец. Доцентът трябваше да избира между един час отдих в градинката и цял месец гледане на порно. Той избра второто, въздъхна дълбоко и продължи пътя си към Университета.

Разбира се, през 2010 градинката при Кристал не е това, което Гочо си спомня от едно време. Пейките вече ги няма, защото Безкрачко реши, че те заемат твърде много място, и ги махна, за да може да вкара повече посетители. Няма ги и дърветата, отсякоха ги по същата причина. Тоест не можеше човек да поседне под сянката на някое дърво. Все пак месецът е януари и никой не търси сянка. Пък и тук в София има такъв хубав гъст смог, че дори и през юни сянка не ти е нужна. От всичко това, което Гочо помнеше, само чешмичката беше останала, но и тя не работеше. В градинката продаваха кока-кола, а кой глупак би си купил кока-кола, ако може да пие вода на аванта?

Да, градинката не е това, което беше. Въпреки всичко на Гочо му беше много мъчно за изгубената зеленина. Парковете липсваха на всички. Мутрите страдаха още повече, защото сега няма къде да си паркират джиповете. Какво по-подходящо място за паркинг от парка? Освен това, къде сега ще пробват колко вдигат скъпите им брички? Какъв е смисълът да караш джип, който вдига 200, когато по улиците на София и двайсет да вдигнеш не можеш.

Ще кажете, нека излязат извън София и по междуградските пътища да си фучат с каквато си скорост искат. Така е, през 2010 година урбанизацията вече е завършила и цяла България вече е в София. Междуградските пътища са пусти и празни, защото не водят никъде. Те са доста буренясали и изровени от времето. Безсмислено е да се кара по празни пътища, защото там няма на кого да се пречи, а за да те забележат хората, трябва по някакъв начин да им пречиш. Какъв е смисълът да дадеш цяло състояние за кола, ако никой няма да забележи за какво си се охарчил? Освен това, мутрите не искат да карат по междуградските пътища, защото там им липсва звукът от пищащите майки с дечица, които търсят къде да се скрият, когато по алеята в парка

ги застига летящият джип.

Ще кажете, щом цяла България се е изсипала в София, сигурно има някой нов квартал, до който човек би могъл да отиде и да разходи джипа си. Уви, и това не е вярно. В София няма нито един нов квартал още от времето на комунизма. Безкрачко беше стегнал града в железния обръч на околновръстното шосе и не позволи на нито един квартал да изпъзни навън. Поради тази причина смениха девиза на София. Предишният вариант беше: „Расте, но не старее“. Новата версия гласеше: „Не расте, но се нагъчква“.

Да, годината е 2010, няма ги вече парковете, няма вече и майки с дечица, няма вече къде човек да си фучи с джипа. Всички страдаха за загубената зеленина, но най-много от всички страдаше Безкрачко. Ще кажете: „Защо? Той нали нямаше крака или по-точно имаше, но никога не ги използваше за ходене?“ Така е, Безкрачко никога не се е разхождал в парка и не смяташе да го прави и за в бъдеще, но той страдаше заради изкуството.

Какво изкуство? Ще си помислите, че зад тъпата усмивка на Безкрачко се крие една нежна душа, която копнее за красота. Всъщност проблемът не е там, а в общинския бюджет. В общината постъпваха ужасно много пари, защото имаше цял куп абдали, които плащаха данъци. Парите бяха толкова много, че Безкрачко не смогваше да ги окраде, и затова той ги даваше за изкуство. Той пълнеше паркове и градинки с модернистични скулптури и артинсталации, които струваха ужасно скъпо, защото изкуството е безценно.

В началото кметът докарваше тези произведения на изкуството от софийското сметище. Пращаше едни момчета с поръчката да изберат някой по-изкилиферчен боклук и да го сложат в парка. Това беше само в началото, после откри, че всяко второ софийско парвеню си пада скулптор или художник. Ако парвенюто не е, то неговата дъщеря или любовница непременно ще е. Тогава Безкрачко започна да избира скулпторите след конкурс, като печелеше този, който даде най-тлъст подкуп. По този начин Безкрачко хем успяваше да оползотвори бюджета на общината, хем събираше и подкупи от парвенютата. Пък и те му докарваха такива боклуци, каквито и на сметището не можеш да намериш.

Уви, сега вече няма паркове и няма място, където да се изложи всичкото това авангардно изкуство.

Гочо подмина градинката при Кристал и в този момент го спря някакъв чичо с очила и го заговори на развален български език:

– Добър ден, аз професор българист от Харвард. Как стигне до Sofia University?

„Професор българист, дрън-дрън“ – помисли си Гочо. Очевидно това беше поредният секстурист, който е дошъл тук, в България, за да изучава някой и друг евтин български задник, но се страхува да говори на английски, за да не го бият някъде.

През 2010 година България беше изместила Тайланд и беше се превърнала в най-важната дестинация за секстуризм в света. Ще се зачудите как успяхме да преборим тайландците. Ами, много просто. Българските момичета бяха по-евтини. Имаше и нещо друго. Според монетаристите дупката си е дупка и няма значение дали момичето е бяло, жълто или черно, но въпреки тези космополитни приказки белите робини вървят много по-добре от жълтите и черните и затова Тайланд просто нямаше шанс пред напора на родината ни.

По това време в България основните професии бяха две – сводник и проститутка. Единствената индустрия, която вирееше в тази страна, беше сексиндустрията и този отрасъл на народното стопанство осигуряваше почти цялата трудова заетост на населението. Имаше и някои елементи като Гочо, които преподават в Университета, но това неговото трудно може да се приеме за работа, особено като отчетем факта, че за това му занимание никой не му плаща.

Сексиндустрията е част от шоубизнеса и поради тази причина тя не може да съществува самостоятелно, а се нуждае от постоянен приток на външно финансиране. Това е причината, поради която от особена важност за България бяха секстуристите и момчетата от американските окупационни части. Ако не бяха те, българската сексиндустрия щеше да банкрутира, което би довело до верижен

фалит за цялата българска икономика.

Идването на американската армия беше един естествен процес, защото през 2008 година за пореден път бяха преразгледани резултатите от Втората световна война и България беше прехвърлена от списъка на победителките в списъка на победените. Това естествено налагаше в България да влязат окупационните сили на някоя от победителките. По това време на руснаците им беше писнало да окупират когото и да било и бяха се изтеглили отвсякъде. Бяха си тръгнали дори и от Германия. Разбира се, германците се бръкнаха дълбоко за това изтегляне, но независимостта е нещо скъпо и само богатите могат да си я позволят. За Русия трябва да кажем още, че по това време тя беше загубила Студената война и се поставяше въпроса дали руснаците да не бъдат приравнени към българите, тоест дали да не натикат Русия в списъка от държави, загубили Втората световна, където бяха набутали България.

Щом окупационната армия няма да е руска, оставаше да се избира между американска и китайска. По това време американците се държаха като лакомо дете, което иска да изяде всичките пасти, без да мисли за това, че може да го заболи коремът, докато китайците мислеха с много по-голяма перспектива и затова разумно отстъпиха на Америка съмнителното удоволствие да окупират нашата дива балканска държава.

За идването на американците имаше още една причина. Казват, че народ, който не храни своята армия, ще храни чужда. Така се беше случило и с българите. Те не искаха да хранят своята армия и затова сега хранеха американската.

Българите не искаха да дават пари за нищо. През 2010 те изповядваха философията на неолиберализма, според която на България не ѝ трябва нито армия, нито наука, нито държава. Те казваха: „Защо харчим пари за разни професори и генерали, след като може да ги уволним и да похарчим парите за нещо по-полезно?“

В интерес на истината трябва да признаем, че българите не бяха се отказали напълно от науката си. Имаше още разни научни

работници, такива като Гочо. Вярно е, че пари не им даваха, но нито ги закачаха, нито ги гонеха, за разлика от Средновековието, когато са ги горили на клада. Имаше все още и някаква армия. По-точно, останал беше един взвод сержантки, които всяка година на именния ден на президента слагаха по един зелен минижуп и правеха военен парад за радост на селяндурите.

Всичко беше чудесно, българите си живееха добре без много наука и без много армия. Единственият проблем дойде от това, че американските окупационни сили пречеа на секстуризма.

С идването на американските момчета силно се разви българската сексиндустрия, но отношението към английския език се промени към лошо. Как бързо се промениха нещата! Само преди няколко години българите си умираха да говорят на английски. Вярно, говореха ужасно, с подуенски акцент, но имаха желание да говорят. Явно, че любовта към английския език не върви ръка за ръка с американската армия, защото, когато пристигнаха американските момчета, българите изведнъж намразиха този език. Сега го знаят, но не щат да го говорят, докато преди искаха, но не можеха. Сега, ако заговориш на английски, това е достатъчен повод да те набият. Вярно, никой не биеше американските войници, защото те ходеха с каска, бронезилетка и пълно бойно снаряжение. Нищо не можеш да кажеш на човек, който носи автомат, без значение дали автоматът е калашников или томпсън. Вместо да бият американските войници, българите си го изкарваха на невинните секстуристи. Затова чичото с очилата беше научил няколко думи на български и се правеше на професор по българистика.

Гочо не е колаборационист и не помага на англоговорещи. Той си помисли да прати секстуриста в обратна посока, но те се бяха научили и когато ги пратиш на изток, отиваха на запад; ако им кажеш нагоре, те тръгваха надолу. Затова Гочо услужливо посочи в страни от правилния път в посока към циганската махала. В крайна сметка човекът търсеше секс и това беше мястото, където ще намери това, което търси. Вярно е, че в този секс той няма да е субект, а ще бъде обект. По-просто казано, няма да ебе, а ще го ебат, но както казват монетаристите, сексът си е секс, без значение от коя страна на пръчката се намираш.

Гочо стигна до сградата на Народното събрание. Това е българският конвент, който мнозина погрешно наричат парламент. За непосветените ще обясня разликата. Конвентът се състои от банда глупаци, които приемат всяка глупост, която им хрумне, и незабавно я спускат на селяндурите за изпълнение. Парламентът е нещо много по-сложно; той се състои от две банди глупаци. Първата приема глупости, но не ги праща незабавно за изпълнение, защото се изчаква мнението на другите тъпаци, които приемат само половината от простотиите, и по този начин правят живота на обикновения селяндур много по-лек и по-предсказуем.

По принцип всичко лошо на този свят е измислено от българи, но конвентът е изключение от това правило, защото той е дело на френския политически гений. Когато България влезе в Съюза, всички се надяваха нашата страна да се европеизира и конвентът да бъде заменен с парламент. Вместо България да се европеизира, Европа се балканизира и сега целият Европейски съюз се управлява от Европейски конвент.

Защо Европа се управлява от конвент, а Америка си има парламент? Ами защото след Втората световна Европа беше окупирана от Америка. Ако ние ги бяхме окупирали, сега те щяха да са с конвент, а ние да сме с парламент.

Гочо отиваше да прочете лекцията си в Университета, но не бързаше особено и затова се отби в Народното събрание. Ще се зачудите какво ще търси голтак като Гочо в сградата на българския конвент. Може би той иска да се срещне със своя депутат и да му разкаже за своите грижи и неволи. Не, Гочо си няма депутат. Не че не е гласувал, просто през 2010 никой си нямаше депутат. Комунистите бяха обещали да направят жените общи, но вместо тях общи бяха станали депутатите. В България имаше една много хитра избирателна система, която гарантираше, че едни и същи хора ще влязат в конвента независимо от това, за кого си гласувал. Най-хитротото на тази система беше, че тя гарантираше честен човек да не може да бъде избран. Имаше правило, което казваше, че за да изберат честен човек в конвента, той трябва да събере гласове колкото са нужни

за десет депутата. Разбира се, честният човек никога не би могъл да събере гласове дори и само за един единствен депутат, защото той не е откраднал пари, с които да си купи гласове, нито пък ще го пуснат по радио или телевизия. Правилото за недопускане на честните хора до политиката има изключително хуманен характер, защото, ако случайно честен човек влезе в конвента, ще трябва да го гръмнат, а за него е много по-добре да си умре от глад като обикновен селяндур, вместо да се тъпче с червен хайвер като български депутат.

Съветът се беше погрижил да не дразни излишно селяндурите и затова правилото за недопускане на честен човек се наричаше: „Барьера, спираща мошениците“. Естествено, селяндурите не можеха да разберат какъв би бил проблемът, ако към бандата на 240-те разбойника бъде добавен един мошеник, но мъдреците знаеха колко опасно би било, ако някой от депутатите не е разбойник, и затова много държаха на тази бариера.

Все пак, каква е причината, поради която Гочо посети конвента? Ами, просто той влезе, за да си плати таксата за порноканала. Може би си мислите, че българските депутати се чувстват като слуги на народа и са готови да направят всичко за своите избиратели. Действително, ако отидете в сградата на Народното събрание, там могат да ви лъснат обувките, да ви подстрижат или да си платите кабелната телевизия, но това не е, защото депутатите са станали много отзивчиви, а защото в сградата на конвента се беше освободило много свободно място, което сега се дава под наем на разни дребни търговци.

Гочо не се нуждае от лъскане на обувките, просто защото той шляпа бос. Няма нужда и от подстригване, защото той се подстригва сам. Действително, той искаше да си плати за кабелната телевизия, но това не беше единственото, от което Гочо се интересуваше. Точно на централния вход на Народното събрание имаше две каси. На едната се купуваха, а на другата се поръчваха закони.

През 2010 законите вече не са безплатни, а се купуват по същия начин, по който се купуват стандартите. Вие знаете, че който иска да бъде стандартен, отива в института по стандартизация и си купува съответния стандарт. Същото стана и със законите. Ако

искате да спазвате закона или ако са ви окошарили и искате да знаете защо сте в дранголника, то тогава трябва да се бръкнете и да си купите съответния закон. За съжаление интересът към купуването на закони беше изключително слаб, защото законодателството в България се сменя ежедневно, а законите никой не ги спазва и затова си е доста тъпичко да се охарчиш за някакъв никому ненужен закон. Това е причината, поради която на гишето за купуване на закони нямаше никого, но съседното гише за поръчване на закони се радваше на значително по-голям интерес. Точно в момента там чакаше някакъв плешив дебелак с дипломатическо куфарче. Гочо реши, че днес е един от редките случаи, в които има пари в джоба си, и че сега е моментът да си поръча някой закон. Нашият доцент се нареди на опашката зад дебелака и се заслуша в разговора му с касиерката.

– Добър ден. Бих искал да си поръчам закон за забрана на коланите.

– Закон за забрана на коланите. Един момент – каза касиерката и въведе нещо в компютъра.

Принтерът изшпрака и изплю някакво листче, касиерката го взе и го подаде на плешивия чичо. По принцип поръчването на закони беше забранено и затова касиерката нямаше право да каже направо цената на закона, а я напечатваше на листче и я подаваше дискретно на клиента, така както се прави в шпионските филми.

Чичото погледна напечатаното и възкликна:

– Ама как може толкова много само заради забраната на някакви си колани!

– Но моля ви се, господине – възмути се касиерката. – Коланите са си нещо много сериозно. Фирмите производителки на предпазни колани плащат куп пари за това коланите да бъдат задължителни. Ако искате да ги забраним, ще трябва да махнем закона, според който са задължителни.

– Но аз не искам да забранявам предпазните колани, а само обикновените колани за панталон.

– Така кажете, де – сопна се касиерката. – Такива като вас само бавят опашката.

Тя отново написа нещо в компютъра и подаде на чичото едно ново листче. Очевидно, този път сумата беше много по-

приемлива, защото чичото кимна утвърдително и попита:

– Чух, че има 10% намаление, ако човек сам си напише мотивите.

– Дайте да видим какво сте написал – изръмжа касиерката, която днес определено не беше на кеф. – Да, добре. Стягали талията и пречели на дишането на дебелациите. Мотивите са добри, ще ви дадем намаление. Искате ли да пуснем спешна поръчка?

– Колко ще ми струва това? – простена чичото.

– Плащате 30% отгоре, но законът ви ще влезе в сила до 24 часа. При нормалната процедура се чакат три работни дни. – Това за работните дни беше излишно да го казва, защото в българския конвент всички дни са работни с изключение на Великден.

Чичото явно беше внесъл няколко тира с тиранти и сега спешно се нуждаеше от този закон, за да продаде стоката си. Той отвори куфарчето си и въздъхна, вътре нямаше достатъчно пари.

– Нека да е по нормалната тарифа. В момента съм малко притеснен финансово.

Касиерката го изглежда злобно, прибра парите и извика към Гочо:

– Следващият!

– Искам да поръчам закон за забрана на дакелите – каза уверено Гочо, без да обръща внимание на грубото отношение от страна на сърдитата леля. Доцентът беше свикнал да се разправя с чиновниците в Университета, а там работеха такива цербери, че касиерката на конвента му се струваше относително хрисима.

Съседът на Гочо гледаше един дакел, който имаше гадния навик да пикае на вратата на Гочо. Това е причината, поради която нашият доцент е готов цял месец да не гледа порно, само и само да забрани тези гадни псета.

Компютърът изшрака и Гочо получи листче с цената. Той погледна написаното, направи някакви изчисления наум и каза:

– Толкова много кръв не мога да дам! Дори и във френската революция са пролели по-малко кръв, отколкото ми искате!

– Каква кръв, каква революция – ние ви искаме евро или долари, или по-добре, ако имате нещо по-стабилно като китайски юани.

Гочо се обърна и гордо си тръгна, а зад гърба му касиерката

ломотеше:

– Аман от голтаци! Няма парите един обикновен закон да си поръчат, а се мислят за голямото добрутро.

Гочо се отказа от идеята да си поръчва закон и се насочи към касата на кабелната телевизия, която се намираще в кабинета на председателя на конвента. А къде е сега председателят, щом кабинетът му е даден под наем на някаква си фирма? Ами него го нямаше, както ги нямаше и повечето депутати.

Отскоро в Народното събрание беше въведена нова организация на работата. Оказа се, че като се съберат 240 депутати, винаги се стига до излишни спорове и дръзги, които бавят законодателната дейност. Затова беше решено, вместо да се събират всичките глупаци накуп, да се разпределят и всеки ден да има по един дежурен, който да приема нужните закони. В България числеността на конвента беше по-голяма от тази на армията и затова на всеки депутат му се падаше по едно, максимум две дежурства в годината.

Може би ще се зачудите защо българската армия е по-малобройна от конвента. Причината е, че наскоро беше приета стратегия, според която България трябва да има малка, но много мобилна и добре въоръжена армия. За целта на всеки войник бяха купили по един луксозен джип, а личното му оръжие струваше един милион долара. Това правеше българския войник най-добре въоръжения в света. Той беше боецът с най-скъпото лично оръжие. Имаше някои злословници, които твърдяха, че българската армия е въоръжена с обикновени дървени тояги, но това абсолютно не отговаряше на истината, защото това не бяха обикновени дървени тояги, а изключително скъпи бейзболни бухалки. Подозирам, че сега ще ме попитате: „Как може една бейзболна бухалка да струва един милион долара?“ Ами много просто, това бяха стари бракувани бухалки, които се продаваха за подпалки, но докато стигнат въпросните бухалки до армията, сделката мина през Безкрачко и още няколко посредника и цената им леко се оскъпи.

Да оставим армията и да се върнем към Народното събрание. Там всичко беше като по ноти. Новата организация беше изключително ефективна и законодателната дейност вървеше бързо и гладко. В началото беше малко трудно на дежурния

депутат, защото той трябваше да гласува с 240 депутатски карти, но беше направен специален конвейер и сега дежурният си седи в креслото и всичките карти минават пред него автоматично. Той само трябва да натиска някой от бутоните „За“, „Против“ и „Въздържал се“.

Дежурният депутат не жалеше сили и работеше по десет-дванадесет часа, а понякога дори и по повече. Благодарение на това всеки ден България се сдобиваше с принципно ново законодателство. Хората се събуждаха с едни закони, но заспиваха с други. В годината имаше само един ден, през който слънцето залязваше по същите закони, по които е изгряло. Това беше единственият ден, през който законите оставаха непроменени. Този ден българите наричат Великден, но, уви, не всеки ден е Великден.

Ще се зачудите как ли се живее в страна, където законодателството се сменя ежедневно и никой не може да каже какви ще са законите през утрешния ден. Всъщност нещата не са чак толкова страшни, колкото изглежда на пръв поглед. В конвента имаше график и се знаеше кой депутат, кога ще е дежурен. Знаеше се коя икономическа групировка на кого плаща и оттам се знаеше доста точно кога какъв закон ще бъде приет. Уви, днешният ден е различен, защото днес дежурен по конвент е бай Ставри, а той е толкова тъп и изкуфял, че не може да запомни коя групировка му е платила и кой закон трябва да приеме. Това е причината, поради която групировките са се отказали да плащат на бай Ставри, защото той щрака по бутоните абсолютно произволно, както маймуна щрака на пишеща машина. Когато бай Ставри е дежурен, никой не знае какви закони ще се стоварят на главите на бедните българи.

Всъщност в момента дори и бай Ставри не е в сградата на Народното събрание. Сутринта той се качи на някакъв самолет и отлетя в неизвестна посока. Кой тогава седи на неговото място и кове българските закони? Това е неговата секретарка Мимето. Може би ще ви се стори странно как едно младо, хубаво, дългокосо момиче може да замести един изкуфял дъртак, който няма нито един косъм на главата? Как никой не е забелязал подмяната? Ами много просто, през 2010 година всички български депутати ходеха на работа задължително маскирани с

черни качулки. Това не беше никаква нова мода, защото открай време хората, които упражняват професии с нисък обществен престиж, носят качулки. През средновековието подобни качулки са слагали на главите си палачите, през двадесети век тази мода е възприета и от полицаите. През 2010 качулки носеха вече всички: съдиите, прокурорите и най-вече депутатите. Ще се запитате, а какво е работното облекло на бандитите? Отговорът е, че бандитите не се маскираха, а ходеха по улиците с гордо вдигната глава, защото те упражняваха професия с изключително висок обществен престиж.

Добре, но щом не може да се разбере дали под качулката има младо хубаво момиче или изкуфял старец, то по начина на гласуване сигурно би се забелязала някаква разлика? Всъщност Мимето, горката, беше толкова тъпа, че и тя натискаше бутоните „За“, „Против“ и „Въздържал се“ абсолютно произволно и случайно. Нейното гласуване по никакъв начин не се различаваше от гласуването на бай Ставри и затова за подмяната никой така и не разбра.

Разбира се, това, че Мимето замества бай Ставри, не е редно и дори може да го приемем за измама. Дежурният депутат гласува със своята депутатска карта и с още 239 чужди карти, докато Мимето гласува с цели 240 чужди карти. Това не е особено редно, но дали се гласува с 239 или с 240 чужди карти, не е чак толкова важно. По-важно е да се запази принципът за гласуване с чужди карти, защото повечето закони, които се приемат от конвента, по същество са вид престъпления и депутатите трябва да имат някакво оправдание, ако някой ден ги попитат защо са станали съучастници в извършването на тези престъпления. Тогава те ще кажат: „Не знам! Кой ми е гласувал с картата? Кой ми е срал в гащите? Не знам и няма откъде да знам!“ За да бъдат защитени депутатите, беше приет принципът, че не може да се търси отговорност за извършено престъпление от групов орган, какъвто е Народното събрание. По този нов принцип вече няма групови престъпления. Например груповото изнасилване вече не е групово изнасилване, а просто групов секс. Груповата кражба не е кражба, а просто усвояване на средства.

Въобще в Народното събрание ставаха някои доста странни и подозрителни неща, но наблизко имаше един друг конвент, където

положението беше много по-страшно и по-забавачено. Този втори конвент се нарича Столичен общински съвет и там под мъдрото ръководство на Безкрачко всеки ден се приемат по 400 решения. Там няма карти, няма и отговорност. Там общинският съветник не се притеснява от въпроса: „Ти защо гласува за приватизацията на детските градини?“ или „Защо превърнахте училищата в SPA центрове?“ За общинския съветник няма такъв проблем, защото никой не записва кой как е гласувал и съветникът може гордо да каже: „Ами, аз бях против!“ Общинските съветници дори не носят качулки, защото тях никой ни ги е виждал, ни ги е чувал. Тоест на тях не им се налага да се крият от народната любов.

Най-накрая Гочо стигна до Университета. Това беше най-величествената и най-красивата сграда в цяла България. Университетът стоеше в края на българската махала. Вдясно се простираше огромното море от дървени колибки и тенекени фургончета, където живееше циганското мнозинство, а отляво беше Народната библиотека.

Въпросът е: „Що ли му трябва библиотека на народ, който не чете?“ Действително, библиотеката беше нещо напълно ненужно. Безкрачко искаше да приватизира сградата, за да я оползотвори за нещо по-полезно, но тъпите селяндури не му позволяваха. Те искаха да си имат библиотека, нищо че не им трябваше. Българите пазеха библиотеката си със същата носталгия, с каквато много жени пазят сватбените си рокли, нищо, че отдавна вече не могат да се поберат в тях. Тази народна простотия накара Безкрачко да подходи към проблема по-дипломатично и вместо да приватизира сградата, той я подпали. Няколко години в София стърчаха грозните руини на библиотеката и когато Безкрачко предложи да приватизира парцела и да построи хотел, селяндурите много се зарадваха и му благодариха, че най-накрая ще ги отърве от грозната гледка и тъжния спомен, че в София някога е имало библиотека. Всъщност Народната библиотека вече е хотел „Библиотеката“ и това е най-скъпият и най-люксовият хотел на Балканския полуостров.

Университетът също беше претърпял огромно развитие в положителна посока. Всичко беше обновено, осветено и блестеше

от чистота. Ще се запитате откъде са се намерили пари за българското висше образование. Кой е човекът, помогнал на Университета в тези трудни времена? Името на този благодетел беше Кривата Краставица. Това е човекът наел основната част от сградата на Университета и създал там най-качествения бардак в цяла Европа.

Нямаше как да се мине без привличане на допълнителни финансови средства. Университетът изпитваше остра нужда от пари, защото ректорът имаше нова любовница. Това беше Катето, а за нея може да се каже всичко друго, но не и че е евтина.

Това, че част от Университета функционираше като публичен дом, си имаше известни предимства. От една страна, издигна се авторитетът на това висше учебно заведение. Освен това студентките започнаха да посещават по-редовно учебните занятия, защото сега работата им е съвсем близо до аудиториите. Сградата също изглежда много по-добре, защото сега за нея се грижи не някой изкуфял професор, а един успешен бизнесмен, какъвто безспорно е Кривата Краставица.

По времето преди да дойде Кривата Краставица, Университетът приличаше не на бардак, а на битак. Тръгваш по един прекрасен коридор, покрит с венецианска мозайка и украсен с мраморни колони. Насред цялата тази красота някой е сковал павилионче, в което се продават вестници или чорапи. Когато Кривата Краставица дойде, първата му работа беше да разкара целия този кич. Премахна всички шперплатови стени и други подобрения, направени от ректора, и сградата върна първоначалната си красота.

Кривата Краставица запази стила на Университета. Единственото подобрение, което си позволи да направи, беше, че махна мраморните статуи, които седяха в нишите на централното фоайе. На тяхно място сложи пилони, около които сега танцуват пищни куртизанки. Това беше направено с много вкус и сега централното фоайе изглеждаше още по-добре отпреди.

В момента Гочо стои пред централния вход и се любува на тази величествена сграда. Софийският университет е построен преди сто години, когато богатите българи са инвестирали в наука и

образование за разлика от сега, когато инвестират в силикон и чалга певици. Всичко в тази сграда беше направено пишно и разточително, явно строителите са градили с мисълта, че създават нещо, което ще остане след тях и ще пребъде през вековете.

„Колко по-различни са днешните строежи – помисли си Гочо. – Сега всичко се прави временно. Днес двайсетгодишните сгради вече се смятат за безнадеждно остарели. Взривяват ги, за да ги заменят с нещо по-голямо и още по-грозно. Новите сгради са тесни, мрачни и най-вече икономични. Сега се строи мизерно и някак сиромашко, докато старите българи са строили с безсрамната щедрост на аристократи.“

Гочо обичаше да разказва за своя пра-пра-дядо, който бил архитектът, проектирал сградата на Софийския университет. Въсъщност пра-пра-Гочев не беше архитект, а обикновен каменоделец, работил някога на строежа, но въпреки това, той беше направил много повече за българската наука, отколкото неговият пра-пра-внук някога ще направи.

Гочо влезе в Университета, но не през централния вход, а по едни стълби, които водеха към мазето. Откакто Кривата Краставица беше взел на концесия основната част от сградата на Университета, учебните занятия се провеждаха долу, под бардака. Може би ще си помислите, че помещенията, в които сега се преподава, са тесни, мрачни и влажни. Нищо подобно! Строителите на Университета са построили тази величествена сграда върху едно величествено мазе. Това, което е под земята, е много по-просторно и по-грандиозно от повечето европейски университети. Единственият проблем на новите аудитории беше, че нямаха прозорци и затова вместо на слънчеви лъчи сега студентите учат осветени от призрачно бяла нацистка светлина.

Ако не знаете какво представлява бялата нацистка светлина, ще ви обясня, че това е едно от най-ужасните изобретения на Третия райх. Нацистката светлина доскоро се наричаше „неоново осветление“, а от известно време ѝ викат „енергоспестяващи крушки“. През 2010 всичко добро, направено от нацистите, беше забранено, а лошите неща бяха издигнати в култ. Например

магистралите, построени по времето на Хитлер, сега ги разрушаваха, защото фюрерът ги бил направил във формата на пречупен кръст. Народната кола на нацистите също беше забранена, защото на Маман Фолксвагенът ѝ напомнял на калинка, а тя мрази насекоми и всякакви други пълзящи гадинки. От друга страна, бялата нацистка светлина и газовата камера бяха издигнати в култ.

Характерна особеност на Съвета е, че те в името на антифашизма, осъществяват идеите на Хитлер. Може би най-гадната от тези идеи е концепцията за безболезнено убиване. В древността се е смятало, че когато убиваш, трябва да го правиш смело и достойно. Смятало се е, че не можеш да прережеш гръкляна на спящ човек. Това би било признак на подлост и страх. Според старите разбирания, трябвало е първо да хвърлиш ръкавица и да извикаш противника си на дуел и след това да го заколиш, гледайки го в очите. Навремето се е смятало, че когато убиваш някого, той има правото да разбере, че умира. Нацистите променят този подход и възприемат принципа на безболезненото убийство. Във връзка с това те въвеждат газовите камери. Влизат вътре бедните и нищо неподозиращи хорица, като си мислят, че отиват на баня. Още преди да са се усетили, са се нагълтали с газ и са предали богу дух. Фашистите са смятали този начин за убиване за особено хуманен.

Днес газовите камери не само че не са забранени, но дори са станали абсолютно задължителни. През 2010, ако искаш да заколиш пиле, не може просто да му отрежеш главата, а трябва да го убиеш безболезнено по нацистки. Трябва първо да го сложиш в газова камера, където да го упоиш с някой нацистки газ, и чак тогава можеш да му резнеш гръцмуля. Мъдреците казваха, че е много важно пилето да не разбере, че умира, за да не се отдели в кръвта му някой вреден хормон. Стресираното пиле произвежда адреналин и други хормони на живота и когато селяндурите ядат такова пиле, те може да почувстват тези хормони и да разберат, че живеят, което е крайно нежелателно.

Бялата нацистка светлина също беше станала абсолютно задължителна. Група антифашисти се опитаха да се противопоставят и започнаха нелегално да разпространяват крушки с волфрамова жичка, които светеха с топла антифашистка

светлина, но тайните служби се мобилизираха и разбиха тази диверсионна група. По този начин бялата нацистка светлина победи и сега тя се лее отвсякъде.

Първата работа на Гочо беше да отиде до кабинета на своя научен ръководител професор Тричко.

– Здравейте, господин професоре – поздрави Гочо. – Тези дни трябва да подам данъчната си декларация. Искам да Ви помоля, ако можете да ми помогнете при попълването на този безумен документ.

– Доцент Гочев – смъмри го професорът. – За толкова години не се ли научихте една обикновена данъчна декларация да напишете!

Ще си кажете: „Какво толкова, не може ли Гочо сам да попълни една проста декларация?“ Не е точно така. В България данъчното законодателство е толкова сложно, че за да си попълниш декларацията, не е достатъчно да си доцент по математика. За целта трябва най-малкото да си професор. Затова Гочо се обърна за съдействие към професор Тричко.

В България се плащат стотици данъци и такси. Някои се изчисляват на годишна база, а други на месечна. Най-досадни бяха данъците, дето се смятат за всеки месец поотделно. Всеки месец трябва да сметнеш колко точно пари си получил, защото от това ти зависи данъкът. Ако искаш да спестиш някой лев, нещата стават още по-сложни, защото тогава трябва да прехвърлиш всичките си доходи в един единствен месец. В заводите, за да икономисат от данъци, всеки месец плащаха само на един работник. За работниците беше проблем да получават заплата само веднъж в годината, но взимайки всичките си пари накуп, те си спестяваха повечето данъци.

Добре, че Гочо нямаше никакви доходи, иначе и професор Тричко нямаше да се справи с попълването на данъчната му декларация. Освен това, наскоро бяха въвели плоския данък и сега попълването на декларациите беше малко по-просто.

В България бедните плащаха много повече данъци от богатите и затова, когато въведоха плоския данък, бедняците като Гочо много се зарадваха, защото си помислиха, че отсега нататък бедни и богати ще плащат еднакво. Уви, стана тъкмо обратното. Бедните започнаха да плащат още повече, а богатите още по-малко. Ще попитате: „Ами защо? Нали данъкът е плосък?“ Да, но се оказва, че плосък ще е само данъкът, който се плаща и от бедни, и от богати, а останалите данъци, които са само за бедни, пак ще се плащат само от бедните. По този начин богатият, който получава един милион на месец, плаща 10%, а бедният с неговите 100 лева плаща 60%. Разбира се, монетаристите веднага заявиха, че това не е справедливо, защото богатият плаща цели 100 хиляди, а бедният – само някакви си мизерни 60 лева. Всъщност това не е точно така, защото не е важно колко плащаш, а колко ти остава, след като си платил. На бедния му оставаха 40 лева, а на богатия цели 900 хиляди.

Ще кажете, че сметката не е точна, защото богатият освен плоския си данък плаща още и данъците за бедни. Тоест, от неговите 900 хиляди трябва да извадим още петдесет-шейсет лева пенсионно, здравно и противопожарно осигуряване, данък полицейска закрила, такса пътища, такса телевизия и такса смет. Да, така е, богатите плащат и данъците, които са само за бедни, но ако извадим петдесет-шейсет лева от 900 хиляди, ще получим 899 хиляди и нещо. Тоест нека да не издребняваме, защото петдесет-шейсет лева са малко пари и защото богатите обикновено и тях не ги плащат. Например данък ДДС. Богатите не го плащат, защото те си имат фирми и когато искат да си купят нещо, го купуват за фирмата, а не за себе си. По този начин богатият не плаща ДДС, докато бедният си го плаща като поп.

Гочо и професор Тричко обичаха да спорят по този въпрос.

– Бедните и богатите трябва да плащат едни и същи данъци! – пеняваше се Гочо. – Вместо бедните да плащат 60%, а богатите само 10%, данъчната тежест трябва да се разпредели поравно и всички да плащат по 35%.

– Но така богатите биха плащали много повече от бедните, защото 35% за богатия са много повече, отколкото за бедния – протестираше професор Тричко.

– Да, но от друга страна, на богатите ще им останат много повече пари, отколкото остават на бедните, защото 65% от доходите на

богатия са много повече от 65% от доходите на бедния.

– Доцент Гочев, тези неща не са във Вашата компетентност. Не е справедливо богатият да плаща повече само защото е богат. Да вземем като пример такса смет. Бедния прави боклук колкото богатия, та дори и повече от него. Защо бедният да плаща по-малко от богатия?

– Трябва да има известна социална справедливост – настояваше Гочо. – Навремето в Румъния даваха тоалетна хартия само на тези, които представят бележка, че са яли. Тоест колкото повече ядеш, толкова повече цапаш.

– Доцент Гочев, не разбирате ли, че колкото пари струва изхвърлянето на сметта на богатите, толкова пари струва и сметта на бедните.

– Не е така – упорстваше Гочо. – На богатите трябва да им изхвърляме сметта всеки ден, за да не им мирише, а за бедните е достатъчно колата да минава веднъж в месеца. На тях нека да им мирише, те са свикнали! Освен това богатите искат нови и красиви кофи за боклук. Искат не само да се изхвърли сметта, но и да се помете около кофата, докато бедните нямат подобни претенции. Затова, според мен, нищо не пречи богатият да плаща повече от бедния!

– Добре, доцент Гочев. Ами здравното осигуряване? Бедните са много по-болни от богатите. Защо те да плащат по-малко за здраве, след като боледуват много повече.

– Въобще не е редно бедни и богати да получават еднакво здравно осигуряване – продължаваше да упорства Гочо. – За богатите трябва да уредим младички медсестри със силиконови цици, а за най-богатите – сестри с истински цици!

– А какво ще правим с най-бедните? – поинтересува се професорът.

– На тях ще им пуснем медицинските сестри, дето ни ги върнаха от Либия – подхвърли Гочо, който не обичаше особено много бедняците, нищо, че беше един от тях.

– Добре, доцент Гочев, но Вие с вашите неокомунистически идеи ще накарате богатите да плащат повече пенсионно осигуряване от бедните и това ще разруши социалната справедливост сред пенсионерите. Вместо всички пенсионери да получават еднакви пенсии и да се чувстват като братя, Вие ще ги разделите на бедни и богати. Така те ще получават различни пенсии, защото бедните са плащали малко, а богатите – много.

Така си спореха двамата изкуфели дъртаци. Не че някой се интересуваше от това, какво мислят те по въпроса.

Гочо и професор Тричко работеха заедно от близо тридесет години, но си говореха на Вие, защото професорът признаваше само учтивата форма. Той говореше на Вие с всички, включая и със съпругата си. Навремето Гочо се чудеше как в английския език е изчезнала фамилиарната форма, но като започна да работи с професор Тричко, успя да си обясни този феномен. Въпреки това, двамата се познаваха доста отдавна и разговорът им всъщност беше доста фамилиарен.

– За съжаление, доцент Гочев, днес не мога да ви помогна за попълването на данъчната декларация, защото бързам за събрание на еколозите против ядрената енергия. Знаете ли, искат да построят ядрени електроцентрали и да попречат на нашите планове за получаване на енергия от вятър и мъгла. Ние трябва да се борим против ядрената енергия, защото тя е много по-евтина и не отделя въглероден двуокис, което обезсмисля всичките ни инициативи, посветени на борбата против глобалното затопляне. Ако не спрем ядрените централи, утре могат да се появят дори и термоядрени, а това ще е краят на нашето екологично движение.

– Че какъв проблем намирате в термоядрените централи? – попита Гочо, който беше аполитичен и не разбираше високите цели на екологичното движение.

– Но как не разбирате, доцент Гочев? Срещу ядрените централи можем да протестираме и да плашим хората с тяхната радиоактивност, а срещу термоядрените няма да има какво да кажем. Ако няма протести, няма да има и екологично движение. Ако спре движението, ще спре и финансирането от страна на петролните компании, а ако спре това финансиране, ние ще останем на университетските си заплати и ще умрем от глад. Затова, извинете ме, но събранието на еколозите в момента е най-важното за мен. За данъчната декларация минете утре, само имайте предвид, че утре може и да не се учи.

– Може да не се учи! Защо? – попита Гочо, на когото му беше писнало да го изненадват с подобни съобщения в последния момент.

– Има една директива на европейския конвент, според която тринадесети е препоръчително да бъде почивен ден. Хората били суеверни и очаквали на тази дата нещо лошо да се случи, а това

повишавало броя на трудовете злополуки.

– Утре е 13 януари. Значи няма да се учи – заключи Гочо.

– Не е толкова просто – усмихна се професор Тричко. – Директивата е препоръчителна, а не задължителна. За да разберем дали ще се учи, трябва да изчакаме нашият ректор да издаде специална заповед по този въпрос.

– И кога този тъпак ще благоволи да издаде въпросната заповед? – попита Гочо, който не изпитваше особена любов към ректора.

– Нашият ректор е историк, а не футуролог – обясни професор Тричко. – Той може да ни каже дали се е учило на 13 януари 1910, но не знае дали ще се учи утре. Ще го разбере, когато това утре стане история. Тоест заповедта ще излезе утре.

Гочо не каза нищо, само изсумтя недоволно и излезе от кабинета на професора.

В коридора Гочо се сблъска с дъщерята на професор Тричко. Това беше асистент Деси Тричкова. Тя непрекъснато воюваше за всевъзможни безумни каузи и събираше подписи под разни петиции. Гочо реши да се направи на невидим и да мине покрай нея, без да ѝ се обади, но неговото пишно тяло нямаше как да остане незабелязано. Деси го видя и го спря:

– Чакай, Гочо, трябваш ми за нещо много важно. Събираме подписка срещу кравите.

– И що пък точно срещу кравите? – искрено се учуди Гочо.

– Ама ти не знаеш ли? Книги не четеш ли? Не си ли научил за последните научни открития?

– Какви научни открития? – попита Гочо, като подмина въпроса, свързан с четенето на книги.

– Учените са открили, че причината за глобалното затопляне не са петролните компании, а кравите. Ако пресметнеш колко въглероден двуокис отделят всички автомобили, ще видиш, че това е много по-малко от това, което излиза от кравите. Тези отвратителни животни пърдят и отделят парникови газове. Затова подпиши се под петицията да избием кравите и да спасим планетата Земя!

– А, Деси, ти не разбираш ли, че кравата не произвежда въглерод? Всичко, което излиза отзад, първо е влязло отпред. По

тази логика може да поискате забрана на южния вятър. Вятърът носи много повече въглероден двуокис, отколкото изхвърлят кравите и автомобилите, взети заедно.

Явно, Гочо не трябваше да си отваря устата, защото неговото изказване предизвика бурна реакция от страна на асистент Тричкова. Тя го заля с куп научни и псевдонаучни аргументи, които доказваха, че вегетарианството ще спаси света, а кравите трябва да се избият, защото пърдят. Гочо си помисли, че по тази логика трябва да избият и вегетарианците, защото и те попруцкват повече, отколкото трябва, но предпочете този път да си замълчи. Доцентът реши да подходи по-дипломатично и се опита да се измъкне:

– Съжалявам, Деси, бързам за лекция и сега нямам време да спорим. Може би някой друг път.

– Добре де, няма да те задържа – не се отказваше асистент Тричкова. – Драсни тук само един подпис, а когато имаш време, ще ти обясня по-подробно за вредата от тези ужасни животни.

– Деси, аз от години пиша само на компютър и напълно съм отвикнал от писането на ръка. Ще ми е трудно да напиша каквото и да е, дори и името си.

– Гочо, всички ние знаем, че ти не си особено грамотен – успокои го Деси. – Просто сложи тук едно кръстче, това ще е напълно достатъчно.

Гочо си припомни последния случай, когато Деси събираше подписи за изсичането на тропическата гора. Тогава тя обясняваше:

– Оказа се, че тропическата гора не поглъща въглероден двуокис. По-точно, колкото погълне, толкова и отделя. Тоест тази гора е напълно ненужна. Ако горите се изсекат и на тяхно място се засеят селскостопански култури за производство на биогорива, то така ще се поглъща много повече въглерод.

Тогава Гочо се възпротиви, опита се да обясни, че не е важно колко поглъща гората, а колко съхранява, и че в гората има много въглерод, докато на голата поляна няма почти никакъв. Тогава Гочо не подписа подписката на Деси, но въпреки това природозащитниците изсякоха горите, без окото им да мигне. Сигурно сега и кравите ще избият, нищо че Гочо пак няма да подпише.

Доцентът махна с ръка и подмина асистент Тричкова, без повече да спори.

Ще се зачудите: какви са тези титли – доцент, асистент? Ама тези хора не са ли станали професори? Всъщност станали са. През 2009 беше приет закон, според който всеки пълнолетен български гражданин автоматично става професор. Мъдреците не обичаха интелигенцията и се чудеха как да им вземат титлите. Беше дразнещо някакъв си чичо със скъсани сандали да се смята за нещо повече от шефа на мафията само и само защото имал някаква си титла. Въпреки всичко, нямаше как да се премахнат научните титли, защото селяндурите държаха много на това и си мислеха, че щом някой си е професор, то това значи нещо. Затова Съветът реши да постъпи с титлите на професорите така, както Кромуел е постъпил с титлите на благородниците. Вместо да премахват научните титли, те приеха закон, според който всички стават професори. По същия начин е подходил и Кромуел, като приел декрет, според който всеки англичанин става благородник.

В Университета законът за всеобщото опрофесоряване не се ползваше с особена популярност и затова доцент Гочев и асистент Тричкова предпочитаха да използват старите си титли, получени преди приемането на този безумен закон. Освен това през 2010 доцент беше много повече от професор, защото доцентите бяха малко, а професори имаше колкото щещ.

Гочо продължи по коридора към лекционната си зала. В коридора той срещна Катето, любовницата на ректора. Тази среща не остави доцента безразличен, защото тя беше облечена в полупрозрачна блузка, под която не носеше нищо. Бяха изминали 120 години, откакто човечеството беше изобретило сутиена, но това откритие някак си още не беше достигнало до Катето. Интересно, в България жените с истински гърди обикновено ги крият и на никого не ги показват, а тези със силиконовите импланти държат да покажат на всички за какво са си дали парите. Същото беше и при мъжете. Тези, които имаха истински крака, обикновено носеха дълъг панталон, а тези с дървените протези обуваха ярки шорти и демонстрираха навсякъде това, че

имат привилегиите да са инвалиди. Това беше свързано с новото европейско отношение към хората с недостатъци. През 2010 в България всеки уважаващ себе си гражданин си беше извадил тапия за инвалид и получаваше инвалидна пенсия, а онези, които нямаха такава тапия, ги смятаха за абсолютни абдали. Такава тапия се взимаше с връзки или срещу малък подкуп, даден на правилното място. Хората носеха на ревера си значки, които удостоверяваха, че те са инвалиди, а не абдали, и много се гордееха с това.

Гочо беше един от малкото, които нямаха тапия за инвалид, макар че на него като на сексуален инвалид това му се полагаше по право. Той обаче е малко старомоден и не се гордее със своята инвалидност въобще.

Гочо се загледа след Катето, която отиваше към кабинета на ректора, но за негово най-голямо съжаление тя въобще не го забеляза. Това едва ли ще ви учуди. Всъщност това не учуди и Гочо.

По същото време в аулата на Университета ректорът изнасяше лекция пред представителите на дипломатическия корпус. По принцип аулата е част от надземната част на Университета и би трябвало да е част от владенията на Кривата Краставица, но в договора за аренда беше записано, че това помещение ще се ползва съвместно – от Университета през деня и от бардака през нощта. Там всяка нощ се организираха изискани оргии, които Кривата Краставица правеше специално за чуждите посланици, а през деня ректорът организираше интелектуални вакханалии, които също бяха предназначени за чуждите дипломати, но за съжаление не бяха чак толкова изискани.

В момента тече поредното събитие, организирано от ректора. Той чете нещо от някакви смачкани листчета, а чуждите посланици дремят по столовете. Темата на лекцията е свързана с историята, а ректорът е историк, което не е случайно, защото през 2010 на власт в Университета бяха историците. Математиците също искаха да вземат властта, но за това са нужни кинти, а единствените, които успяха да шитнат нещо ценно и да направят

кинти, бяха историците. Какво успяха да продадат историците? Ами, много просто, те шитнаха историята. Че кой би дал пари за българската история? Може би македонците? Нищо подобно, македонците пет пари не дават за нашата история. Те си измислиха своя и нашата не им е нужна. Тези, които купиха историята, бяха американците. Ще кажете: „Разбира се, тази млада държава би проявила интерес към нашата древна история“. Пак не познахте. Американците не се интересуваха от древната, а от новата история на България. По-точно те купиха резултата от Втората световна война. През 2010 все още победените плащаха репарации на победителите и не беше все едно дали ще плащаш или ще ти плащат. Американците като практични хора купиха от историците резултата от войната и по този начин България от страна-победителка стана страна, загубила войната, и вместо да ѝ плащат, сега трябваше тя да започне да плаща.

Точно в момента ректорът обяснява тезата си:

– Това, че в договора за капитулацията на Германия България е записана като страна-победителка, е една обикновена правописна грешка. Искали са да напишат не България, а Бурунди. Крайно долно и недостойно е ние да се опитваме да се възползваме от тази правописна грешка. Трябва сами да повдигнем въпроса за поправянето на грешката и да проявим инициативност, като започнем да изплащаме репарации на победителите, още преди да са ни поискали. Изплащането на репарации не може да чака повече, защото вече сме закъснели с шейсет и пет години.

Ректорът искаше да каже още няколко думи за македонците – колко лоши хора са това, как се опитват да ни откраднат историята и езика. Как те имали същата история и език като българите, което било недопустимо, и затова македонците трябвало да си измислят нова история и нов език. За съжаление ректорът не успя да развие тази теория, защото днес Катето има рожден ден, а той ѝ е обещал да ѝ организира незабравимо тържество. Вече се е набутал с доста пари да поръчва разни глезотиики и не е разумно да се занимава с тъпите посланици, които и без туй не го слушаха, а дремеха по столовете. Затова ректорът приключи набързо и тръгна към кабинета си, където го чакаше Катето, а тя не е от тези, които са готови дълго да чакат.

Докато ректорът четеше лекция, Кривата Краставица пишеше проект. Навремето работата на сводника беше проста, той трябваше само да шамароса курвите които не са си изпълнили нормата, и да респектира клиентите, които се отнасят грубо с момичетата, за да не му повредят стоката.

Уви, тези романтични времена отдавна бяха отминали. Съвременният сводник основно пише проекти и кандидатства за финансиране по различни европейски програми. Законите на бизнеса са жестоки. Ако не ползваш европейско финансиране, ще загинеш, защото другите сводници ще те изместят от пазара. Затова Кривата Краставица пише поредния проект, макар че това определено не е една от любимите му дейности.

Той още си спомняше първия си европейски проект. Беше кандидатствал да му отпуснат пари, за да купи на момичетата презервативи и да спести част от разходите за консумативи. Заради този проект Кривата Краставица изписа повече хартия, отколкото беше изписал по време на цялото си образование. Вие сигурно си мислите, че Кривата Краставица е някой неграмотен простак с минимално образование. Нищо подобно, той е значително по-образован от ректора. Кривата Краставица беше завършил ядрена физика в Ленинградския университет, докато ректорът беше учил история в Пернишкия исторически факултет. Дисертацията на Кривата Краставица беше озаглавена: „Елементарните частици и тяхното поведение във високо енергийниполета“, докато дисертацията на ректора се казваше: „Униформите в армията и как се клатят пискюлите – от ляво на дясно или от дясно на ляво“.

Както и да е, много хартия се изписа, а всичките пари, които отпуснаха, отидоха, за да се плати на разни европейски консултанти. Дойдоха от Брюксел някакви млади момченца, които трябваше да покажат на Кривата Краставица как се слага презерватив. Дето се вика: „на краставичар краставици да продават“. Когато Кривата Краставица е поставял първия си презерватив, тези момченца са ходили прави под масата. Освен това, той имаше някои анатомични особености, които правеха поставянето на презерватив особено трудно, но въпреки това никога не му е трябвало някой, който да го консултира и да му

помага при извършването на тази операция.

Все пак, не всички европроекти са лоши. Кривата Краставица заедно с Безкрачко беше успял да спечели един наистина полезен и изключително доходен проект. Европейският съюз плащаше много пари за измъкването на проститутка от лапите на нейния сводник. Разбира се, колкото и да ви плащат, вие не бихте поискали да измъкнете проститутка от лапите на Кривата Краставица, защото животът ви е по-скъп от парите. Въпреки това за Безкрачко това не беше проблем, защото той работеше в комбина с Кривата Краставица и измъкваше тези дами, които нямаше как да не бъдат измъкнати. По новите европейски директиви пенсионната възраст за жените беше станала 65 години, при Кривата Краставица някои работеха дори и до 70, но рано или късно все пак се налагаше да ги пенсионира. Тогава парите за пенсия идваха от Европейския съюз. Хем момичетата бяха доволни, че шефът им се грижи за тях и мисли за тяхното пенсиониране, хем те двамата с Безкрачко успяха доста да се облажат от този проект.

Действително от Европейския съюз можеха да се изцоцат доста кинти, но проблемите, които създаваха европейските чиновници, бяха значително повече от ползата. Непрекъснато излизаха някакви нови правила и директиви, които подлудяваха Кривата Краставица и объркваха бизнеса му. Най-много го дразнеха правилата за позитивна дискриминация. Вече не можеш да отидеш в публичния дом и да си поръчаш една руса мадама. Не, по новите правила, първо трябва да изучукаш две циганки и чак тогава русото маце. От 2011 щеше да стане още по-лошо, защото тогава влиза в сила нова директива, според която, след като изучукаш двете циганки, ще трябва да дадеш на един педерас, той тебе да изучука и чак тогава ще можеш да се качиш върху русото маце.

Европейският съюз доста дразнеше Кривата Краставица, но когато евродепутатите забраниха кривите краставици, той направо полудя. Вярно е, че това не се отнасяше за хората, а само за зеленчуците, но по съществуто си тази забрана беше дискриминационна и обидна. Според европейците, когато си човек, колкото си по-крив, толкова по-добре, а когато си зеленчук, трябва да си идеално прав, иначе те забраняват.

Промениха и обръщението към момичетата. Вече не можеш да им викаш проститутки. Това не било политически коректно, защото издавало пола и професията им. Затова трябвало вместо проститутка да се казва еврокомисар, защото това били служители в новата еврокомисия по забавленията и ощастливяването на сексуално незадоволения европеец.

Кривата Краставица беше склонен да разбере, че да си жена, е един срамен факт, който трябва да се прикрива, и че обръщението не трябва да издава сексуалната принадлежност на съответния служител. Въпреки всичко той не разбираше защо професията проститутка да е нещо срамно, което трябва да се прикрива и да се замества с безличното еврокомисар. Нали няма срамна работа! Нали всички професии са равнопоставени!

Имаше известни проблеми, защото министрите на евросъюза също се наричаха еврокомисари, но и това беше променено, тъй като твърде много напомняло за епохата на Съветския съюз. Действително, приликите между Европейския и Съветския съюз бяха толкова много, че хората често се объркваха и като им кажеш Съюза, те не знаеха за кой съюз става дума. Обясняваш им, че говориш за най-демократичното и най-свободното общество, което някога е създавано под слънцето и по-младите казват: „А, ясно, става дума за Европейския съюз“, а по-старите кимат утвърдително: „Да бе, и аз си мислех, че говориш за Съветския съюз, ама да попитам, да не стане някоя грешка“. Поради тази причина новото политически коректно обръщение към европейските министри не е еврокомисар, а еврощурмбанфюрер. Това звучи много по-добре и най-важното – не създава никаква асоциация със Съветския съюз.

На всичкото отгоре бяха наложили парична санкция на Кривата Краставица заради това, че момичетата му били прекалено красиви и изящни и по този начин той възпитавал у клиентите си любов към прекрасното, което не било правилно, защото истинският европеец трябвало да се научи да харесва грозното и уродливото.

Друга европейска простотия беше, че вече не трябва да се казва „Публичен дом“, а новият политически коректен термин е

„Евродом“. Бардакът си е бардак, как щеш го наречи, но според еврошурмбанфюрерите в Обединена Европа не може да има публични домове. В резултат на това на Кривата Краставица му се наложи да смени рекламата на входа на Университета. Сега там има нов надпис, който гласи: „Заповядайте в новия Евродом! Тук сексът е наука, а науката – жива порнография“.

Кривата Краставица спря за малко писането на проекта и излезе от кабинета си, за да ошамароса няколко еврокомисари, които не бяха си изпълнили нормата. След като се върна, той се обади на своя колега Зеления Гушер, за да го попита какво ще правят с новата директива за равенството между половете, която ги задължаваше да уволнят половината момичета и на тяхно място да назначат мъже.

– Какво се косиш бе, Корнишон! – успокои го Зеления Гушер. – И аз си мислех, че това ще е проблем, но откакто назначих мъже, съм изключително доволен. Високи, стройни, дисциплинирани. Много по-хубави и по-нежни са от момичетата.

– Ама как така да са по-нежни от момичетата? – усъмни се Кривата Краставица.

– Абе, Корнишон, не си ли забелязал, че ние, мъжете, сме по-добри от жените във всички женски работи? Най-добрите готвачи са мъже, най-добрите шивачи също са мъже, ако щеш вярвай, но най-хубавите жени също са мъже.

Зеления Гушер винаги успяваше да разведри Кривата Краставица. Те бяха колеги и приятели още от факултета по ядрена физика на Ленинградския университет, само че докторската дисертация на Зеления Гушер не беше за елементарните частици, а за процесите на анihilation, които се получават при сблъсъка на материята с антиматерия.

– Толкова съм доволен от мъжете – продължаваше Зеления Гушер, – че ако не беше директивата за равенство между половете, щях да разкарам всичките курви и да оставя да работят само мъже. Единственото лошо е това, че когато клиентите разберат, че всъщност не са чукали жена, а мъж, започват да създават известни проблеми.

– Че какви проблеми могат да създадат? – учуди се Кривата Краставица.

– Ами нищо особено. Налитат на бой и искат да им върна парите.

Така е, не е лесно да си сводник. Световната криза също удари бизнеса на Кривата Краставица. Той беше създал най-добрия бардак в цяла Европа, а чуждестранните туристи от ден на ден ставаха все по-малко. За това виновни бяха медиите, които не правеха почти нищо, за да вдигнат рейтинга на България и да помогнат за привличането на повече секс туристи.

Кривата Краставица реши да вземе нещата в свои ръце, вдигна телефона и се обади в телевизията.

– Здравейте, господин Корнишон – чу се угодническият глас на директорката на телевизията. – С какво мога да ви бъда полезна?

– Искам да попитам как Българската национална телевизия работи за популяризирането на България като туристическа дестинация.

Директорката започна да говори някакви общи приказки, но Кривата Краставица нямаше време да слуша глупости и затова зададе конкретен въпрос.

– Готови ли сте за следващия конкурс на Евровизия и как ще представите образа на българката пред европейския зрител?

– Разбира си, имаме концепция. Чакайте да погледна. А, да. Ще представим българката като образцова майка и герой на социалистическия труд!

– Идиоти! Кретени! – разкрещя се Кривата Краставица. – Вие в коя година живеете?

Нищо чудно, след като директорката на телевизията си е същата още от времето на комунизма, нормално е и концепцията ѝ да е малко остаряла.

– Много съжалявам, господин Корнишон – заоправдава се тя. – По погрешка съм отворила една стара папка. Ето, намерих новата концепция за образа на българката. Ще я представим като примерна съпруга и отлична студентка.

– Абе вие в телевизията мозък имате ли! Това може ли да е концепция за развитието на туризма? Кой ще се вдигне от чужбина и ще дотърчи чак тук в България, за да се запознае с примерната съпруга и отличната студентка, която вие му

описвате. Искам нова концепция, и то веднага. И да вземете малко да поразсъждавате, това няма да ви навреди.

Петнадесет минути по-късно директорката се обади и бодро докладва:

– Господин Корнишон, оправихме концепцията. Ще представим българката като долна курва, която прави групов секс с няколко момчета, а песента ще се казва „Ангел си ти“.

Кривата Краставица беше приятно изненадан. Най-после тези от телевизията бяха показали, че могат да мислят. Той не се съдържа и сърдечно похвали директорката.

– Bravo! Точно такива ангели ни трябва на нас! Това е образът на българката, който ни е нужен.

Дойде време за Гочовата лекция по Необикновени Диференциални Уравнения. Той влезе в аудиторията, отвори уста и понечи да поведе студентите на пътешествие в приказния свят на математиката, но нещо го възпря. Той се огледа и недоволно замълча. Аудиторията беше празна. Гочо беше свикнал когато преподава, вътре да има по двама-трима дремещи студенти, но досега никога не беше му се случвало да не дойде никой. Да беше дошъл поне един! Уви, аудиторията беше абсолютно празна. Никой не беше пожелал да дойде и да почерпи от Гочовата мъдрост. Той се замисли дали да не прочете лекцията си, въпреки всичко, но осъзна колко абсурдно би било това. Гочо въздъхна и неохотно си тръгна.

След като си беше платил кабелната телевизия му бяха останали 7 евро и сега на Гочо му се искаше да похарчи част от тези пари, за да си вдигне настроението. Пиеше му се кафе, но уви, университетската лавка вече я нямаше. Ще се зачудите – как може да има университет без лавка, но това беше част от плана на мъдреците да затрият Университета.

Маман не искаше в България да има висше образование, защото българите се смятат за много умни дори и когато нямат никакво образование, а като станат висшисти, вече не можеш да им затвориш устата.

За да унищожат Университета, мъдреците решиха да затворят университетската библиотека. Това не помогна, защото в тази библиотека не ходеше никой и никой така и не разбра, че нея вече я няма. Маман се чудеше къде е сърцето на Университета, който е жизнено важният орган, без който Алма матер ще загине. Затвори и Интернет клуба, но това също не помогна. Тогава Маман реши да посегне към нещо по-съществено и затвори тоалетните. Това създаде доста проблеми, но Университетът отново оцеля. Тук-там се виждаше как някой студент се облекчава в някой ъгъл, но това беше единственото неудобство. Накрая Маман затвори лавката и този път Университетът окончателно загина. Е, имаше тъпаци като Гочо, които продължаваха да ходят там, но по-важното беше, че студентите изчезнаха.

Лавка нямаше. Гочо имаше една друга естествена нужда, но тоалетна също нямаше. Затова той, вместо да се глези с харченето на пари, предпочете да върне част от дълговете, с които тежеше на колегите си. След като успокои двама от най-настойчивите си кредитори, Гочо остана без пукната пара, което си е неговото обичайно състояние.

Той нямаше повече работа в Университета и затова с бавни стъпки се запъти обратно към дома си в Обеля.

Докато Гочо вървеше към Обеля, бойците от съпротивата развиваха вентилите на неговия джип. От края на войната до 2010 не се беше случило нищо ново. Ще си помислите, че поне съпротивата е нова. Уви, не. В 2010 съпротивата се състоеше от Кико и Коко, а те бяха най-младите членове на диверсионната група, която през Втората световна война нападна цистерните с газирана вода, които бяха предназначени за хитлеровата армия и пътуваха от България към Африка. Тогава Кико беше още на 14, а батко му Коко беше вече на 16 години. Не е трудно да пресметнете, че сега те бяха съответно на 82 и 84 години.

Причината, поради която съпротивата нападна Гочовия джип, е това, че той беше паркирал така, че блокираше създадения от тях

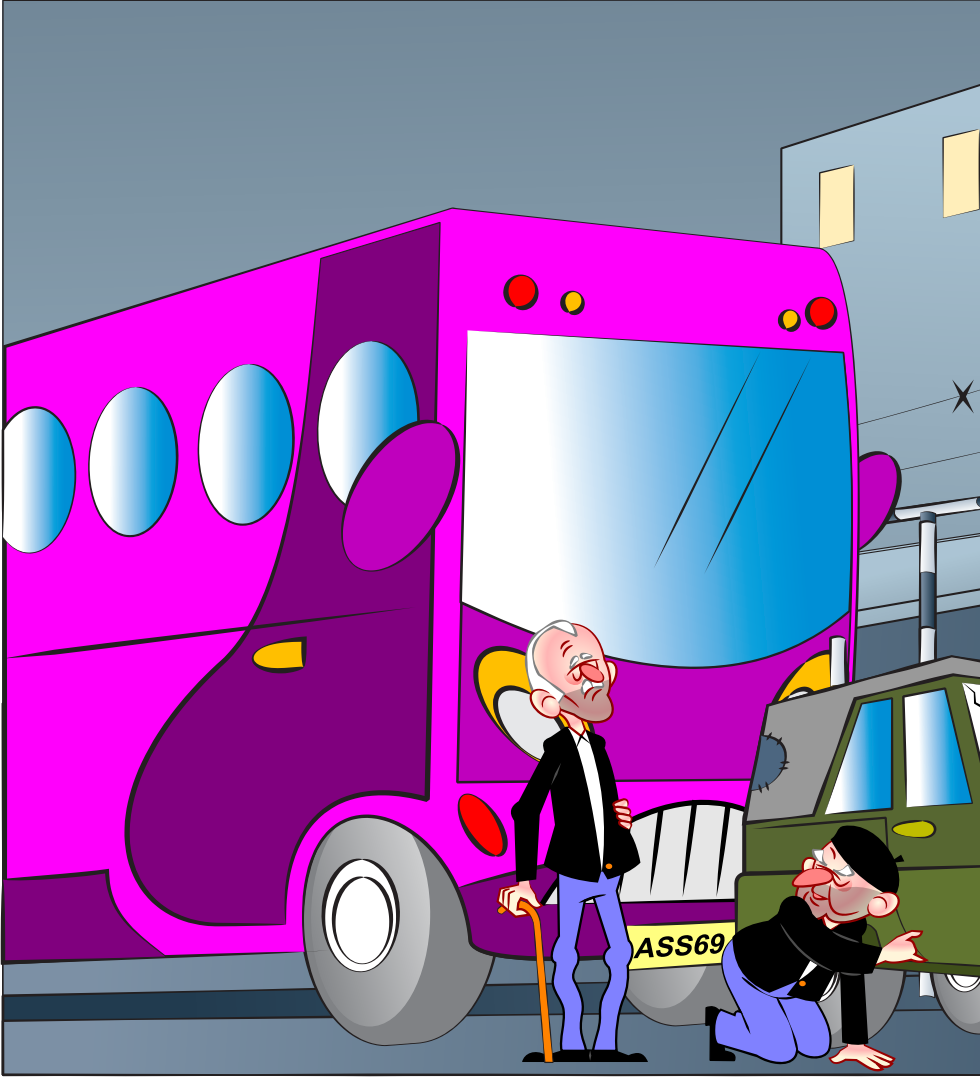
проход. По-точно беше закрил дупката, която съпротивата беше пробила в една от оградите на Безкрачко. Заради това престъпление съпротивата реши да накаже Гочо, като му спусне гумите.

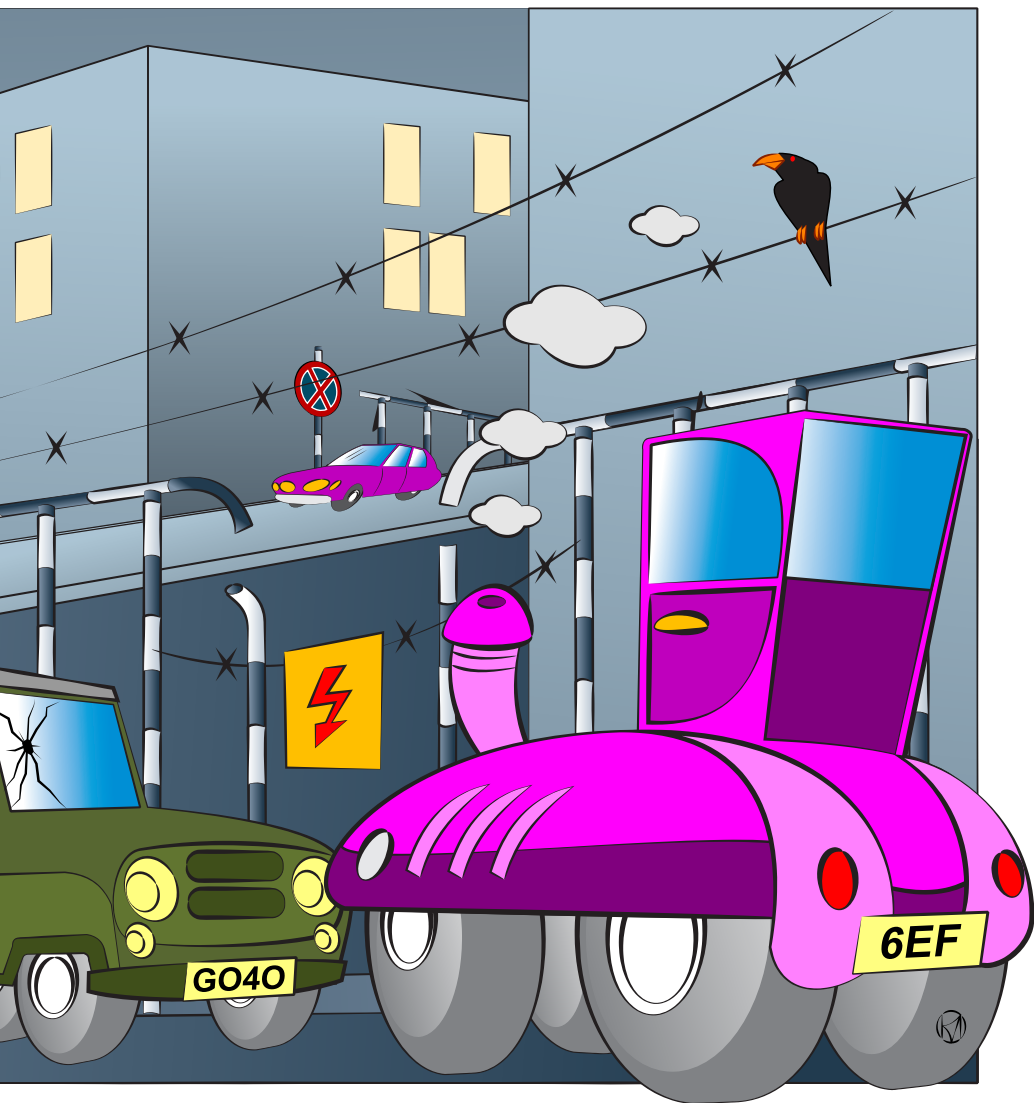
В този момент Коко се опитваше да развие вентила, докато Кико стоеше на пост и вардеше да не се появи американски бомбардировач. Не че Кико можеше да види самолет, летящ на 10 хиляди метра, при това произведен по технологията Стелт и невидим за хора и радары. Кико не можеше да види дори колко е часът, защото стрелките на часовника му бяха твърде дребни. Просто традицията повеляваше, докато батко му извършва акция, той да стои на пост и да го варди.

Тъжно беше, че от старата бойна група бяха останали само тези двамата. Ще си помислите, че другите младежи са станали жертва на американските антитерористични операции. Нищо подобно, бомбите винаги падаха някак встрани и досега не бяха засегнали нито един боец от групата. За жалост, времето не беше така милостиво и един по един бойците гушнаха букета – кой от сърце, кой от болни бъбреци, кой просто от старост.

Кико и Коко също бяха вече взели-дали. Почти не чуваха и много лошо виждаха, а и ръцете и краката им вече не ги държаха. Коко се опитваше да развие вентила, но Гочо го беше затегнал прекалено здраво и Коко не можеше да го пребори. Тогава на помощ се притече по-младият Кико и двамата със задружни усилия пуснаха въздуха от Гочовата гума. Как се обръщат нещата! Навремето младият Кико търсеше помощта на батко си Коко, за да развие крана на цистерната с газирана вода, а сега дойде времето, когато неговите пръсти бяха по-силни от тези на батко му.

В момента Гочо минаваше край една сграда, която се наричаше Дом на Културата. Да, в София имаше и такова нещо. Сигурно се чудите защо в една страна, в която културата е нещо непознато, ще има такъв дом. Наистина, единствените домове, които българите посещаваха, бяха публичните, но тази сграда си имаше друга история. Навремето в България имаше един диктатор, чиято

дъщеря си мислеше, че културата е едно бездомно същество и ако ѝ построи дом, то тя ще дойде и ще се засели в България. Разбира се, нещата не стояха точно така. Културата така и не дойде, но все пак от цялата тая работа остана нещо наистина културно. Точно за това нещо си мислеше в момента Гочо.

Той погледна към големия надпис, който висеше на входа на Дома на Културата: „Тук можете да пикаете само срещу едно евро!“ Да, тук беше последната обществена тоалетна. Другите Безкрачко ги беше приватизирал и сега те бяха стриптиз барове.

Гочо нямаше едно евро, заради което в момента силно съжаляваше. Той си припомни тоалетната на Дома на Културата. Беше влизал там по времето на комунизма. Тогава тоалетните бяха за народа и всеки можеше да се изпикае вътре. Е, вярно, чакаше се половин-един час, но удоволствието си струваше. Вътре беше просторно и красиво. Освен това, имаше високи порцеланови писоари, такива, каквито беше гледал по филмите.

Въпреки всичко, и по времето на демокрацията имаше възможност за един университетски преподавател като Гочо да влезе в Дома на Културата и да пикае като баровец. На входа имаше и втори надпис, по-дребен от първия: „Тук можете да вземете бърз кредит и да се изпикаете само срещу лична карта“.

Гочо въздъхна. Да, можеше да се изпикае, но той не пикаеше на кредит. Спомни си един свой съсед, който си позволяваше кредити. Днес за закуска, утре за тоалетна. Сега този съсед спеше на улицата пред блока на Гочо, увит в кашони.

Все пак имаше някаква полза от това да си доцент по математика. Гочо можеше да смята сложна лихва и знаеше, че кредити не трябва да се взимат. Затова, вместо да затыва в дългове, Гочо се насочи към паркиралите наблизко коли.

В последните години районът около Дома на Културата доста се беше променил. Преди имаше градинка, но Безкрачко я беше приватизирал и застроил. Това не стана отведнъж. Безкрачко не беше толкова глупав. Той първо застрои една ивица от градинката и продаде апартаментите скъпо и прескъпо заради изгледа към парка. След това той продаде втора ивица, която пак беше с

изглед към парка, и така нататък. Само последната ивица не гледаше към парка, но купувачите пак платиха допълнително, защото имаше изглед към едно шадраванче. Това не беше обикновено шадраванче. Вече дванадесет години Безкрачко пълнеше това шадраванче с вода и го пускаше да работи малко преди да наближат изборите. Софийнци така се трогваха от жеста му, че забравяха всички обиди и отиваха отново да гласуват за него. Когато изборите преминеха, Безкрачко спираше шадраванчето и го пускаше отново, но чак след четири години. Безкрачко не беше лош човек и нямаше нищо против да остави шадраванчето да работи през цялото време, но, уви, нямаше избор. Ако го оставеше да работи, то нямаше да има какво да пусне за изборите и нямаше да успее да запази кметското си място.

В момента шадраванчето работеше. Гочо се подсети, че скоро пак ще има избори и софийнци пак ще изберат Безкрачко за свой кмет. Причината за това не беше толкова в шадраванчето, колкото в пропагандата, която Съветът наливаше в главите на българите.

Точно в момента Гочо минаваше покрай двама старци. Тоест двама по-дърти дори и от Гочо. В България старците говореха само за секс, футбол и политика. Тоест само за неща, които не разбират и не могат. Тези двамата явно говореха за политика.

– Защо да избираме друг? – разпалено обясняваше единият старчок. – Безкрачко вече се накраде. По-добре ли ще е да дойде друг, гладен, дето тепърва ще трябва да го чакаме да се накраде?

Съветът беше убедил българите, че кражбата е като яденето и ако в началото си гладен, то като хапнеш, ще се заситиш и ще ти се отяде. Ще кажете: „Не може българите да се чак толкова тъпи. Нали бяха с втория коефициент на интелигентност след евреите“. За съжаление, не сте прави. Може! Българите са едновременно едни от най-интелигентните и едни от най-тъпите. Тяхната интелигентност се проявява само когато трябва да направят някой зулум. В останалите случаи те са си доста тъпички.

Та да не се отклоняваме от темата, защото Гочо може да се напикае, докато ние си говорим общи приказки на философски теми. Той в този момент с ускорена крачка се насочи към паркиралите наблизко коли. Ако Гочо беше български министър,

сигурно щеше да се изпикае в шадравана, но за съжаление той имаше скрупули, които му пречеха да се държи като обикновен простак. Затова Гочо се насочи към една ниша между два джипа, която му се стори доста подходяща за целта. Когато наближи, Гочо видя, че нишата е заета от една възрастна дама, която вършеше нещо, за което в тоалетната щяха да ѝ вземат не едно, а две евро. Старата дама очевидно не разполагаше с такива средства. Личеше си, че тя е била от висшето общество и че е свикнала да ползва тоалетни, ухаещи на скъпи дезинфектанти. Едва ли си е представяла, че един ден ще удовлетворява естествените си нужди в една ниша между два паркирани джипа пред Дома на Културата. За съжаление тя беше твърде стара, за да си изкарва прехраната с проституция. Нямахше и деца, защото беше повярвала на пропагандата, че само една глупачка може да роди преди петдесет, докато умните момичета правят кариера. Сега беше сама, без средства и не ѝ оставаше нищо друго, освен да клечи между тези два джипа.

Гочо си потърси друга ниша. Нищо повече не можеше да направи за старата дама, от това да се престори, че не я забелязва. Следващата ниша беше заета от някакъв баровец, който преди малко беше излязъл от тоалетната. „Този е ненаситен – помисли си Гочо. – Не стига, че пика в онези прекрасни порцеланови писоари, ами сега изтича и зае нишата, която аз си бях набеleyзал.“ Всъщност Гочо напразно завиждаше на баровеца – клетият човек не беше пикал в тези прекрасни писоари, защото над тях беше инсталиран рекламен екран. Когато баровецът влезе, едно момиче се появи на екрана и загледа критично към него. Когато той си разкопча дюкяна, момичето избухна в бурен смях. Накрая момичето успя да укроти смяха си и услужливо му предложи телефон, на който да се обади, за да му удължат носа. Не се знаеше дали баровецът ще се възползва и ще си удължи някой орган, но това, което се знаеше, е, че той не успя да използва тоалетната и се наложи да се състезава с Гочо за една от свободните ниши.

Така или иначе Гочо успя да облекчи естествените си нужди и продължи пътя си към къщи. Едно бездомно куче се завъртя около него, като махаше радостно с опашка. „Какво мило животинче“ – помисли си Гочо, който оцени факта, че поне едно живо същество му се радва. По принцип доцентът не обичаше

Hklmm lk
Gberj jn lklj
bkj kjn.
Ujln klk kkm
kolin kjpgv. ujj.
B.

SEX SHOP

помиярите, които Съветът беше пуснал на глутници по софийските улици. Целта беше да се ограничи популацията на плъховете и на българите. От една страна, помиярите се хранеха с плъхове, а от друга, те не позволяваха свободното движение на деца и на майки с колички.

Въпреки че Гочо не си падаше по тези четирикраки разбойници, той не успя да остане безразличен към топлото посрещане и дори съжали, че не може да даде на псето нещо за ядене.

Гочо продължи пътя си, но след няколко метра чу злобен лай и когато се обърна, видя същото куче, което така му се радваше, и същата стара дама, която очевидно бе живяла във висшето общество. Кучето лаеше злобно и ѝ се нахвърляше, а тя вървеше с мъка, подпирайки се на дървено бастунче.

Тогава Гочо разбра, че кучетата са като хората. По едни лаят, а около други махат с опашка. Той си помисли дали да не се върне и да ѝ помогне, като срита псето. Спомни си баща си, който му казваше:

– Истинският джентълмен, Гочо, е този, който помага на всички жени, а не само на младичките и хубавичките. Така или иначе на хубавичките всички им помагат.

Старият Гочев беше живял през миналия век и разбиранията му бяха оттогава. През 2010, ако Гочо помогнеше на старицата, никой нямаше да го разбере, а и да искаше, не можеше да ѝ помогне. Можеше да срита това псе, но на следващия ъгъл щеше да ѝ се нахвърли друго, още по-злобно. Кучета усещаха, че тя е стара и че е на края на силите си. Възбуждаше се техният ловен инстинкт, който ги караше да нападат старите и немощните, а около силните да въртят опашка.

От Дома на Културата Гочо продължи пътя си по улица Витошка. Това беше единствената пешеходна улица в града или поне се водеше за такава. В София под пешеходна улица се разбираше нещо средно между паркинг и битпазар. Доцентът пълзеше под коли и се промъкваше през дупките, които съпротивата беше пробила в пешеходните огради. Гочо не знаеше в София някога да е имало пешеходна улица, но добре помнеше времето, когато в

България имаше други градове освен София и в тези други градове имаше истински пешеходни улици. Това бяха отдавна отминали времена, преди Съветът да започне програмата за унищожението на българите.

На ъгъла седеше един просяк и жално хленчеше:

– Моля ви, помогнете! От три дена не съм ял.

Едно момиче се спря, бръкна в чантичката си, извади някакви стотинки, които очевидно ѝ бяха последните, и ги даде на просяка. Тази случка така трогна Гочо, че той се обърна към момичето и ѝ каза:

– Извинете, виждам, че имате добро сърце. Аз от три дена не съм правил секс. Бихте ли помогнала и на мен?

Момичето не отговори, а го подмина като пътна табела, макар че Гочо по размери приличаше по-скоро на билборд.

Доцентът въздъхна и понечи да продължи, но в този момент се чуха изстрели. Без да се замисля, той се просна по очи на паважа. По принцип престрелките по Витошка бяха нещо обичайно, защото тази улица е граница между трето и четвърто районно управление на полицията, а тези две управления непрекъснато спореха за контрола на наркотиците и проституцията. Този път причината за пукотевица беше различна. Това не беше престрелка, а заря.

Гочо разбра грешката си благодарение на това, че на младини той е бил в казармата, където веднъж дори му дадоха да стреля с пушка. Все пак, не беше лесно човек да различи фойерверките от престрелка, защото светлините на зарята бяха високо над облаците от смог и дим и не се виждаха долу от паважа на Витошка.

Зарята беше по случай рождения ден на Катето и беше поръчана от ректора. В момента те двамата летят с частния му самолет над софийската мизерия и се радват на светлините на фойерверките. Така е, навремето заря имаше само по случай националните празници, а сега всеки, който има пари, може да си направи частна заря. По-рано фойерверките гърмяха, когато беше празник за всички, а днес е празник само за тези, които чукат Катето. Това

действително не са малко хора, но недостатъчно за да бъде обявен рожденият ден на Катето за национален празник.

Гочо стана, изтупа прахта от дрехите си и продължи. Тогава на улицата той видя един гаден вегетарианец, който лепеше листчета, на които беше напечатал: „Обичайте животните, а не ги яжте!“ Гочо не обичаше вегетарианците, а този особено го дразнеше. Какво имаше против малките розови прасенца, защо ги мразеше толкова много, че желаше изстреблението на техния род? Разбира се, ако зададете този въпрос на тази гадина, то тя ще ви отговори, че не желае да унищожи всички прасенца, а мисли да остави две, които да показва на децата в зоопарка. Какво би казал той, ако Гочо предложи да се унищожат всички вегетарианци и да се оставят само двама, заключени в зоопарка?

Всъщност Гочо напразно се сърдеше на вегетарианеца, защото той беше идеалист, искрено вярващ, че прави нещо добро за животните. За съжаление точно идеалистите са истинските злодеи, от които трябва да се пазим. Съветът имаше програма, която трябва да убеди хората, че бъдещето на рода им е без значение, а единственото важно са парите и техният жалък животец. Вегетарианецът се опитваше да убеди хората, че прасето държи на жалкия си свински живот повече, отколкото на бъдещето на целия свински род. Дори и най-големият злодей и престъпник не би направил това, което правеше вегетарианецът, а той го правеше не защото е злодей, а защото е идеалист, което си е същото.

Според вегетарианеца за прасето е важно да умре от старост, като една грохнала свиня, вместо да загине под ножа като млад и силен шопар. Според този тъп идеалист за прасето е много важно дали след смъртта си ще бъде кремирано или ще бъде изядено от червеите. Всъщност на прасето не му пука какво ще стане с тленното му тяло след края на жизнения му път и то няма нищо против да бъде изядено от червей като Гочо.

Веднага след вегетарианеца Гочо попадна на поредния идеалист. Това беше една защитничка на правата на животните, която искаше да скопи всички бездомни псета. И тя като вегетарианеца

искаше да избие животните и вярваше, че го прави за тяхно добро.

Всъщност единодушното мнение на всички беше, че мястото на бездомните кучета не е на улицата и че въпросът трябва да се реши с тоталното унищожаване на тяхната популация. Дотук беше с единодушието. Стигна ли се до въпроса как да бъде унищожена популацията, започваха споровете. Според защитниците на животните най-хуманният начин да се избие една популация бил чрез стерилизация. Те вярваха, че кучето иска да живее в едно общество, в което първо няма да има малки кутрета, а после няма да има и млади псета, където накрая ще останат само стари и грохнали помияри, които ще измират един след друг от старост. Те вярваха, че кучето иска да види тъжния край на цялата кучешка популация и да умре последно чак когато е загубило всичките си четирикраки приятели. През ум не им минаваше, че кучето може би предпочита да си отиде, преди да е станало свидетел на цялата тази трагедия.

Защитничката на животните беше една обикновена стара мома, която търсеше към кого да насочи своя майчински инстинкт. Тъй като нямаше деца, които да обича, тя беше избрала да обича кучетата. Вярно е, че тази нейна обич беше малко странна и извратена, но такава е любовта на идеалистите.

Защитничката на животните видя Гочо и го погледна с онзи поглед, който сякаш казваше: „Дали да не взема и теб да те скопя?“ Той усети този поглед и побърза да се отдалечи.

Гочо стигна до края на улицата, където се намира една от трите градинки, останали след уплътняването на града. Тази градинка е по-специална, защото тя е единствената със свободен достъп, където всеки може да влезе и да ѝ се порадва. Мястото не се отличаваше със сложен ландшафтен дизайн. Въсъщност градинката представляваше купчина камъни и строителни отпадъци.

Как софиянци се сдобиха с този прекрасен парк? Неговата история е съвсем обикновена. Навремето на това място стоеше

църква. Уви, на тази църква определено не ѝ вървеше, защото мине се не мине известно време, и някой я взривяваше. Наскоро пак я бяха взривили. Официалната версия беше, че за това са виновни ислямските фундаменталисти, но всъщност извършителите на това деяние бяха поповете, които искаха да освободят терена, за да го шитнат за строеж на банка. Защо тогава мястото не е застроено и защо вместо тук да се издига една модерна банка, има само купчина строителни отпадъци? Ами, веднага след като църквата беше взривена, хората започнаха да събират дарения за построяването на нов храм. Събраха се пари за поне десет църкви, а хората продължаваха да дават още и още. Оказа се, че е много по-изгодно мястото да седи празно и да се събират дарения за нова църква, отколкото да шитнат терена за строителството на банка. Затова поповете запазиха градинката и сега Гочо може да се възползва и да влезе вътре. Той се покатери върху руините на църквата и седна върху един свободен камък. Беше доста населено, защото, както казахме, това е единствената градинка със свободен достъп и много са хората, които искат да ѝ се порадват. Въпреки навалищата, мястото беше приятно. Вярно, дървета нямаше, но сред руините беше израсъл по някой и друг бурен или трън. Пейки също нямаше, но отломките от старата църква бяха много удобни за сядане.

Гочо поседя малко, но реши, че трябва да върви, защото за вечерта се беше уговорил със съучениците си да се срещнат в бара, който се намираше в мазето на техния блок.

След един час разходка по Пъпната връв Гочо стигна до мястото, където беше паркирал джипа си. Тогава той видя, че предната му гума е спусната. На чистачките някой беше закачил бележка, на която с разкривени печатни букви беше написано: „Хей, тъпоглавецо! Следващия път внимавай къде паркираш!“ Отдолу на бележката имаше подпис „Съпротивата“.

Мислите, че Гочо се е ядосал или натъжил. Нищо подобно, той беше невероятно щастлив. „Съпротивата е жива! – ликуваше той. – Момчетата не спят, а действат. Bravo!“

С приповдигнато настроение Гочо извади една ръчна помпа, с която и велосипед не можеш да напомнимаш, а камо ли джип. След час яко помпане той оправи гумата и потегли към дома, а след

още два часа висене в задръстванията той се прибра.

Междувременно над далечната китайска страна изгря Дългата месечина. Ако си мислите, че това за Дългата месечина е някаква метафора, използвана от автора, то сте сбъркали романа. Авторът на това писание не използва метафори, нещо повече, той дори не знае какво е това метафора. Както и да е, Дългата месечина си е просто Дългата месечина и се нарича така, защото през 2010 година около земята обикалят две месечини. Едната е добрата стара месечина, която си я има от милиони години, а втората се кипри на небосклона от 2009 година, когато беше изведена в орбита от една раздрънкана и разпадаща се от старост американска совалка.

Ще попитате как може совалката да изведе в орбита нещо, което тежи милиони тонове и е с размер хиляди километри. Всъщност размерът на Дългата месечина не беше чак толкова голям, но тя изглеждаше по-голяма от луната, защото беше много по-близо от нея. По същия начин луната изглежда по-голяма от слънцето, макар това всъщност да не е така.

Въпреки че Дългата месечина беше по размер значително по-малка от луната, тя все пак си беше огромна. Това беше най-големият спътник, който човечеството някога е извеждало в околоземна орбита. Все пак Дългата месечина далеч не беше тежка, защото тежеше само някакви си 20 тона. За сравнение – руската международна космическа станция „Мир“ тежеше пет пъти повече. Американската международна космическа станция тежеше двадесет и пет пъти повече, а китайският космически геврек тежеше цели сто и двадесет пъти повече.

Ще попитате как може нещо толкова леко да е толкова огромно. Тайната се криеше в това, че Дългата месечина беше направена от свръхтънко фолио и представляваше нещо като космически мехур, пълен с вакуум. По-точно вътре имаше малко водород, но той беше толкова малко, че си беше почти вакуум. Тоест Дългата месечина беше нищо, което не върши никаква работа, но което струва много пари и носи много пари. Ще се зачудите как може нещо, което не върши работа, да носи пари. Зависи от това, какво

разбирате под работа. Според марксистите работа е само това, което се прави със сърп и чук. Според монетаристите работа е всяко нещо, което носи пари. Според други философи работа е това, което носи пари по честен начин, макар тези философи да не уточняват кой начин е честен и кой не е. Например, ако някой ви пребърка джобовете и ви свие портфейла, дали може да му зачетем това като работа? Ами ако ви измами и ви накара сам да му дадете паричките си? Както виждате, не е ясно какво точно е работа и какво не е. Дългата месечина носеше пари чрез реклама, а това е вид измама, което не е работа, поне според марксистите.

Какво може да рекламира една луна? Може би някакъв романтичен сапунен сериал? Не, Дългата месечина беше с идиотска издължена форма, подобна на клечка за зъби, и това и рекламираше. Това беше реклама на „Teeth“ – световния концерт за производство на клечки за зъби.

Имаше много спорове, дали да бъде разрешена рекламата в космоса. Някои хора казваха, че трябва, когато си в тропическата джунгла и си далеч от цивилизацията, да има нещо, което да ти напомня за великата сила на човечеството и да ти каже кои са най-здравословните клечки за зъби. Според други, девствената тропическа гора трябва да си остане девствена и да не бъде осквернявана с реклами, за да има поне едно място на този свят, където да може човек да забрави за човечеството и неговия технически прогрес. През 2009 година спорът се реши от само себе си, защото тропическата гора беше окончателно изсечена и превърната в клечки за зъби и вече нямаше никакъв аргумент против поставянето на първата небесна реклама.

◆ Срещата в бар „Мазе“

Най-после извънредното заседание на Съвета започна. В началото директорът на ЦРУ изложи основните факти по случая. Китайците бяха направили огромна космическа станция, бяха я заредили с огромно количество вода и сперма и сега там се вихреше страхотна сексоргия. След краткото си резюме Джон Донсън отстъпи думата на председателя.

Черната вдовица седеше във висок стол, който наподобяваше на трон. Тя знаеше, че във властта, както и в шоубизнеса най-важното е да имаш добър реквизит. Затова тя силно наблягаше на тези неща и най-вече беше наблегнала на дълбокото деколте, което не можеше да остави безразличен нито един мъдрец. Когато Маман се изправи и заговори, всички замряха в благоговейно мълчание.

Тя започна със стандартното приветствие:

– О, вий, най-мъдри сред мъдрите! О, вий, най-знатни сред знатните!

Мъдреците са страхотни комплексари и затова Маман трябва непрекъснато да им четка самочувствието с безсмислени хвалебствия. Така, както жените искат от нас непрекъснато да им повтаряме, че са най-красивите и най-желаните, по същия начин Мъдреците искат от своя председател да повдига смачканото им самочувствие с приказки за тяхната значимост.

След като мина етапа на приветствието Маман заговори по същество:

– Днес ние отново се изправяме срещу китайската заплаха. Те първо превзеха производството на детски играчи, но ние веднага ги парирахме, като спряхме да правим деца, и сега китайците няма на кого да продават тъпите си играчки. За съжаление те не спряха дотук. Едно по едно те превзеха леката промишленост, после и тежката, лапнаха електрониката и високите технологии. Малко по малко те ни отнеха всичко. На нас ни остана единствено нашата порноиндустрия, а днес виждаме, че те са решили да посегнат дори и на това.

Маман разказа на мъдреците как китайците са подготвили порноверсия на предаването Big Brother и за по-интересно къщата, в която са заключени участниците, всъщност не е къща, а космическа станция.

– Според нашите медийни експерти това ново шоу ще засенчи всички наши порнопрограми. Това ще бъде краят на нашия шоубизнес! – с тези страшни думи Маман завърши изказването си и в залата се възцари злокобна тишина.

– Чакам да чуя предложения. Има ли начин да се справим с тази заплаха? – Маман погледна строго към залата, но никой не се осмеляваше да вземе думата.

– Можем да обявим, че станцията е заплаха за националната ни сигурност, и да я гръмнем – предложи Джони Донсън, който се притесняваше, че при създадите се обстоятелства столът му може да изстине, и затова се чувстваше длъжен да прояви активност.

– Да, да, и върху главите ни да се изсипе всичката тази сперма! Колко семенна течност са качили жълтурките на станцията? – това беше гласът на трилионера Били, който седеше в тъгъла и си чоплеше ноктите. Казват, че богатите хора се познават по перфектния маникюр. Е, как ще го познаят Били, че е богат, ако не си поддържа ноктите?

– Не знам точно, но за целта са издоили 600 китайци. – Джони пак го хванаха леко неподготвен, на кого му пукаше точно колко сперма има на станцията. Нали е много и това е важното. В този момент Джони получи подсказка в тайната слушалка, която беше в ухото му. – Точното количество е кило и двеста грама. По два грама от всеки донор.

– Това никак не е много. Това количество ще им стигне само за един снимачен ден, максимум за два – каза Черната вдовица, а тя определено разбира от тези неща. – Тук има нещо гнило. Защо въобще са решили да използват истинска сперма? Ние тук предпочитаме да работим с оризова каша, върши същата работа и никой не може да различи кашата от истинската сперма.

Отстрани се чу нечий глас:

– Може би китайците имат по-специално отношение към ориза и не могат да се пръскат с оризова каша, дори и ако целта им е да прехапят нашето порно – това беше гласът на бай Ставри, българския мъдрец. Ако си мислите, че съвпадението на имената е случайно, то да знаете, че не е. Да, това е същият бай Ставри, който е не само велик мъдрец, но и виден български депутат.

Маман злобно погледна към него, защото бай Ставри беше изтърсил поредната глупост. Председателката никога не е виждала същество, по-тъпо от бай Ставри, а трябва да знаете, че

тя е виждала почти всичко.

Винаги, когато бай Ставри кажеше нещо, настъпваше неловко мълчание. На мъдреците им беше много неудобно, че измежду тях има такъв тъпак, но той идваше от България и това обясняваше всичко.

В този момент най-неочаквано за всички се обади Франк:

– Целта им не е да прецакат нашето порно. Всъщност китайците са тръгнали към Марс.

Не беше по правилата, когато мъдреците разговарят, някой от посветените да вземе думата, без да го пита. Въпреки това никой не направи забележка на Франк, защото всички усетиха, че той може да е прав.

– Това е невъзможно – каза някак неуверено Джон. – На станцията няма достатъчно храна за едно евентуално пътуване до Марс, нямат и никакво гориво, нямат и двигатели, с изключение на един малък плазмен генератор, който им служи само за корекция на орбитата. А дори и да можеха да стигнат до Марс, как ще се върнат?

– Много просто, няма да се връщат – поясни Франк. – Те пътуват с еднопосочен билет. Когато стигнат Марс, ще се заселят там и ще станат първата нация, колонизирала червената планета.

Черната вдовица явно беше заинтригувана от думите на младия Христов. Тя го попита:

– Добре де, а как без храна и гориво и дори и без двигатели?

– Храна не им е нужна, те сами си я произвеждат, затова им е затворена екосистемата. Нищо не се губи, а само се върти.

„Да бе, от лайна ориз и от ориз пак лайна“ – това премина през ума на Джон, но той не се обади, защото знаеше, че в такива моменти е по-добре да си мълчи.

– Освен това, те двигател си имат. Въпросният плазмен генератор вече е включен и в момента ги издига от по-ниска към по-висока орбита.

– Това е обикновена корекция на орбитата – вметна Джон, който почувства, че Франк се опитва да го засенчи. – Ако чакат на това двигателче, ще им е нужна цяла година, за да наберат втора космическа скорост и да се отделят от Земята.

– Ами ще почакат, те не бързат за никъде. След година ще се отделят от земната гравитация и след още пет ще са кацнали на Марс. Няма да слязат с цялата станция, но съм сигурен, че имат достатъчно голям спускаем модул.

– Имат такъв модул, но той е нещо като спасителна лодка и е предназначен в случай на нужда да могат да извършат аварийно кацане на Земята. Освен това, този модул може да се спусне, но веднъж слязъл, няма да може повече да се върне обратно на станцията. – Джони продължаваше да спори, макар да чувстваше, че Франк е прав.

– Добре де, и все пак как без гориво? – Черната вдовица слушаше внимателно, без да обръща внимание на заяжданията на Джон.

– Имат гориво – отговори ѝ Франк. – Водата им е горивото. Плазменият двигател получава енергия от слънчевите батерии. С тази енергия превръща водата в плазма и след това изстрелва тази плазма с огромна скорост, с което създава една нищожна тяга, която почти не може да се усети. Все пак този двигател ще работи с месеци и дори с години и тази минимална тяга ще ускори станцията достатъчно.

– Искаш да кажеш, че след шест години китайците ще са колонизирали Марс? – тихо прошепна Маман.

Франк не отговори, защото почувства, че въпросът е по-скоро реторичен. В залата настана нелепо мълчание. Всички бяха разбрали, че положението е много по-сериозно, отколкото предполагаша. Не ставаше дума просто за американската порноиндустрия. Това не беше първата индустрия, която Китай отнемаше от Запада. Ставаше дума за нещо много по-сериозно. Кой управлява по-добре – Съветът или Политбюро? Дали Съветът може да ръководи селяндурите със същата компетентност, с която Политбюро управлява простия китаец?

„Мама му стара – мислеше си Джон. – Навремето руснаците излетяха в космоса и на нас ни се наложи да ходим на Луната. Сега, когато китайците отиват на Марс, на нас ще ни се наложи да се заврем на майка си в гъза!“ Извиняваме се за леко нецензурния език на Джони, но във всяка държава спецслужбите са тясно свързани с подземния свят и, както се казва, с какъвто се събереш, такъв ставаш. Затова Джони и колегите му псуват като каруцари, но точно в този момент мислите на всички мъдреци звучаха по подобен начин.

– Има начин да избегнем катастрофата – каза Франк, който чувстваше, че сега е неговият звезден миг. – Ако разрешите да направим квантовия компютър, той ще ни даде решение на въпроса. С негова помощ ще намерим начин да отидем на Марс по-бързо от китайците. Когато те пристигнат, ние ще ги посрещнем с хляб и сол.

– Колко време ви е нужно за това? – попита Маман.

– За шест месеца можем да построим Машината на времето. Това е работното заглавие на проекта за квантов компютър.

– Нямаме пари за този проект – запротестира Били, който чувстваше, че пак ще се опитат да бръкнат в неговия джоб.

– Не ти щем парите – отрязва го Маман. – Реализирайте проекта с парите на военните. До шест месеца искам резултати!

Вечерта след заседанието мъдреците отпускаха. Бяха решили въпроса с поредната китайска заплаха и сега можеха да отпочинат и да се повеселят.

В момента мъдреците се забавляват, като избират еврокомисари. Работата на мъдреците е много тежка и отговорна и затова те използват случай като този, за да проявят чувството си за хумор и да се поразговарят. Първо избраха за комисар по въпросите на правосъдието най-големия мошеник, за когото можеха да се сетят. Както казахме, мъдреците обичаха да се шегуват със селяндурите. Повечето мъдреци са хора, издигнали се от простолудието благодарение на собствените си способности и

безскрупулност, и затова шегичките им не са особено аристократични, а са по-скоро дебелашки. Следващият избор беше на комисар по въпросите на културата. За този пост мъдреците определиха собственичката на списание „Цици“. Логично погледнато, щом жената има порно списание, сигурно разбира от култура. Дали селяндурите ще успеят да оценят този тънък хумор?

През 2010 на плещите на Съвета се беше стоварила отговорността да решават почти всичко. Те определяха кой ще бъде следващият световен шампион по футбол, кои числа ще се паднат в следващия тираж на Тотото, коя ще бъде следващата Мис Свят и т.н. и т.н. Точно тази вечер прослушвах няколко миски. Коя мислите, че избраха? Предполагам, че очаквате да са дали приоритет на някакви политически съображения. Не, не познахте. Може би си мислите, че са се спрели на тази, която върти най-добрите свирки? Не, и това не е. Те просто избраха най-грозната. Отново проявиха тънкото си чувство за хумор, но кой ли ще ги разбере.

Всъщност числата от Тотото не се определят от Съвета. Оттам само казват кой трябва да спечели, а за техническата работа си има посветени, които теглят това, което трябва да се изтегли. Будалите като Гочо отдавна подозират, че има някаква измама с тези числа. Те си въобразяват, че топките са с различна тежест и затова някои числа се падат с по-голяма вероятност, отколкото други. Измама действително има, но номерът е много по-прост от това, което си мисли Гочо. Просто тегленето се снима на единия ден, а се излъчва на следващия. По този начин винаги се падат числата, които трябва да се паднат.

Докато мъдреците се забавляват с решаването на подобни несъществени въпроси, посветените леко скучаят, защото те нямат право да гласуват наравно с мъдреците, нито дори да дават идеи и предложения.

В момента Джони е седнал до Франк и го разпитва:

– Кажй, мама му стара, за какво им е нужна на китайците всичката тази сперма?

– Тръгнали са да колонизират Марс, значи им е нужно да

създадат поколение. Според библията човечеството е създадено от един мъж и една жена, което неминуемо би довело до кръвосмешение и до проблеми в следващото поколение. Китайците са изпратили трима мъже и три жени, но не се знае колко от тях ще стигнат до Марс. Освен това космическата радиация, на която те ще бъдат подложени по време на полета, ще увреди значително гените им. Затова им е нужна здрава, неувредена сперма от мъже с добри генетични качества.

– Добре де, ами нали спермата, която носят, лети на същия кораб и е подложена на същата космическа радиация.

– Не е съвсем така – отвърна Франк. – Спермата е скрита в специален оловен сандък, където радиацията е незначителна.

– А не можеха ли китайците да покрият с олово целия кораб?

– Не, това е абсолютно невъзможно. Толкова олово не могат да качат в космоса дори и китайците. Все пак те са покрили жилищните помещения с вода. Ако не бяха огромните водни резервоари, то космонавтите щяха да загубят не само фертилността си, но и живота си.

– Все пак – упорстваше Джон. – Щом за мъжката сперма радиацията е фатална, то същото трябва да важи и за женските яйцеклетки.

– Така е – съгласи се Франк. – При яйцеклетките положението е още по-лошо, защото мъжът разполага с милиони сперматозоиди, от които може да се избере един що-годе читав, а жената има всичко навсичко няколкостотин яйцеклетки и това не е за едно чуване, а за целия ѝ живот. Бъдете сигурен, че в онзи оловен сандък, освен замразена сперма, има поставени и замразени яйцеклетки.

Джони замълча. Беше малко странно, че това инженерче е така добре информирано. По-естествено би било директорът на ЦРУ да отговаря на въпросите на главния инженер на Onlysoft, а не обратното. Дали пък Франк не играе двойна игра? Може да е вербуван от китайското разузнаване. Дори това не можеше да обясни информираността на Франк. Дори да беше китайски агент, пак нямаше да знае всичките тези детайли.

Част втора и последна

Шест месеца по-късно Гочо скиташе по улиците на Обеля, или по-точно се промъкваше през цепнатините, които бяха останали вместо улици след уплътняването на квартала, извършено от Безкрачко. Гочо пак беше бос, пак беше гладен и пак беше без пари, но това не беше същият Гочо, когото помните отпреди шест месеца. Новият Гочо беше нов човек, много по-различен и съвсем побъркан. В момента той си тананикаше Интернационала: „На крак, о парии презрени, на крак, о роби на труда!“ За съжаление Гочо си спомняше само този куплет и след като го изтананикаше, се налагаше да го почне отначало. Тоест Гочовата песен звучеше като развален грамофон, който прескача и повтаря едно и също. Това беше без значение. Важното е, че Гочо беше разбрал какво е роб на труда и се беше върнал към предишната си вяра в марксизма. Явно Маркс беше прав за това, че колелото на историята се върти, защото Гочо беше превъртял. Той премина през различни религии, но накрая се върна към вярата си от детските години.

На улицата, или по-точно в цепнатината между два блока, Гочо срещна своя дългогодишен приятел и съученик Тошо Порното. На Гочо не му се искаше да вижда точно този субект, защото в последно време Тошо беше откачил тотално. Лудостта му се изразяваше в това, че се беше записал в някаква странна секта, която проповядваше, че трябва непрекъснато и навсякъде да се върши добро. Точно в момента Тошо шепнеше: „Ако видиш депутат, не стой безучастен, направи добро, хвърли камък и убий

гадината!“ Гочо не искаше да слуша подобни брътвежи. За всеки нормален човек беше пределно ясно, че правенето на добро е нещо рядко, а да се прави добро непрекъснато и навсякъде, си е чиста утопия.

Гочо се направи, че не вижда стария си приятел, макар че малко трудно се разминаха в цепнатината. Добре, че глобализацията беше вталила силно и двамата приятели, иначе въобще нямаше да могат да се разминат, а камо ли да се правят, че не се виждат.

Гочо продължи да крачи уверено и да пее Интернационала. Може би се чудите на какво се дължи промяната в мисленето на Гочо. Според Маркс битието определя съзнанието, тоест колкото си победен, толкова си по-голям фен на марксизма. Наистина, имаше известна промяна в битието на Гочо и тя беше свързана с това, че мургавите събратя му свиха джипа. Сигурно не вярвате някой да се е заинтересувал от купа ръждива тенекия, която Гочо наричаше кола. Макар бричката да нямаше никаква стойност като превозно средство, тя все пак струваше нещо като старо желязо. Една вечер, когато Гочо паркира старата кранта близо до квартала на мнозинството, бричката беше оценена подобавашо като вторична суровина и се разтвори в небитието така, както се разтваря кон, нападнат от ято пирани.

Тоест сега Гочо беше лишен от собственост, а според марксистите човек, който няма какво да губи, е пролетарий. Според Маркс пролетарии са тези, които нямат какво да губят, освен оковите си. Е, Гочо нямаше окови, но и да имаше, циганите щяха да го освободят от тази тежест така, както го освободиха от джипа му.

В София не беше все едно, дали имаш или нямаш кола. Разликата беше по-голяма от това да си рицар на кон или пехотинец, въоръжен с брадва. Без кола Гочо не можеше да се отдалечи от дома си. Проблемът не беше в разстоянията, които в Обеля не бяха големи, а в това, че Кико се беше гътнал от старост, а Коко беше вече твърде стар, за да извършва самостоятелни диверсионни акции. Тоест съпротивата беше ликвидирана и вече нямаше кой да пробива дупки в оградите, построени от Безкрачко. Затова Гочо можеше да се придвижи само от къщи до близката пешеходна ограда, която сега беше непреодолимо препятствие за него.

Можеше да се движи и по пътното платно, но там се налагаше да пълзи под движещите се коли, което беше сравнително опасно, въпреки че колите в София се движеха със скоростта на костенурка нинджа.

Поради новия си социален статус Гочо спря да ходи до Университета и съответно да чете лекциите си. Това не беше забелязано нито от студентите, нито от ръководството на Университета. Там продължаваха да издават дипломи, на които пишеше, че студентите са слушали курс по Необикновени Диференциални Уравнения и успешно са взели изпита си при доцент Гочо Гочев.

Ще се запитате от какво живее старият доцент, след като вече не стъпва в Университета. Ами от същото, от социалните си помощи на безработен. В крайна сметка социалните не знаеха дали Гочо ходи в Университета или не, а и не се интересуваха от това, защото преподаването в университет не се смяташе за работа и за тях сега Гочо си беше толкова безработен, колкото и преди.

Ще кажете, че Гочо не е истински пролетарий, защото има собствено жилище. Така е, Гочо беше един от малкото баровци със собствен апартамент, но банките му го взеха заради неплатени сметки за вода. Интересно каква вода, при положение че Гочо почти никога не се къпеше. Въпреки това банките са си банки и сметките – сметки, затова апартаментът на Гочо вече не беше негов. Все пак Гочо все още не беше изгонен от жилището си, защото bankerите си мислеха, че ще могат заради неплатен наем да му секвестрират останалото имущество. Клетите банкери, те не знаеха, че Гочо няма никакво друго имущество.

Сега ти, читателю, ще започнеш да съжالياваш Гочо, защото ти вероятно си монетарист и за теб щастieto се състои в притежаването на повечко монети и затова си мислиш, че Гочо, който няма нито една, е достоен за съжаление. Не си прав! Колкото и изтъркано да звучи, щастieto не е в парите и Гочо не е нещастен, въпреки тоталната липса на финикийски знаци. Точно в момента Гочо не мислеше за яхта, нито за казино в Лас Вегас, нито дори за това, как да се наяде, а за това, как да се размножи.

Ще се зачудите как човек на такава възраст и с такъв нисък социален статус мисли за размножение. Истината е, че точно такива мислят за това. Хората с висок социален статус мислят как статусът им да стане още по-висок и нямат време да правят деца.

Гочо не само мислеше за размножаване, но дори беше набелязал една мадама във фертилна възраст, която изглеждаше доста съблазнително. Мацето си имаше всичко, маслиненочерна коса, цици, задник и дори крака. Единствената забележка беше, че задникът ѝ е една идея по-голям, отколкото трябва, но за Гочо това нямаше значение, защото той беше влюбен, а както всички знаят, любовта е сляпа.

Гочо не само беше си набелязал мадама, но освен това беше си съставил план как да се запознае с нея. През 2010 запознанството беше най-трудната част от размножителния процес. Съветът беше осъзнал, че контактите между хората водят не само до нежелателно размножаване, но освен това създават малки мафиотски организации от типа на семейства, профсъюзи и дори партии. Тук не става дума за семействата, профсъюзите и партиите, които членуват в Съвета, а за тези, които са отвън или които тепърва се създават. Всяка мафия действа на принципа: „Тези, които са вътре, са наште и те са добри, а тези, които са отвън, са лошите, които трябва да прецакаме“. Съветът беше нещо като семейството на семействата или мафията на мафиите и поддържаше и закриляше тези, които вече са вътре, но гледаше да прецака онези, които са отвън. Всеки приятелски кръг е потенциална мафия и оттам потенциална заплаха за Съвета. Ако кръгът стане твърде силен, ще се наложи Съветът да го включи в редиците си, тоест да дели властта си с него. Това не е добре, защото, колкото повече са Мъдреците, толкова по-празни са им паничките. Малките приятелски кръгове също бяха проблем за Съвета, защото защитаваха собствените си интереси и се явяваха естествена опозиция на Съвета. Дори семействата, състоящи се само от мъж и жена, са опасност, но не трябва да забравяме, че фамилиите имат неприятното свойство да се разрастват. Появяват се деца, после внуци, лели и чичовци, братовчеди, въобще невъобразима пасмина, която използва методите на шуробаджанашината, за да се противопостави на Съвета.

Както казахме, Съветът беше осъзнал опасността, която създават

контактите между хората, и беше създал Закона за защита на личните данни. Този закон забраняваше съхраняването на имена на хора, телефонни номера, адреси и всякаква друга информация, която би могла да доведе до контакт и евентуално до размножаване. Сам по себе си този закон не би се справил с проблема, защото винаги ще има достатъчно много хора, които са готови да го нарушат и да издадат нелегален телефонен указател. Много по-важна от закона беше съпътстващата го пропагандна кампания, която обясняваше за тава как ние трябва да крием личните си данни и колко страшно би било, ако тази информация попадне в ръцете на непознат. За да бъде по-ефективна пропагандата и за да се създаде нужната психоза, от време на време телевизията показваше как някакъв наивен човечец е споделил личните си данни с непозната блондинка и в резултат на това тя, вместо да му звънне по телефона, е отишла при нотариус и е преписала на свое име цялото му имущество. Разбира се, в тези случаи нотариусът и държавата не носеха никаква отговорност, а вината беше изцяло на глупака, който е имал наивността да сподели с непознат как се казва и къде живее.

Много се отклонихме от свалката на Гочо, а именно за това идеше реч. Той, въпреки простоватия си вид, не беше глупав и имаше идея как да заобиколи Закона за защита на личните данни и как да се запознае с брюнетката с едричкия задник. Гочо дори беше разработил техническо средство, което да му помогне за осъществяването на първия контакт. Както при риболова, така и при свалките техническите средства могат да помогнат значително. Разликата е в това, че риболовът е законен и всеки може да си купи въдица, но техническите средства за свалки са строго забранени. Разработката и притежаването на подобно средство се наказваше с разстрел на място, но Гочо знаеше, че размножаването е свързано с живота и със смъртта, и не се боеше да рискува своя живот в името на живота на децата си.

Както казахме, на Гочо не му пукаше особено от законодателството и затова носеше в джоба си разработения лично от него уред за подслушване на GSM-и. Устройството не беше просто, защото сигналът беше цифров, при това кодиран, но както казахме, Гочо не беше вчерашен и беше учил за числата и за радиовълните още по времето на социализма, когато такива неща все още се учеха. През 2010 преподаването на тези неща беше

забранено, защото се смяташе, че само Съветът има право да подслушва телефоните на хората. Мъдреците можеха да проверят какво и с кого сте говорили в три часа и петнадесет минути преди десет години. Дори знаеха къде сте ходили и с кого сте се срещали през последните десет години, защото вашият GSM през всичкото това време е работил като закачен на шията ви радиофар, който непрекъснато предава местоположението ви. Всичките тези данни са записани и са на разположение на Мъдреците, но те не ги използват за размножаване, а за да ви контролират и да попречат на вашето размножаване.

В момента Гочо не се интересуваше от всичко това. В момента той подслушваше телефона на апетитната брюнетка и се опитваше да събере достатъчно информация, за да успее да я впечатли. Мацето вървеше на трийсет-четиридесет метра пред Гочо, като се провираше между улични сергии, на които се продаваше всичко, но най-вече чорапи, сутиени, гащи и други части от дамското бельо. Докато оглеждаше сергиите, тя си бърбеше по телефона. Тъкмо ѝ звънна приятелка, която ѝ съобщи безценна информация:

– Мила, да знаеш какви страхотни прашки си купих, черни, с розов ластик и дантела на триъгълника!

Гочо изслуша десетина разговора от този род, но от тях не можа да получи никаква ценна информация, освен за това, какво бельо се продава по софийските сергии. Все пак той не беше останал съвсем с празни ръце, защото беше научил името на своята изгора и сега имаше сламка, за която да се хване.

Гочо доближи обекта на своите желания и се опита да я заговори:

– Здравейте, с Вас се познаваме. Вие се казвате Мила.

– К'во? – попита брюнетката. На улицата беше доста шумно и тя не беше чула добре любовния зов на Гочо.

– Здравейте, казах, с Вас се познаваме. Вие се казвате Мила – повтори Гочо, чиято уста беше пресъхнала, а краката му трепереха.

– Така ли? А ти откъде знаеш? – отговори мадамата, без да показва особени признаци на въодушевление.

– Аз съм малко телепат. Казвам се Гочо. Викат ми Пророкът Гочо – обясни Гочо, чието сърце работеше със скоростта на шевна машина.

– Така ли? Аз съм Ани и съм певица. Сега много бързам, но може да ми звънеш някой път.

Гочо не беше познал с името на Ани, но знаеше вече телефона ѝ, което би я впечатлило, ако въобще имаше нещо, което би могло да впечатли Ани.

Какви ги вършеше Петьо, докато приятелят му Гочо правеше своите жалки опити за размножаване? Ами, и той подобно на Гочо не беше на работа. Не че не можеше да се добере до Университета. Той за разлика от Гочо си имаше кола, но беше решил, че професор по археология като него не може да преподава без пари. Затова, вместо да учи студентите как да ограбват гробници, той просто си седеше пред телевизора.

В този момент Петьо гледеше някаква забавна програма. Това, разбира се, беше грешка. В България дори и порното не ставаше за гледане, а забавните програми си бяха направо боклук.

Мъдреците бяха решили, че българите пак са започнали да се размножават, и бяха взели спешни мерки против това. Не че в България имаше някакъв бейби бум. Не, просто няколко стари моми бяха чукнали четиридесетата и се бяха усетили, че проблемът с тяхното размножаване се свежда до въпроса: „Сега или никога!“ Ако си мислите, че въпросните стари моми са си хванали мъж, жестоко се лъжете. Нищо подобно, те се бяха осеменили изкуствено със сперма, внесена от чужбина. Жестоката истина е, че в България мъжете не ставаха за нищо, дори и за донори на сперма.

По този начин през 2010 в България се появиха малко бебета. Толкова малко, че дори и статистиката не можеше да ги хване, но

на мъдреците дори и тези бледи напъни за размножаване им се сториха страшни. Затова те се заеха да пресекат това нежелано явление още в зародиш.

Новите мерки против размножаването се изразяваха в излъчването по телевизията на забавни програми, които трябва да откажат туземното население от правенето на деца и от всякакви други подобни мераци.

Точно в момента камерата показваше едно детенце. То гледаше към Петьо с изцъклените си очи, зад които очевидно не протичаше никаква мисловна дейност. Лицето му беше разкрито, а от устата му се стичаха лиги. Образът на детето излъчваше недвусмисленото послание: „Не се размножавайте, че вижте какво може да се пръкне!“

До детето стоеше една известна телевизионна водеща и лъчезарно се усмихваше:

– Вижте това прекрасно дете – каза тя и посочи към олигофрена.

Детето действително беше прекрасно. Това може би ще ви е трудно да го разберете, но трябва да имате предвид, че естетическите критерии се менят през годините. Навремето гледах някакъв научнопопулярен филм. Показваха статуетка на жена, изработена някъде през дълбоката древност. Тази статуетка изобразяваше една доста странна жена. Тя беше ниска и дебела. Отвсякъде висяха месо и сланини. С две думи, приличаше на американка, която цял живот е хранена само с генно модифицирани храни.

Във филма обясниха, че това същество може и да изглежда грозно и уродливо спрямо днешните критерии за красота, но за древния ваятел тази жена е била красавица. Според естетическите критерии на първобитния човек, колкото повече месо и сланина има една жена, толкова по-фертилна е тя и следователно е пожелана и по-красива.

По-късно в древна Гърция естетическият критерий се променя и идеал за красота стават статуите на Аполон и Афродита. Тогава се е считало, че трябва да имаш стройно и атлетично тяло и твърди, стегнати цици, по възможност от мрамор.

През 2010 естетическият критерий отново се беше променил и вече за красиво се смяташе болното и недъгавото. Тоест детето действително беше прекрасно, само че по новия политически коректен критерий за красота.

– Вижте това прекрасно дете – повтори водещата и лъчезарно се усмихна. – То се нуждае от много скъпа операция, която трябва да бъде направена в чужбина в много скъпа клиника. Ако не успеем да му съберем пари, то ще вземе да умре и да се отърве от мъките си. Не допускайте това да се случи! Изпратете SMS! Нека не го оставяме да умре така лесно, след като това може да стане бавно и мъчително.

Петьо беше много жалостив и затова веднага взе телефона си и изпрати SMS. Беше му много жал за детето, само дето не му се искаше да го гледа, и затова превключи на другата програма. За съжаление и там беше същото. В България всички телевизии задължително показват едно и също, за да не се глежат българите с излишно разнообразие, а и така е сигурно, че зрителят няма къде да избяга.

По другата програма имаше друга забавна програма, която също така се бореше против размножаването и други подобни нежелани явления.

Там имаше друга водеща, подобна на първата, само че с повече грим и с повече силикон. Водещата друга, но основната идея същата: „Изпращайте SMS-и!“

– Нека да съберем пари за семейство Тенардие. Това е приемното семейство на малката Козет. Ако не им дадем достатъчно пари, те ще я изритат на улицата и ще се наложи я върнем на родната ѝ майка. Нека не допускаме това да се случи. Нека помислим за щастieto на Козет.

Петьо е чел „Клетниците“ и знае, че майката на Козет е проститутка, пропаднала жена, която има право да прави деца, но няма право да се грижи за направеното. Добре, че съдът и социалните работници бяха се погрижили да вземат детето на тази мръсна. Семейство Тенардие заслужаваха своята награда,

защото те се грижеха за Козет и я учеха на труд и обноски. Нещо повече, те бяха съзнателните граждани, които информираха властите за това, че момиченцето живее в нездравословна среда. Ако не бяха те, Козет още щеше да е при майка си и вместо да се учи на труд и обноски, щеше да лентяйства в една нездравословна среда.

Петьо искаше да даде пари за семейство Тенардие и да помогне на Козет да се отърве от родната си майка. Колко хубаво би било, ако можеше всички деца да бъдат спасени от родителите си и да бъдат раздадени на приемни семейства. Така децата щяха да получат добро възпитание от строги и справедливи възпитатели, вместо да бъдат глезени и разваляни от собствените си родители. Това беше една прекрасна мечта, но за целта трябваше да се съберат ужасно много пари. Петьо много искаше да помогне. Той отново посегна към телефона си, за да подкрепи и тази благородна кауза, но уви, не успя. Майка му му беше сложила седмичен лимит на SMS-ите. Тя познаваше добре сина си и знаеше, че той със своето жалостиво сърце би изпукал всичко за благотворителност.

Какво се случва от другата страна на океана? Ами и там са минали шест месеца. Интересно, уж времето върви с еднаква скорост навсякъде, а българите все изостават ли, изостават. В Америка нещата се случваха по-бързо или поне достатъчно бързо и затова сега там пускат квантовия компютър. Това си беше планирано или по-точно – така беше разпоредила Маман.

Първата задача, която Машината на времето трябваше да реши, е как да прецака китайците и тяхната експедиция до Марс. Всички очакваха машината да изплюе чертежите на някаква сложна ракета, която да изпревари китайците по пътя и да стигне до Марс преди тях. Въпреки това машината приятно изненада всички Мъдречи, като намери много по-просто и по-елегантно решение. Как, мислите, реши задачата квантовият компютър? Ами много просто, той погледна в бъдещето, по-точно пресметна бъдещето, и установи, че една година след кацането си на Марс всичките китайски космонавти ще загинат от силната радиация.

По принцип да летиш три години в открития космос, не е шега и космическите лъчи не прощават. Освен това, на Марс атмосферата е доста тъничка и след кацането си космонавтите ще продължат да се облъчват, докато не стигнат смъртоносната доза.

Когато докладваха тази новина на Маман, тя попита:

– Все пак, на какво са разчитали?

Тя знаеше, че китайците не са чак толкова тъпи и обикновено внимателно си връзват гащите.

– Те са решили да построят базата си в Големия каньон, където няма космическа радиация – обясни Франк Христов, който отговаряше за квантовия компютър и за всичко свързано с него.

– Как така в Големия каньон? Та той не е на Марс, а тук, в Аризона?

– На Марс има една голяма цепнатина, която се нарича по същия начин. Дори Големият каньон на Марс е много по-голям по размери от Големия каньон, който е тук, в Аризона.

Франк се усмихваше угоднически, за да тушира ефекта от думите си. Той погледна към Маман с верноподаническо изражение, а наум си каза: „Леле, колко си проста! Какво толкоз съгреших, че ми се налага да работя за тази тъпа селянка?“

Маман беше достатъчно умна, за да знае, че е проста, и затова не се засегна, въпреки че отгатна каква е мисълта, минаваща през ума на Франк.

– Добре, щом ще се скрият в този голям каньон, значи няма да получат смъртоносна доза радиация и експедицията им ще е успешна.

– Проблемът е в това, че вътре в каньона има радиоактивни скали, които ще ги изпържат не по-зле от космическите лъчи. Китайците обаче не знаят това, защото това е тяхната първа експедиция до Марс, докато ние и руснаците сме изпращали много безпилотни станции и сме проучили въпроса достатъчно добре.

– Добре – продължи Маман. – А има ли на Марс място, където те да могат да се скрият? Тоест хем да е защитено от космическите лъчи, хем да няма радиоактивни скали.

– Да, има такова място, но Машината на времето е изчислила, че китайците ще се изпържат още преди да го открият.

– А ние знаем ли къде е това място? – поинтересува се председателката.

– Да, ние знаем, но не сме чак толкова тъпи, че да дадем тази информация на китайците.

– Чудесно – усмихна се Маман. – Това решава въпроса. Няма да се налага да пращаме никаква експедиция до Марс. Нека само пресата да се подготви с дежурните приказки за това, колко безотговорни са комунистите и как те не ценят човешкия живот, докато ние, демократите, поставяме човека над всичко и затова не изпращаме наши космонавти в подобни самоубийствени мисии, макар технически да сме много по-напред.

Проблемът с китайската експедиция до Марс вече е решен и сега въпросът е коя да бъде следващата задача. Франк настояваше да не се губи нито минута и веднага да започнат да изчисляват бъдещето, за да разберат какъв ще е ефектът от глобалното затопляне. За съжаление Франк е твърде дребен фактор в световната йерархия, а над него има безброй глупаци, които не съзнават какъв важен и мощен инструмент е квантовият компютър. За тях Машината на времето е просто една скъпа играчка, която е направена единствено за да ги забавлява. Те биха оставили Франк да си сметне бъдещето на планетата, но първо трябва да се наиграят и да се наситят на новата си играчка.

По принцип мъдреците са прости хора, но това не значи, че нямат дипломи за завършено висше образование. Почти всички членове на Съвета си бяха накупили по две, по три дипломи за различни специалности от най-престижните университети. Повечето мъдречи предпочитат хуманитарните специалности. Единствено бай Ставри си беше купил диплома за геолог, но това е, защото той е толкова тъп, че не знае каква е разликата между геология и гинекология. Все пак, най-популярната диплома сред мъдреците е доктор по история. Поради тази причина, сега в Съвета има повече доктори, отколкото в „Пирогов“.

Откъде идваше любовта на мъдреците към историята? Ами, струваше им се, че това е една проста наука, от която всеки разбира. Мъдреците са суетни и затова много им хареса идеята да използват Машината на времето, за да се върнат назад в

историята и да направят неподозирани открития.

Квантовият компютър е направен да предвижда бъдещето, но може да се използва и за изучаване на миналото. На същия принцип работят метеоролозите. Те изчисляват какво ще е времето утре на базата на това, какво е то днес. Те биха могли по същия начин да сметнат какво е било времето вчера, но не го правят, защото е безсмислено.

С Машината на времето можеш да се превъплътиш в някоя историческа личност и да видиш как е изглеждал светът в миналото през очите на тази личност. Това прилича по-скоро на компютърна игра, в която слагаш очилата и се потапяш в една виртуална реалност. Може ли Машината на времето да промени хода на историята? Слава богу, не. Тя само казва какво е станало и какво би било, ако не знам какво си. Много по-интересно е бъдещето, защото, когато знаеш какво би било, ако не знам какво си, тогава ти реално можеш с действията си да промениш съдбата си. Тоест можеш да си избереш това бъдеще, което те кефи повече.

В момента Франк беснееше. Тъпите мъдрци бяха обсебили тотално машината. Половината се замъкнаха в древността, за да повторят подвизите на Александър Македонски и да видят тогавашния свят през неговите очи. „Как пък нито един не пожела да види тези подвизи през очите на някой обикновен пехотинец, който мъкне на гръб снаряжението си през жегата на пустинята“ – мислеше си Франк. Всеки искаше да е Александър Македонски! Въобще мъдрците се държаха като малки момчета, които се сражават с дървените си мечове в градинката пред блока.

Франк се боеше, че Маман също ще поиска да си поиграе с компютъра и ще пожелае да се превъплъти я в Жана д'Арк, я в Клеопатра. За щастие тя нямаше подобни момчешки мераци и не се включи в пилеенето на компютърно време, което се вихреше в момента.

Не стига, че мъдрците товареха квантовия компютър с всевъзможни глупости, но и разни посветени решиха да се възползват от служебното си положение. Ето го онзи мухльо Арнолд, и той има задача за машината: „Искам да получа

историческа реч, която би ме направила велик човек“. Цели два часа машината работи, за да напише тъпата реч на Арнолд. Цели два часа машинно време беше пропиляно. С цели два часа се отдалечи моментът, в който човечеството ще научи бъдещето си.

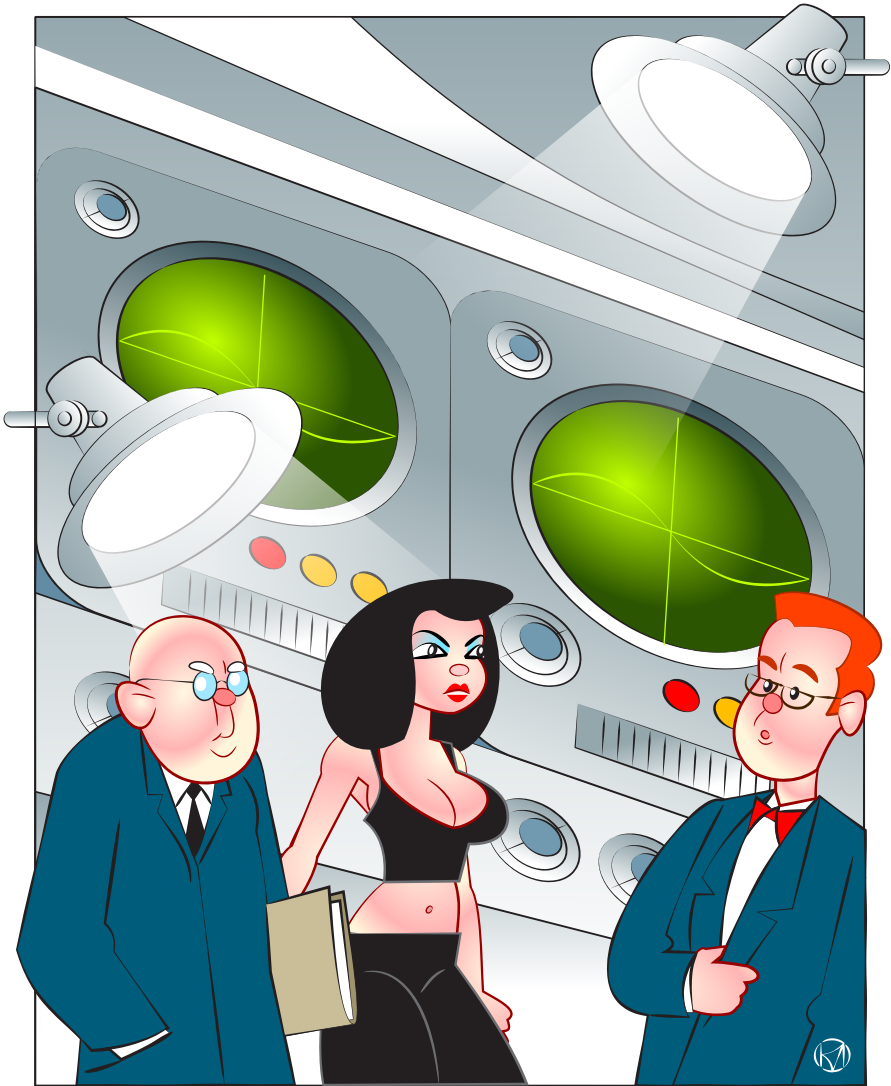
Мина цял месец, докато се изредят всичките глупаци с тъпите си задачи, и чак тогава Франк успя да се пребори да пуснат проблема с глобалното затопляне. Задачата беше сложна и машината щрака цяла седмица, докато успее да изчисли какво ще е влиянието върху климата на всичкия въглероден двуокис, дето сме изцвъкали в атмосферата.

Тази вечер пред компютъра са се събрали Маман, заедно с Франк и Джони и чакат да научат какво е бъдещето на човечеството. Франк очевидно много се вълнуваше. Целият се беше зачервил и пристъпяше нервно от крак на крак. Той се доближи за пореден път до машината, погледна в монитора и каза:

– Още малко, още десетина минути и ще имаме резултат.

Маман и Джони определено не споделяха неговия ентузиазъм. На тях им беше доста безразлично дали през следващите години ще стане малко по-топло или малко по-студено. Всъщност Маман би предпочела да стане по-топло, защото тя обича да носи тоалети с дълбоко деколте и гол корем. Затова тя би предпочела затопляне пред застудяване, но, разбира се, зимните ѝ тоалети също не бяха за изхвърляне. На Джони му беше абсолютно безразлично, защото той никога не излизаше на открито и винаги стоеше в помещение с климатик. Той мразеше дори и прозорците. За него неоновата светлина е приятна и успокояваща, а слънчевите лъчи – досадни и дразнещи. Защо Джони изпитваше такава омраза към природата? Ами много просто, защото в началото на шпионската си кариера той се беше нагледал на комари, кал и природа. Това му стигаше и той не желаше повече да контактува с външния свят, освен ако това не се налага по екстраординарни причини. Сега той е тук и чака да научи какво ще стане с климата не защото това го интересува, а защото шефката е дошла, а той трябва да се върти около нея и да ѝ целува задника, ако иска да си запази работата.

Все пак, защо Маман е решила лично да присъства на това събитие? Повечето стари моми имат излишно много свободно

време, което се чудят как да уплътнят. Черната вдовица не прави изключение от това правило и също по цял ден мисли каква нова инициатива да започне и къде да замъкне хубавия си задник. Точно за тази вечер тя се чудеше дали да направи тройка с две млади момчета, или да отиде да разбере какво е бъдещето на човечеството. Разбира се, тя можеше да съчетае едното с другото. Можеше сега да прави тройка, а когато машината изплюеше резултат, на нея веднага щяха да ѝ докладват. Въпреки всичко, има нещо тържествено в това да седиш пред машината и да чакаш резултата. Това е все едно да чакаш да ударят камбаните и да оповестят идването на новата година. Освен това, тройка с млади момчета може да направи и утре, и вдругиден, но бъдещето на човечеството ще се разбере сега, и то точно сега, и затова тя реши да присъства на това събитие.

Минутите се нижеха бавно. Маман започна леко да съжالياва за тройката. Повечето властни жени са незадоволени, а Черната вдовица е една от най-властните и най-незадоволените жени на планетата. Това е една от причините, поради които сексуалният ѝ глад е ненаситен. Може би сега би ѝ било по-добре с двете млади момчета в леглото, отколкото да виси тук пред машината с тези двама мухълъвци. Тя погледна към плешивото човече и към мазния Франк и си помисли, че си е лягала и с по-големи отрепки от тези двамата, но, слава богу, това вече не ѝ се налага. Сега животът ѝ е друг, много по-люксов, но все така безсмислен.

Всички я смятаха за кобра, а тя се чувстваше като едно малко момиче, самотно и уплашено. Към околните тя се отнасяше рязко и злобно, но това не го правеше от лошотия, а защото се чувстваше неспокойна и дълбоко комплексирана. За да бъде една жена уверена, тя трябва да чувства до себе си присъствието на мъж. Това може да бъде баща ѝ, брат ѝ или синът ѝ. Това може да е мъжът, любовникът или сводникът. Не е толкова важно кой е мъжът, но него трябва да го има, иначе жената става плашлива и агресивна като кобра.

Черната вдовица е твърде силна и властна, за да бъде подчинена от който и да е мъж. Беше преспала с мнозина, но не се беше отдала никому. Тя използва мъжете и затова не може да ги обича. За да обичаш, трябва не да използваш, а да се оставиш да бъдеш използван. Сега тя е сама. Докато се изкачваше нагоре, се

чувстваше добре, но сега вече е на върха. Оттук няма път ни нагоре, ни надолу.

Машината на времето избръмча и няколко лампички на таблото ѝ светнаха. Явно беше, че резултатът е готов.

– Най-сетне! – каза Франк и се доближи до екрана.

Той погледна внимателно, опули се, след това погледна отново, още по-внимателно, след това пребледня, олюля се и припадна.

Това определено не се хареса на Маман. Тя погледна строго към Джони с погледа, който казваше: „Направи нещо или от утре ЦРУ ще си има нов директор!“ Джони почувства, че ситуацията не е от веселите. Без да се колебае, той пристъпи напред и погледна в екрана. За съжаление там видя само формули. Това му напомни учебника му по математика от пети клас. Тоест екранът изглеждаше непонятно и отблъскващо. Джони не загуби самообладание. Той се наведе и с професионална вещина отвъртя два звучни шамара на главния инженер на Onlysoft. Това имаше много благоприятен ефект, защото Франк веднага се съвзе и отвори очи.

– Какво казва машината? – нервно попита Маман.

– Започва нов ледников период – простена Франк.

– Кога!? – попита Маман.

– През 2013 година – каза Франк, след което обърна очи и отново изпадна в несвяст.

Вечерта Гочо и Петьо пиеха в бара. Тошо го нямаше, защото неговата секта не му позволяваше да си губи времето по баровете, защото вместо това той трябваше да прави добро. Нищо чудно да го бяха и прибрали. Съветът не обичаше особено такива, дето правят добро, но това не беше въпрос, от който Гочо се вълнуваше в момента. Той, както обикновено, пиеше на аванта и разправяше на Петьо колко е влюбен в Ани и как не може да живее без нея.

– На колко е години? – попита Петьо, за когото романтиката беше неразбираема абстракция.

Гочо му обясни, че няма никакво значение на колко години е любимата му, важното е, че той е луд по нея и че не може да живее, без да я вижда.

– Все пак на колко години е? – настоя на баналния си въпрос Петьо.

Гочо още веднъж обясни, че за нея би преминал през планини и би преплувал океани и че възрастта няма никакво значение.

– Добре де, кажи плюс минус пет? – продължи да упорства Петьо.

– Добре – отстъпи Гочо. – Плюс минус пет е на 24.

– Хъм, на 19, добре. Вдигнал си малко летвата, много добре.

Мнозина смятаха Гочо за педофил, защото той си падаше по жени във фертилна възраст, но не беше негова вината за това, че фертилната възраст е някъде от петнадесет до петдесет години. За циганите беше нормално да се женят на петнадесет години, но когато Гочо се загледаше по някоя 18-годишна мацка, веднага го обявяваха за педофил, и то не защото за нея е рано да прави секс, а защото той е с някакви си 30 години по-стар от нея. Никой не можеше да разбере Гочо, който винаги си е падал по 18-годишни мадами, и сега, когато е на 48, и навремето, когато беше на 15 години, винаги за Гочо 18-годишните мацки са били най-прекрасното творение на природата.

Гочо се разнежи от това, че Петьо не го съди прибързано, и му показва снимка на Ани, която беше заснел тайно, докато тя разглеждаше сергиите.

Петьо погледна критично и каза:

– Голям ѝ е задникът.

Гочо, за когото това нямаше никакво значение, се съгласи, че задникът ѝ е една идея по-голям, отколкото трябва.

– Една идея ли? – възмути се Петьо. – Такава идея и Айнщайн не е имал.

Гочо пиеше на аванта, но това не беше достатъчно, за да остане да слуша как обиждат любимата му. Той гаврътна последната глътка от бирата си и гордо напусна бара.

- ◆ Арнолд подготвя реч за наркоманите
- ◆ Били и защитниците на свободния софтуер

Какво се случи през следващите няколко седмици? Дванадесет пъти Гочо звъня на Ани, дванадесет пъти я покани на среща и дванадесет пъти тя му отказа. Ще си помислите: „Какъв досадник е тоя Гочо! Защо тормози бедното момиче?“ Не е точно така. Всъщност всеки път те двамата весело си бърбеха и всеки път тя му казваше, че в момента е много заета и не може да го види, но той непременно да се обади отново.

Очевидно Ани имаше добро сърце, защото се отнасяше много мило с Гочо. Другите мадами го режеха още на първото, най-много на второто обаждане, докато тя продължаваше да го търпи. Все пак Гочо беше започнал да се отчайва. Дали наистина Ани е толкова заета, че не може да го види, или просто се опитва да го отреже по по-деликатен начин. Когато си влюбен, винаги предпочиташ най-изгодното за теб обяснение, дори и то да не е най-логичното. Например, ако видиш любимата да се целува с някакъв младеж, си казваш: „Сигурно това е брат ѝ“. Ами защо се целуват с език? „Сигурно те в тяхното семейство така си се целуват“.

Таман Гочо се чудеше дали да звънне на Ани за тринадесети път, и тогава стана чудо. Тя му се обади и каза, че иска да го види! Уговориха се след петнадесет минути той да я чака пред тях. Както казахме, в Обеля разстоянията са къси и след петнадесет минути Гочо вече висеше пред блока на Ани.

Два часа по-късно Гочо пак си беше там. Той звъня три пъти на Ани и всеки път тя му казваше, че е почти готова и до пет минути ще слезе. На четвъртото обаждане Ани го покани да се качи горе

и там да я изчака, докато се приготви.

Гочо изкатери стълбите с леко разтреперани колена. Той много се вълнуваше, защото в ума му се беше загнездил един пъклен план. Гочо възнамеряваше да предложи сърцето си и да поиска ръката на Ани и още преди тя да се е усетила, да я заключи вкъщи, за да му готви и да му ражда деца.

Гочо изтри потта, избила по челото му, и позвъни на звънеца. Беше леко задъхан, веднъж от вълнение, втори път от това, че Ани живееше на петия етаж, а асансьорът не работеше. Гочо си беше на години и комбинацията от вълнение и физическо натоварване му идваше малко в повече.

Вратата се отвори и се появи Ани, която току-що беше излязла от банята. Знам какво си мислите. „Щом излиза от банята, сигурно е гола!“ Нищо подобно. Ани беше с две кърпи. Едната беше увила около пищните си форми, а другата беше поставила на главата си под формата на нещо като тюрбан. Освен това Ани имаше и джапанки.

– Влез, Гочо. Седни тук и изчакай минутка, докато се облека.

Доцентът влезе в хола. В момента той мислеше кой е най-подходящият момент да задейства пъкления си план. Може би би било добре да изчака Ани да се облече, за да има повече тържественост в този драматичен момент. Гочо прецени, че при скоростта, с която Ани се облича, ако реши да изчака, може да си остане стар ерген. Затова, без да губи повече време, той подвигна едно от коляно, както правеха по филмите, и смело каза:

– Ани, ти ме питаше защо искам да те видя. Аз ти казах, че искам да разбера дали ти си момичето на моите мечти. Но това беше преди. Сега вече знам, че момичето на моите мечти – това си ти. Искам да станеш моя жена и майка на моите деца.

Ани беше леко стъписана. Тя е много красива, но дори и на нея не всеки ден ѝ предлагат брак, освен когато беше на екскурзия в Турция, но това не се брои.

– Женитба, деца – усмихна му се тя. – Аз съм твърде млада за

това. Сега е времето, в което аз трябва да мисля за кариерата си на попфолк певица. А с тези неща ще се занимавам, когато им дойде времето.

Гочо се опита да обясни на Ани какво чудо на природата е размножаването. Разказа ѝ как 23 от неговите хромозоми ще се слепят с 23 от нейните и така ще се получат 46-те хромозоми на тяхното дете.

– Представяш ли си! За всяка хромозома има по две възможности. Тоест ДНК-то на нашето дете може да се получи по 2 на степен 46 начина. Това прави към 64 трилиона различни комбинации. Това е много повече от всички хора, живели някога на планетата Земя.

Ани не можа да разбере тази дедукция, но оцени факта, че Гочо се опитва да я свали с математически формули.

– Съжалявам, Гочо, но нашият брак е невъзможен. Ние вече живеем в класово общество. Аз не мога да изляза от моята социална група и да се омъжа за теб.

– Но защо така? – промърмори Гочо. Той и друг път беше чувал това за класовото общество, но чак сега започваше да разбира какво му говорят.

– Ами, помисли си сам. Ти преподаваш нещо си в Университета, а аз се чукам с най-големите престъпници в държавата. След малко имам делова среща с Жоро Запъртъка, следобед – фотосесия в списание „Цици“, където са ме поканили за „Дупе на месеца“, след това ще правя свирка на главния прокурор, а довечера имам участие в попфолк клуба, който е срещу парламента.

През 2010 двете най-елитни чалгаджийници бяха пред парламента и вътре в парламента. Явно Ани не пееше където и да е и не се чукаше с когото и да е. Тя продължи:

– Бих ти пуснала и на теб, защото си забавен и ме разсмиваш и защото си много грозен, а аз си падам по по-грознички, но сам виждаш, че програмата ми е така плътно заета, че не мога да ти

отделя и минутка.

– Но аз те обичам! – простена Гочо, който си мислеше, че Ани е едно от онези старомодни девойчета, за които това има някакво значение.

– Гочо, любовта е нещо много красиво, бих казала дори, че любовта е нещо прекрасно, но аз не мога да си позволя да се омъжа по любов. Трябва да мисля предимно и главно за кариерата си и да избира някой, който ще ми даде тласък в полето на попфолка, а ти определено не си нужният човек.

Гочо остана без думи. На няколко пъти отвори уста, за да каже нещо, но после пак я затвори безмълвен.

– Освен това не прибързваш ли? – продължи Ани. – Това е едва втората ни среща. Не трябваше ли да mine повече време, докато ме опознаеш?

Ако имаше нещо, в което Гочо да беше сигурен в този момент, това беше, че не е прибързал. Единственото, за което съжаляваше, беше, че не е предложил на Ани още на първата им среща. Бракът по принцип е грешка, а когато много мислиш и когато много внимаваш, не допускаш грешки. Ако беше чакал до третата среща сигурно щеше да се уплаши или да размисли.

В този момент някой позвъни на вратата.

– Това е Жоро! – възкликна уплашено Ани. – Той ще те застреля! Бързо изчезвай по водосточната тръба!

– Не ми пука – гордо каза Гочо. Любовта дава крила. В момента нищо не можеше да го изплаши, камо ли някакъв си запъртък.

– Моля ти се, недей – простена Ани. – Тук всичко ще стане в кръв. Как ще изчистят?

Гочо не искаше да създава проблеми на своята любима, затова послушно се насочи към прозореца. Улукът му се видя доста афиф и затова предпочете да слезе по гръмоотвода. Странно, как този гръмоотвод успя да издържи 110 кила, но блокът на Ани

беше от старите и гръмоотводът беше правен по времето, когато хората изпипваха нещата, а не ги претупваха, както правят сега. Така че Гочо успя да слезе до долу сравнително безопасно.

Когато стъпи на улицата, всичко му се видя различно. Бръмченето на автомобилите му звучеше като песен на птички. Локвите кал му се струваха като сияйни езерца. Беше се излял един летен дъжд, който беше превърнал прахта в кал и сега Гочо шляпаше с босите си крака в тази кал и се чувстваше най-щастливият човек на света. Мислеше си колко мило и добро момиче е тази Ани, колко много я обича и че утре пак ще я види.

В последния момент, докато слизаше по гръмоотвода, Ани му беше казала да ѝ се обади на другия ден, защото е забравила да му каже за какво го е потърсила. За какво ли ѝ е нужен Гочо на Ани? Сигурно за секс! Каква друга нужда може да има това младо и хубаво момиче? За какво друго би могла да си мисли, когато се сеца за Гочо? Ами това ще да е. Те младите само за секс си мислят.

А това за свирката на главния прокурор? Дали беше чул правилно? Може би Ани се беше изразила алегорично и искаше да каже, че те с него ще проведат един обикновен делови разговор? Дори и да беше казала свирка, сега, когато вече знае, че Гочо я обича, тя сигурно не би му изневерила за нищо на света!

Единственото нещо, което помрачаваше настроението на Гочо, беше това, че тя го смята за грозен, при това за много грозен. Ами Гочо не се смяташе за такъв, той дори си мислеше, че е красив! Освен това не можеше да разбере перверзното желание на Ани да се чука с грозници. Явно, че на Ани ѝ беше омръзнало от млади и красиви мъже и ѝ се искаше някакво разнообразие.

Това напомни на Гочо за неговия приятел Бате Емо, който беше донжуанът на гимназията и чукаше най-хубавите мадами, докато Гочо седеше на сухо. Веднъж Бате Емо му каза: „Да знаеш, Гочо, доебало ми се е нещо грозно“. Нищо чудно, Бате Емо беше разглезен като малко дете, на което му е омръзнало да го тъпчат с шоколад. Що не беше на мястото на Гочо? Тогава щеше да каже: „Боже, как ми се е доебало! Грозно, хубаво, няма значение“.

Бате Емо не беше нито богат, нито красив. Тайната на неговия успех се крие в това, че той не харесва жените. Не, Бате Емо не е педерас. Той не харесва нито единия от двата пола, а за да си педерас трябва да си падаш по мъже. Жените чувстваха една незаинтересованост от страна на Бате Емо, която ги мотивираше да си легнат с него само и само, за да им обърне внимание.

Така са устроени хората, искат това, което е трудно достъпно. Що народ се изтрепа да катери Еверест, докато около София има куп дребни хълмчета, на които всеки може да се качи, но никой не си дава зор да ги катери. Това е причината, поради която жените не харесват Гочо, той е твърде лесно достъпен. Той от своя страна обича Ани, защото тя го реже. Ще кажете, ами май Ани не е от най-недостъпните. Може би в глобален мащаб това да е така, но за Гочо тя е недостижим връх и той си мисли, че щом за него това е така, то така е и за останалата част от човечеството.

Гочо чувстваше огромна гордост заради това, че не се беше уплашил и беше предложил на Ани да сподели живота си с него. Вярно е, че тя му беше отказала, но той поне беше опитал. Един ден, към края на дните си, Гочо ще постъпи в някой мизерен старчески дом и тогава другите старчоци ще го запитат: „Гочо, ти направи ли нещо през този живот? Опита ли, поне веднъж, да промениш съдбата си, за да не свършиш като жалък самотник заедно с нас?“ Сега вече Гочо може гордо да им отговори: „Да, опитах. Предложих на Ани да стане моя жена. Наистина, не успях, но поне опитах!“

Трилионерът Били пак пътуваше към Швейцария. Маман беше свикала ново извънредно заседание на Съвета на Великите Мъдреците. Това беше второто извънредно заседание на Съвета за 2010.

Били си мислеше, че през целия си живот по-ужасна година от тази не е имал. Нещастията се сипеха едно след друго. Първо, Мъдреците се събраха, за да спасят американската порноиндустрия от набезите на китайските комунисти. Тогава се оказва, че нещастieto е много по-голямо и вместо да спасяват порноиндустрията, ще трябва да спасяват властта на Съвета. За

да прецакат китайците, Мъдреците решиха да направят Машината на Времето, за което потрошиха куп грешни пари, които Били планираше да усвои по друг начин.

Били много мразеше Машината на Времето. Заради тази машина той сега е по-беден със стотина милиарда. Вярно е, че машината реши проблема с китайците или по-скоро показа, че такъв проблем няма. Вместо дребния проблем с дребните китайци, сега върху главите на Мъдреците се стовари нещо много по-страшно. Проблемът беше, че започва нов ледников период!

„Какъв ледников период? Какви пет лева?“ – мислеше си Били. – „Нали щеше да има глобално затопляне?“

Заради тъпите прогнози на еколозите Били се беше излъгал да купи стотина северни острова, на които имаше само бели мечки и ескимоси. Трилионерът планираше, когато времето се затопли, да построи там хотели, а ескимосите да преквалифицира на камериерки. Там щяха да бъдат най-скъпите летни курорти. Уви, оказа се, че северните острови ще се покрият с лед, а ескимосите ще се преместят в Африка.

„Всичко е заради тази тъпа Машина на Времето!“ – мислеше си Били. За него проблемът не е в това, че започва нов ледников период, а в това, че той научава тази лоша новина. Трилионерът би предпочел да продължи да си живее в неведение, вместо да се тормози с подобни проблеми.

Когато Били влезе в залата, заседанието вече беше започнало. Маман беше запознала Мъдреците с това, че през 2013 ще стане малко по-студено. Франк, нарушавайки всички правила на етикета, я поправи и каза, че ще стане много по-студено и че това е началото на нов ледников период, който се очаква да продължи стотина хиляди години.

– Така е – призна Маман. – Затова трябва да започнем да планираме по-далечното бъдеще и да помислим какво ще правим след сто хиляди години, когато ледниковият период приключи.

– Досега мислихте две, максимум три години напред, а сега

изведнъж решихте да планирате какво да се прави след сто хилядолетия! – Франк продължаваше да апострофира Маман, грубо пренебрегвайки йерархията на Съвета.

– Ще трябва да се поучим от китайците. Те планират цели десет години напред в бъдещето – измънка председателката.

– А вие давате ли си сметка каква е разликата между десет и сто хиляди? – контрира я Франк. Тя замълча, защото се замисли каква е разликата между десет долара и сто хиляди или между десет милиона и сто милиарда. Франк също замълча и в залата се възцари гробна тишина. Никой не искаше да вземе думата. Дори и бай Ставри мълчеше, макар че той имаше навика да се обажда в най-неподходящите моменти, а сега моментът беше точно такъв.

Накрая Били се престаши и се обади:

– Защо започва нов ледников период? Това естествен процес ли е или ние сме го предизвикали по някакъв начин?

– Това е напълно естествен процес. Нормално на планетата имаме десет хиляди години затопляне, след което следват сто хиляди години ледников период – отговори Франк.

– Така ли? – оживи се Били. – А защо се получава това периодично затопляне и застудяване?

– А знаете ли защо лятото и зимата се редуват периодично? – попита Франк.

– Ами, не знам защо точно, но е нещо, свързано с движението на Слънцето и на Земята – отвърна Били.

– Ами тук пак е нещо, свързано с движението на Слънцето и на Земята – отговори Франк, на когото не му се искаше да обяснява елементарни неща на невежи хора.

Тогава в разговора се намеси лидерът на еврейското лоби Айнцвайн:

– Щом става дума за съвсем естествен процес, това означава, че Съветът няма никаква вина за започването на новия ледников период. Беше ми омръзнало да слушам глупости, че повишеното съдържание на въглероден двуокис в атмосферата щяло да доведе до някаква страшна катастрофа.

– Не е точно така – язвително отговори Франк. – Ледниковият период действително щеше да си започне, дори и да не бяхме увеличили въглеродния двуокис, но това щеше да стане с триста години по-късно.

Айнцвайн почеса голото си теме и се опита да се защити:

– Е, щом ледниковият период е сто хиляди години, тогава триста повече или по-малко е без значение.

– Да, от историческа гледна точка сигурно е без особено значение, но ако не бяхме увеличили въглеродния двуокис, то ледниковият период нямаше да сполети нашето поколение, нито поколението на нашите деца, нито това на внуците ни. – Франк говореше така, че човек би си помислил, че той има деца, а може би дори и внуци. – Съзнавате ли колко са триста години? Това са цели петнадесет поколения!

– Не, това са само седем-осем поколения! – възрази Джони, който искаше да каже нещо умно, но не знаеше какво. – Едно поколение е било двадесет години, когато хората са се женили на 20, но сега благодарение на политиката на Съвета за ограничаване на раждаемостта хората се женят най-рано на 40 и затова дължината на едно поколение трябва да се смята за четиридесет години.

– Дори и така да е – продължи Франк. – Ледниковият период щеше да е проблем на нашите пра-пра, шест пъти правнуци. Вместо това, сега ние сме тези, които ще гризнат дървото.

Тогава се намеси Ханс и каза нещо много разумно:

– Не е добре да казваме на селяндурите, че ние сме виновни за това, че ледниковия период започва с триста години по-рано. По-добре е да им кажем, че благодарение на горенето на въглища и петрол се е получило глобално затопляне и ледниковия период се е забавил с триста години. Така вместо да ни мърморят, селяндурите ще се скъсат да ни благодарят.

– Правилно, ще кажем, че ледниковият период идва с триста години по-късно, а не по-рано – оживи се Маман.

– Няма как да излъжем, че сме забавили ледниковия период с триста години – обади се Айнцвайн. – Петролът се използва активно едвам от около стотина години.

– Добре – съгласи се Маман. – Ще кажем, че благодарение на нас студът се е забавил със сто години, но няма да го кажем сега, а след три години, когато на селяндурите започнат да им замръзват задниците.

– Нямаме три години – мрачно изръмжа Франк. – Остават ни малко повече от две.

– Така ли? – попита Айнцвайн. – От коя дата ще започне студът?

– Обикновено ледниковият период започва в течение на няколко столетия. Има случаи, когато е започвал само за няколко

десетилетия, а в този случай ще започне само за една година, но точна дата не може да се каже.

– Добре – на Маман ѝ омръзна да слуша техническите обяснения на Франк. – Когато стане студено, тогава ще съобщим за ледниковия период и за това, че благодарение на нашето мъдро ръководство това нещастие се е забавило максимално. Дотогава ще оставим селяндурите да си живеят щастливо и няма да ги тормозим с излишни грижи.

Сякаш всичко беше решено, но в този момент се обади Джони:

– Има още един проблем. Нашите анализатори казаха, че се очаква да измрат около седем милиарда селяндури.

– Това е лошо – каза Маман. – Ще има ли жертви сред представителите на по-висшите класи?

– Не – успокои я Джони. – Няма да загине нито един мъдрец и нито един посветен, а сред обикновените престъпници жертвите ще са минимални. Китайците ще спасят политбюро и представителите на висшата си номенклатура. Жертвите ще са главно обикновени селяндури.

– Колко точно ще са селяндурите, които ще дадат фира? – поинтересува се Айнцвайн.

– Сметката е проста – каза Джони. – В момента на Земята живеят седем милиарда сто двадесет и пет милиона души. Когато започне ледниковият период, ще умрат седем милиарда и сто милиона, останалите двадесет и пет милиона ще оцелеят.

– Искаш да кажеш, че след около две години над седем милиарда ще се гътнат от студ, а останалите двадесет и пет милиона ще преживеят сто хиляди години до края на ледниковия период? – каза Айнцвайн с нескрит сарказъм.

– Не – отвърна Джони. – Селяндурите няма да се гътнат от студ, а ще измрат от глад, и това няма да стане наведнъж, а ще се проточи десетина години. След като числеността на населението се редуцира, ще останат около двадесет и пет милиона и толкова ще бъдат в следващите сто хиляди години.

– Но ние имаме запаси от храна, които би трябвало да стигнат за повече от десет години – намеси се Маман. – Защо смятате, че храната ще свърши толкова бързо?

– Какво се случва, когато в пустинята двама се сбият за кана с вода? – попита на свой ред Джони и сам си отговори. – Нищо, каната се чупи и двамата остават на сухо. Нещо подобно ще се

случи със запасите от храна, които имаме.

– Добре, нека разрешим създаването на термоядрени електроцентрали и по този начин да спасим повече хора – предложи Ханс.

– Чакайте, да не бързаме, това може да се окаже сериозна грешка – запротестира Айнцвайн, който все още се притесняваше да не падне цената на петрола.

Цял живот Айнцвайн се е борил да не допусне създаването на термоядрени централи, а сега този педерас Ханс иска да сложи кръст на това велико дело. Това щяло да спаси живота на няколко милиарда селяндури! Е и какво от това? Може ли това тъпо оправдание да бъде достатъчен аргумент за затриването на цялата петролна индустрия?

Изглежда, че някой вече беше решил този въпрос, без дори да се консултира с Айнцвайн, защото Джони каза:

– Всъщност сметките са правени при предположение, че сме разрешили използването на термоядрена енергия. Ако не я разрешим, оцелелите ще са само пет милиона вместо двадесет и пет.

Маман напълно попари надеждите на Айнцвайн, като каза:

– Няма как да не разрешим термоядрената енергия. Нужно е да спасим колкото се може повече селяндури! Това, че Мъдреците ще оцелеят, не е достатъчно. Нужно е да има достатъчно селяндури, които да се грижат за нас.

В този момент всички разбраха, че Маман както винаги е права. Действително селянделите са нужни на Мъдреците. Какъв е смисълът да си мъдрец, ако няма достатъчно селяндури, които да ти целуват задника? Проблемът не беше в това, че за мъдреците някой трябва да се грижи. Това бяха хора, които могат да се оправят сами и да се грижат за себе си и дори и за околните. Особено Маман, която беше царица на грижите. Веднъж тя дори се беше погрижила за двадесетина матроси, при това едновременно, и всичките морячета бяха останали много доволни. Така че Маман знаеше как да се грижи за себе си и за околните, но въпреки това селянделите ѝ бяха нужни, за да продължи тя да бъде Велик Мъдрец.

– Как можем да спасим още хора? – попита тя. – Дали не можем, използвайки термоядрената енергия, да превърнем въглеродния двуокис обратно в петрол и така да забавим ледниковия период с триста години?

– Това няма как да стане – отговори ѝ Франк. – Ако Съветът беше разрешил термоядрените електроцентрали преди петдесет години, то днес въглеродният двуокис щеше да е в рамките на нормалното и ледниковият период щеше да се забави, но уви, няма как да върнем времето назад.

– Да оставим това, какво е можело да се направи преди петдесет години. Интересува ме какво може да се направи сега! – скастри го Черната Вдовица.

– По принцип е възможно от въглероден двуокис и вода да се получат въглеводороди, но това е твърде скъпо и енергоемко.

– Но нали, когато разрешим термоядрения синтез, ще имаме енергия в изобилие и почти без пари? – учуди се тя.

– Не е точно така. Електроенергията ще поевтинее с един порядък. Ще бъде толкова евтина, че ще е напълно безсмислено да се гори петрол за получаването на енергия, но няма да е достатъчно евтина, за да бъде изгодно тази енергия да се използва, за да се обръща въглеродният двуокис обратно в петрол. За да стане това възможно, трябва електроенергията да поевтинее поне с два порядъка.

– Че каква е разликата между един и два порядъка? – попита Маман.

– Един порядък е десет пъти, а два порядъка са сто пъти. Разликата е толкова колкото е между десет цента и долар.

– Добре, Франк – продължи Маман. – Ами този квантов компютър, за който ти толкова много настояваше? Той не може ли да ни помогне по някакъв начин?

– Не – отговори Франк. – Машината на Времето може да ни помогне да разгледаме различни варианти и да видим при кой вариант колко хора ще умрат. Проблемът е, че вариантите, измежду които трябва да избираме, са твърде малко и всичките са твърде лоши.

Черната Вдовица не беше от хората, които лесно се отказват, и затова тя продължи да разпитва:

– Щом ще имаме евтина енергия, тогава какво би ни попречило да произведем повече храна и да изхраним повече хора?

Франк понечи да отговори, но замълча объркан. Джони използва момента, за да се натегне, и бързо отговори:

– За производството е нужна енергия и интелект. Ако ставаше само с енергия, то заводите щяха да могат да работят дори и без работници. Тоест ще имаме много енергия, но няма да ни достига интелектът.

– Но как така няма да достига интелектът? – учуди се Маман. – Та нали ние, най-мъдрите сред мъдрите, ще оцелеем и ще продължим да управляваме планетата Земя?

На Джони му беше на езика да ѝ каже, че досега не е виждал Мъдрец да свърши някаква работа и че едва ли някога ще види подобно нещо. Вместо това той отговори по възможно най-дипломатичния начин:

– След началото на ледниковия период ще останат само двадесет и пет милиона. За съжаление, това ще са предимно началници. Ще имаме достатъчно интелект за решаването на глобалните въпроси на човечеството, но няма да има кой да се погрижи за обикновените, ежедневни задачи. Например, ако искате да почистите пода на тази зала, ще са ви нужни интелект и енергия. Само с енергия не става.

– Добре, но ние имаме машини! – продължи да упорства Маман.

– Ако искаме да почистим пода, ще използваме прахосмукачка.

– Прахосмукачка имаме, но трябва да има и някой, който да управлява тази прахосмукачка. Тоест нужни са повече бачкатори, за да произведат повече храна, но за да имаме повече бачкатори, ни е нужна повече храна. Получава се един омагьосан кръг, от който няма как да излезем.

Отново настъпи мълчание. Всички в залата бяха потънали в дълбок размисъл. Единствено Франк не мислеше, а се оглеждаше нервно и уплашено.

Айнцвайн започна да разсъждава на глас:

– Нужни са ни бачкатори, които да не ядат. Тоест трябва ни нещо, което има мозък, но не е човек. Ханс, струва ми се, че един от твоите хора се занимаваше с нещо подобно.

– Това са остарели неща, напълно отречени от съвременната наука! – запротестира Франк. – Този е един шарлатанин, който се е занимавал с алхимия и с разни напълно безсмислени фантазмагории.

– Франк, ти откъде знаеш за кого говоря? – попита Айнцвайн.

Главният инженер на Onlysoft вдигна безпомощно рамене и направи някаква неопределена физиономия.

– Това действително са доста стари неща – каза Ханс. – Имало е такъв човек от нашите, казвал се е Алан Тюринг. Той работил над някакъв проект за създаване на мислеща машина, но не успял да го довърши, защото умрял при загадъчни обстоятелства.

– Няма нищо загадъчно и неизяснено – запротестира Франк. – Самоубил се е, заради несподелена любов.

– Каква любов, той нали е бил педерас? – учуди се Айнцвайн.

Това беше обида, която Ханс не би могъл да отмине с мълчание:

– Ако искаш да знаеш, любовта между мъже е много по-истинска и по-романтична от жалката похот, която изпитват хетеросексуалните.

– Сега не е моментът да се джавкате – скастри ги Маман. – А този Тюринг сигурно ние сме го очистили. Когато някой умре при неизяснени обстоятелства, обикновено в дъното на смъртта му стои Съветът.

– Не, този път не сме ние – каза Ханс. – Специално съм проверявал в архива на Съвета. Там има няколко различни версии за смъртта му. Смятат, че може да е бил убит от фашистите като отмъщение за това, че по време на Втората световна война е разгадал кодовете на германските подводници. Друга версия е, че е искал да закуси с ябълка, поръсена със захар, но по погрешка вместо захар е сложил цианкалий.

Франк отново се включи в разговора като черна станция:

– Казах ви, че този Тюринг е някакъв некадърен алхимик, който не може да различи захар от цианкалий. Няма какво да се занимаваме с тази стара история, изминали са повече от петдесет години оттогава.

Маман погледна строго към инженера и му каза:

– Франк, ако още веднъж се обадиш, без да съм ти дала думата, ще те изхвърля от залата като мръсно коте.

Всички знаеха, че Черната Вдовица не е от хората, които пилеят думите си на вятъра, затова Франк се сви в ъгъла и се опита да се направи на невидим.

Джони се възползва от момента, за да се натегне:

– Тази мислеща машина се нарича Изкуствен Интелект. Ние от ЦРУ отдавна работим по този проект, защото той е много важен за подслушването на телефоните.

– Но вие и сега подслушвате всичко, защо ви е Изкуствен Интелект? – поинтересува се Айнцвайн.

– Така е – съгласи се Джони. – Ние подслушваме всичко, но успяваме да чуем само една нищожна част от подслушаното.

Айнцвайн продължаваше да го гледа въпросително и затова Джони продължи да обяснява:

– Подслушваме, тоест записваме всичко, но за да се обработи информацията, тя трябва да мине през ушите на човек, а това силно ограничава подслушването. Ако имахме Изкуствен Интелект, щяхме да уволним естествените интелекти, които сега слухтят на телефоните. По-този начин с много по-малко пари от сегашните щяхме да чуем всичко.

В този момент Франк стоеше в ъгъла и си мислеше наум, без да смее да се обади на глас: „Значи в ЦРУ са мечтателите, които искат да създадат Изкуствен Интелект. Нищо чудно, глухите мечтаят да създадат изкуствен слух, слепите мечтаят за изкуствено зрение, а в ЦРУ мечтаят за Изкуствен Интелект“.

През това време Джони продължаваше да докладва:

– Изкуственият Интелект има и други приложения. Ние зададохме на Машината на Времето задачата да изчисли колко хора биха оцелели, ако имахме Изкуствен Интелект. Резултатът беше много добър: ще оцелеят сто двадесет и пет милиона, тоест със сто милиона повече.

– И защо тогава още не сте го направили този интелект? – строго попита Маман.

– Положихме огромни усилия, но за съжаление до никъде не стигнахме.

„Защо ли това не ме учудва?“ – помисли си председателката. Хората на Джони бяха невероятни некадърници. Една армия, която не воюва, бързо се превръща в клуб на чиновниците дебелици. Единственото, което знаят тези паразити, е как да си лъскат ботушите и как да пишат отчети. Откакто Америка спечели студената война, ЦРУ загуби врага си и се превърна точно в такава бездействаща армия.

– Вината не е у нас – заоправдава се Джони. – Дори се опитахме да използваме квантовия компютър, за да намерим формулата на Изкуствения Интелект. За съжаление, Машината на Времето ни

отговори, че няма решение.

– Как така да няма решение? Всяка задача си има решение! – каза Маман, която не признаваше отговори като „не“ и „няма“.

– И аз така си мислех – съгласи се Джони, – но колегите от Onlysoft казаха, че има и задачи, които нямат решение. Например ако сме попитали за число по-малко от две и по-голямо от три, то отговорът щял да бъде, че няма решение.

Маман тая работа с неравенствата не можа да я разбере, но тя има един важен житейски принцип и той е: „Ако една работа не става по този начин, то тогава ще стане по друг начин“. Навремето в нейния публичен дом беше дошъл един много важен клиент. Маман изпрати в стаята му едно малко момиченце. Клиентът я върна с думите, че неговият морал и принципи не му позволяват да чука непълнолетна проститутка. Тогава Маман му изпрати едно малко момченце и човекът остана много доволен.

– Не сте задали правилния въпрос. Пробвайте по друг начин – каза председателката.

– Пробвахме по всевъзможни начини, но нищо не се получи – заоправдава се Джони.

– Тогава вместо да питате директно за формулата на Изкуствения Интелект, питайте за човек, който я знае.

Това беше поредната шантава идея на Маман. Тя не разсъждаваше логично, но имаше невероятна интуиция, с която постигаше много повече, отколкото другите мъдреци постигаха с техните логически разсъждения.

– Няма как да се пита за човек, който да знае формулата на Изкуствения Интелект – обади се Франк, на когото му беше омръзнало да си мълчи. – Машината на Времето не може да знае какво има в главите на хората, а и никой не знае тази формула, защото, ако някой я знаеше, щеше да ни я каже. Освен това, няма как някой да знае нещо, което не съществува. Щом Машината на Времето е казала, че Изкуствен Интелект няма, значи действително няма и няма защо да го търсим.

– Добре, тогава – продължи Маман, без да обръща особено внимание на Франк. – Тогава питайте за човек, който има потенциала да измисли тази формула.

– И това няма как да стане – главният инженер на Onlysoft продължи да протестира. – За да се реши една задача, машината трябва да има входни данни. Машината на Времето не познава хората и няма как да каже кой за какво има потенциал.

– Като входни данни вкарайте ДНК-то на всички хора – разпореди Маман.

– Но ние нямаме ДНК-то на всички хора. Събрали сме ДНК кодовете само на кръводарителите, и то само на тези, които са дали кръв в последните шест месеца.

– На колко хора имаме ДНК-то? И защо не сме се сетили поотрано да събираме ДНК кодовете? – попита Маман.

„Тъпа краво, нали ти си тази, която се мисли за Велик Мъдрец и която се е заела да управлява света. Ти си тази, която е трябвало да се сети, че ДНК-то е нещо, което ще ти трябва.“ Това си каза Франк наум, но на глас изрече следното:

– Имаме ДНК-то само на десет милиона кръводарители. Вероятността сред тях да намерим човек с нужния ни потенциал е практически нулева.

– Въпреки това, опитайте – разпореди председателката. – Трябва на всяка цена да намерим формулата на Изкуствения Интелект и да спасим сто милиона селяндури, иначе няма да има кого да управляваме. Освен това Изкуственият Интелект ще ни помогне да прецакаме китайците. Сега те имат милиард и половина жълтурчета, които работят като роботчета по цял ден само за шепя ориз. Ние нищо не можем да противопоставим на това, но ако имаме роботчета, които да работят по цял ден, без да спят и без ориз, тогава китайците ще гризнат дървото.

– Нека да не бързаме да вземаме подобно решение – каза Франк.
– Може да се окаже, че вредите от Изкуствения Интелект са много повече от ползите.

Маман направи знак на две гори, които сграбчиха главния инженер на Onlysoft и го изхвърлиха от залата, така както тя му беше обещала. След като се отърва от досадника Франк, председателката продължи с по-спокоен тон:

– Считаю, че с този въпрос приключихме. Има ли други точки в дневния ред на заседанието?

– Остана да обсъдим новите мерки за ограничаване на размножаването – докладва Джони.

– Давай по-накратко, че заседанието доста се проточи – заповяда председателката.

– До края на тази година планираме да направим разводите повече от браковете – похвали се директорът на ЦРУ.

– И как ще стане това? – обади се Айнцвайн. – За да се разведе някой, първо трябва да се е оженил. Няма как разводите да станат повече от браковете.

– Всъщност има как – усмихна се Джони. – Ще въведем задължителни предбрачни договори. Това са договори, които уреждат условията по развода. По този начин хората ще започнат да се развеждат още преди да са се оженили. Така ще има по-малко женитби, следователно по-малко деца.

Джони очакваше да го похвалят за тази нова инициатива, но Маман каза:

– Не, няма да въвеждаме задължителни предбрачни договори. След няколко години ще умрат около седем милиарда. Дали ще са седем или осем, е все тая. Няма да ограничаваме повече размножаването и ще оставим селяндурите да си живеят щастливо в оставащите им две години.

След като изрече тези мъдри слова, Маман направи знак, че заседанието е приключило, и излезе от залата.

На другия ден Ани действително се обади на Гочо. Малко по-късно те се срещнаха на улицата пред блока на Ани. На Гочо му се наложи да почака около час, но за Ани това си беше едно съвсем нормално закъснение. Днес тя не е гола, но деколтето ѝ е толкова дълбоко, че сега Гочо вижда много повече от вчера, когато Ани беше увита само с пешкир. Гледката леко го е смутила и в момента той не може да продума нито дума.

– Гочо, искам да те попитам нещо – заговори Ани. – Ти нали преподаваш нещо в Университета?

Гочо кимна утвърдително и Ани продължи:

– Искам да ми уредиш да си взема изпитите. Тази сесия имам солфеж и оперно пеене. Аз ще си платя колкото трябва, но просто не знам на кого да дам парите.

Гочо въздъхна тъжно – Ани не го търсеше за секс, а за някакъв си банален житейски проблем. На всичкото отгоре той не можеше да ѝ помогне, което допълнително намаляваше шансовете му да получи секс.

– За какво ти е да си даваш парите? – попита Гочо. – Тези изпити и да ги вземеш, и да не ги вземеш, е все тая.

Гочо добре знаеше, че Университетът се е превърнал в печатница за дипломи, които се продаваха на кило и практически нямаша никаква стойност. Вярно, можеше да се купи изпит от преподавател, но много по-евтино излизаше да се плати на чиновника, който вписва оценките в главната книга. Дори и това никой вече не го правеше. Хората си купуваха готови дипломи с всичките изпити, както си му е редът.

– Ами трябва ми заради нашите – каза Ани. – Ако разберат, че не съм взела нито един изпит, ще ме убият.

Явно родителите на Ани бяха от онези стари българи, които още вярват, че образованието е ценност, и държат дъщеря им да се изучи.

– Не мога да ти помогна. Факултетът по оперно пеене е съвсем нов и аз не познавам хората, които преподават там.

Действително в този нов факултет бяха назначили някакви педераси с обици и меки китки, които Гочо не познаваше и не желаше да познава. Университетът, като всяка уважаваща се печатница, е ориентиран към пазара и печата най-много от тези дипломи, които се продават най-добре. През 2010 вече имаше дипломи за манекен и фотомодел, както и за попфолк певици и продуценти. Дипломите за попфолк продуценти много се търсеха, защото в тази специалност се изучаваха основите на сводничеството. За съжаление се оказва, че чалга певиците нямат интерес към дипломиране в областта на попфолка, а предпочитат да получат дипломи за оперни певици. Не че някоя от тях някога беше ходила на опера, просто операта им се струваше нещо по-сериозно и по-престижно. Това наложи факултетът по попфолк да се преименува на факултет по оперно пеене. Именно там се беше записала да следва Ани и там трябваше да взима изпити.

– Добре, кажи на вашите, че си си взела изпитите, и те ще са спокойни – каза Гочо, който много искаше да помогне по някакъв начин.

– Не може – намръщи се Ани. – Ще видят в книжката ми, че ги лъжа.

– Тогава напиши в книжката, че изпитите са взети. Когато ти потрябва действително да отидеш и да се явиш на изпит, ще си загубиш книжката и ще си направиш нова.

– Ама може ли така? – зарадва се Ани.

Той вдигна рамене в знак на съгласие.

– А ти можеш ли да ми го напишеш? – каза тя и му подаде студентската си книжка.

– Може – съгласи се Гочо. – Колко да ти пиша?

– Ами, ти за колко ме оценяваш по солфеж?

Гочо погледна към дълбокото деколте на Ани и убедено каза:

– Аз, така, както те гледам, те оценявам за отличен!

– Не, не – запротестира Ани. – Никой няма да повярва. Пиши ми три!

– Хайде поне четири – предложи Гочо.

– Добре, нека по солфеж да е четири и три по оперно пеене.

– Аз съм сигурен, че ти си много добра в оперното пеене. Дай да пишем поне пет.

– Е, добре – отстъпи Ани. – Нека да е четири по солфеж и пет по оперно пеене.

Седмица по-късно Гочо отиде на гости при приятеля си Петьо. На масата видя вестник „Политически анализи“. През 2010 това беше единственият вестник, който излизаше в България. Допреди няколко години имаше десетина различни вестника, в които пишеше едно и също. Когато дойде кризата, Мъдреците прецениха, че е безсмислено да печатат десет пъти едно и също, и затова редуцираха вестниците до един.

По принцип Гочо вестници не чете, но този път беше заинтригуван от заглавната страница. Водещата статия беше посветена на Ани. С големи букви пишеше: „Нова звезда изгрива на попфолк небосклона!“ Материалът беше богато илюстриран със снимки на Ани, която излиза гола до кръста от басейна на

главния редактор. Като казваме богато илюстриран, нямаме предвид броя на снимките, а информационното съдържание, което те носят.

Текстът на статията далеч не беше толкова интересен, колкото снимките, но все пак Гочо се зачете. Вътре пишеше: „Ани следва оперно пеене в Софийския университет. Тази сесия тя успешно е взела всичките си изпити и има пет по солфеж и шест по оперно пеене“.

Гочо не можеше да повярва на очите си! Това беше фалшификация на фалшификата. Някакъв нагъл журналист беше взел оценките, написани от Гочо, и съвсем небрежно ги беше увеличил с по една единица.

През 2010 никой вече не вярваше на вестниците, по-точно никой вече не вярваше на единствения вестник. Въпреки всичко, Гочо не очакваше да види своята лъжа изопачена в още по-голяма измама. Той се замисли дали сред всичките тези лъжи няма някой ден да се роди някоя истина. В логиката отрицанието на лъжата е истина. Може би по този път истината някой ден ще стигне до вестник „Политически анализи“. Тогава главният редактор ще бъде уволнен и вместо да снима чалга певици как се къпят в басейна на скъпата му вила, ще чисти басейните на още по-големите лъжци.

◆ Папата се пазари за анатема

◆ Маман иска от Арнолд да играе летеца

През това време Гочо се провираше към дома си. Сега той си мислеше какво да прави с лучената супа, която беше приготвил. Би било хубаво да я сподели с някого. Ех, ако Ани беше се съгласила да се омъжи за него, сега можеха да са заедно и да сърбат лучена супа.

Гочо се опита да пропъди тъжните мисли за поредната отрязала го жена и си помисли, че на света трябва да има поне един човек, който да е по-нешастен от него. В този момент Гочо видя бай Георги, който седеше пред блока и се правеше на незабележим.

– Здравей, бай Георги – поздравя го Гочо.

Старецът се смути, отдавна никой не го беше поздравявал. Преди години бай Георги беше бригадир на отряд мускулести мъжаги. Тогава работата му беше проста, но отговорна. Той стоеше в бар „Избата“, пиеше марково уиски и чакаше да му се обадят по телефона. Когато получеше някаква инструкция, я предаваше на момчетата и продължаваше да си пие уискито.

В онези щастливи години всички поздравяваха бай Георги. Идваха с мазни физиономии и казваха: „Здравей, бай Георги, как е днес настроението?“ Всички го обичаха и всички му се подмазваха. Единствен Гочо се правеше, че не го забелязва. Бай Георги можеше да се погрижи да превъзпита доцента и да го накара да му целува задника, но старецът не беше лош и уважаваше смелостта на Гочо, а по онова време, за да не поздравяваш бай Георги, си трябваше смелост.

Минаха години, животът се промени. Приватизираха полицията и сега, когато трябва да се набие нечие канче, изпращат полицаи. Момчетата на бай Георги останаха без работа и той смени новия костюм със стари дрипи. Сега, вместо да се кипри в бар „Избата“ и да пие уиски, седеше пред бара и пиеше антифриз. Разликата между уискито и антифриза не е толкова голяма, колкото си мислите. Не беше това, което тежеше на бай Георги. Най-тъжното беше, че той загуби социалния си статус. Никой вече не го поздравяваше, хората минаваха покрай него, като се правеха, че не го виждат.

Това беше една огромна несправедливост, защото бай Георги наистина беше много добър човек, никому не е казал лоша дума, на никого не е отказал да помогне. Колко пъти са идвали при него да го молят: „Бай Георги, помогни. Съседът ми дължи пари. Моля те, прати момчетата да го поотупат малко“. Бай Георги не отказваше, а помагаше, а сега същите тези хора се правеха, че не го познават само защото е сменил уискито с антифриз.

– Здравейте – промълви старецът смутено и пак извърна поглед.

– Бай Георги, мога ли да те помоля за нещо? – попита Гочо.

Старецът погледна с почуда. Никой вече не търсеше помощта му. Дали пък отнесенният доцент още да не е разбрал, че той вече не е бригадир на група биячи и че вече на никого с нищо не може да помогне.

– Стотвил съм цяла тенджера лучена супа и не мога сам да я изям. Ще ми помогнеш ли, грехота е да се хвърля.

И други даваха милостиня на стареца, но го правеха така, че да го унижат. Хората имаха нужда да избиват комплекси и го правеха върху бедния беззащитен старец. Само Гочо се опита да пожали достойнството му. Бай Георги така се трогна, че не можа да каже нищо, само кимна и последва Гочо по стълбите към боксониерата му.

◆ Чакат машината на времето да каже кой е субекта, а през това време някой го гръмна

Качиха се горе, където Гочо набързо притопли лучената супа, с която щеше да гощава бай Георги. След това сипа щедро в единствената паница и сервира порцията заедно с единствената лъжица, която имаше. Ще кажете: „Толкова ли е беден Гочо, че има само една паница и само една лъжица?“ Абе, не. Не е чак толкова беден. Всъщност той имаше много паници, но една по една те се чупеха и сега беше останала само една-едничка. Къде отидоха лъжиците, Гочо така и не разбра, но затова пък чашите бяха много повече от това, което му беше нужно.

– Седни, бай Георги, да хапнеш. Аз ще потърся едни чисти чорапи, за да се обуя и ще хапна след малко.

Бай Георги не чака да му се молят, а бързо седна на единствения стол и жадно засърба вкусната лучена супа. През това време Гочо се завря под леглото да търси чисти чорапи. За стария ерген Гочо „чисти чорапи“ не означава непременно да са изпрани. Достатъчно е да не са обувани известно време и това беше достатъчно Гочо да ги приеме за условно чисти.

По принцип по улиците Гочо си ходи бос, но когато си е вкъщи,

той е свикнал като истински джентълмен да обуе чорапи и чехли. Точно в момента му беше трудно да намери под леглото това, което търсеше, макар че целият се беше наврял в прахоляка под дюшека.

Точно в този момент звънна мобилният телефон на Гочо.

– Бай Георги, би ли вдигнал? Това, дето писука на масата, е моят телефон.

Старецът с готовност изпълни молбата на Гочо.

– Слушам – каза бай Георги, който в този момент си спомняше прекрасните години, когато пиеше уиски и приемаше инструкции за мускулестите момчета.

– С доцент Гочо Гочев ли разговарям? – се чу отсреща в слушалката.

– Да – каза бай Георги.

Може би той щеше да добави нещо от рода на: „Да, тук е домът на Гочо Гочев“ или „Да, той е тук, сега ще ви се обади“. За съжаление старецът не успя да каже нищо повече, защото се чу пукот и мозъкът му излетя през едно отверстие, което незнайно как се беше появило в черепа му.

„Странно, мозъкът не е сив, а червен“ – това е възможно най-шантавата мисъл, която може да му хрумне на човек в подобен момент, но точно това в момента минава през главата на Гочо. Поестествено би било да си каже: „Това куршум ли беше?“ или „Стреля ли някой и защо?“

Нямаше много време за мислене, защото секунда по-късно вратата падна, отнесена от нечий мощен ритник, и в стаята нахлуха младежи в камуфлажно облекло. Не беше ясно какви са тези младежи и защо са облечени в камуфлажни дрехи – дали за да се скрият сред природата, или за да бият още повече на очи. Имаше много въпроси, които Гочо можеше да си зададе, но той седеше притихнал под леглото и се старееше да не мисли, сякаш се страхуваше, че мислите му могат да го издадат.

– Някой ни изпревари и току-що застреля обекта – това бяха думи на този, който водеше групата. Той не говореше на

останалите, а докладваше на някой, който му говори в малката черна слушалка, която е сложил в ухото си.

Оттам го попитаха нещо и шефът на командосите отговори:

– Определено това е обектът, напълно отговаря на описанието. Стар и много грозен.

Получиха се още някакви указания и командирът на групата се разпореди:

– Ти остани да охраняваш трупа. Аз и останалите отиваме да хванем снайпериста.

Командосите изчезнаха със скоростта, с която се бяха появили. Остана само един, но и той излезе от стаята и застана пред вратата. Явно мястото до пресния труп му се стори твърде проветриво за куршуми. Освен това, от стълбището той можеше спокойно да наблюдава трупа на бай Георги от безопасно разстояние през счупената врата.

Това позволи на Гочо да изчезне. Ще кажете: „Как, нали вратата се охранява от някакъв професионален главорез?“ Да, но освен вратата, имаше и друг път за измъкване и това беше тайната шахта, останала след поредната антитерористична операция. Върху блока на Гочо бяха пуснали бомба, но тя не избухна, защото беше китайско производство. Малко странно беше това, че ЦРУ използва при антитерористичните си операции бомби, произведени в Китай. Всъщност имаше специален закон, който казва, че бомбите, които се пускат над главите на българите, задължително трябва да са произведени в Америка. Така е, но законите на монетаризма стоят над националните закони и затова бомбите ги правеха в Китай, след това ги изпращаха в Америка, където им удряха по една шампа „Made in USA“, и чак тогава ги пускаха над главата на Гочо.

Ще си кажете: „Нищо чудно тогава, че бомбата не е гръмнала. Всички китайски стоки са боклук!“ Нищо подобно. Китайските стоки са си много добри и техните бомби по нищо не отстъпват на произведените в Америка. Причината, поради която запалителното устройство отказа, е другаде. Тази бомба беше сглобена от стар китайски комунист, който е закърмен с идеите на Мао и твърдо вярва, че американците са изедници и потисници и

ползват тези бомби, за да тероризират работническата класа. Затова старият комунист извърши саботаж при сглобяването на бомбата. По-късно саботажът беше разкрит и сега същият китаец, вместо бомби, произвежда бонбони. Това е много лошо за него, защото при бонбоните надницата е наполовина. Старият комунист си мисли, че е постъпил правилно, като е спасил живота на достойни синове на великата работническа класа. Ако знаеше, че всъщност е спасил търтей като Гочо и приятеля му Петьо, той сигурно би съжалил за саможертвата си, но, слава богу, нямаше как китаецът да разбере кого точно е спасил.

Когато падна бомбата, тя, вместо да разруши цялата сграда и да освободи терена за ново строителство, вместо това, тя направи само една дупка, започваща от покрива и стигаща чак до стриптийз бара, който е в мазето на блока. Дупката си стоеше и никой не си беше дал труда да я запуши. Гочо само беше придърпал леглото си така, че да я скрие, а на тавана беше залепил вестници, за да не я вижда. Не че на Гочо му пречеше да вижда дупка на тавана, но точно над него живееше едно чудовище от женски пол. Гочо се страхуваше да не погледне случайно под полата ѝ, а това е нещо, което би могло да го направи импотентен до края на дните му.

Та въпросната дупка беше тайната шахта, през която Гочо изчезна. Без да се замисля, той се търколи и полетя надолу.

По същото време Петьо лежеше в леглото си и четеше наръчник за ограбване на египетски гробници. Разбира се, годината е 2010 и всички гробници са вече ограбени, особено египетските, но археолозите като Петьо още се надяват да открият нещо ново и да го оплячкосат, както си му е редът.

На стълбището се чу тропот на крака, които отиваха нагоре и след малко – тропот на крака, които отиваха надолу. Петьо игнорира тези шумове, но в следващия момент в леглото му се стовари тежкото туловище на Гочо. Това беше нещо, което Петьо не можа да игнорира. Гочо не каза нищо, само му направи знак да си мълчи, пхна се под леглото, на което лежеше археологът, и продължи надолу.

Петьо остана доста шашнат, още повече че в следващия момент някой започна да разбива вратата на апартамента му. Очевидно Гочо бягаше от някого и щом сто и десет килограмовият Гочо се изнася панически, то инстинктът на шейсет килограмовия Петьо беше да си плюе на петите и да тръгне след Гочо.

Двамата набързо слязоха още три етажа до мазето и оттам през сервизните помещения на стриптийз бара минаха в съседния блок, откъдето се измъкнаха, като се провираха през цепнатини и ниши, които бяха известни само на тях и на бойците от съпротивата.

Когато бяха вече достатъчно далеч и очевидно бяха избягали от преследвачите си, Петьо спря, пое си дъх и зададе логичния въпрос:

– Защо бягаме?

– Не знам! – отговори Гочо, който в този момент беше напълно откровен.

Единственото, което знаеше, е, че някой застреля бай Георги на масата в собствената му боксониера. Това беше изстрел на професионалист, който със снайпер му беше пръснал мозъка от разстояние повече от седем метра. Ще кажете: „Седем метра е нищо. За такова разстояние не ти е нужен снайпер, можеш да го уцелиш дори и с воден пистолет“. Действително разстоянието е нищожно. След уплътняването на София сградите бяха толкова близо една до друга, че комшиите от съседните сгради можеха да си говорят и дори да си подхвърлят разни неща един на друг.

Въпреки това, убиецът на бай Георги несъмнено беше професионалист, защото точно пред прозореца на Гочо висеше един джип. Ще попитате: „Как така пред прозорците висят джипове?“ Ами, нямаше достатъчно места за паркиране и затова хората закачаха на вериги колите си да висят над улицата и между блоковете висяха джипове като прани гащи.

Това означава, че въпросният професионалист беше гръмнал бай Георги през тъмните стъкла на джипа. Но защо, кой ще тръгне да гърми със снайпер по един безпомощен старец, който от години седи на улицата и пие антифриз? И защо го застреляха точно

когато беше в апартамента на Гочо? Може би това беше свързано с тъмното минало на бай Георги и с някогашните му връзки с мафията. А може би някой искаше да гръмне Гочо, но погрешка беше опукал стареца.

Различни предположения минаваха през главата на Гочо. Инстинктът му подсказваше, че този куршум бе адресиран за него. Всъщност това не беше инстинкт, просто Гочо си мислеше, че той е център на вселената и че всичко на този свят непременно и задължително се върти около него.

Добре, ако са искали да убият него, то кой би го направил? Кому беше нужно да гръми един стар доцент по математика? Може би някой скъсан студент? Невъзможно, Гочо не късаше никого. Необикновените диференциални уравнения бяха твърде сложна материя, която не беше понятна никому, и затова неразбирането на материала не беше достатъчен мотив за доцента да скъса когото и да било. Дори и да скъсаше някой студент, то той би отишъл с кутия бонбони при секретарката на факултета и би уредил въпроса. Гочо не обичаше дебелия секретарка и затова не късаше студенти, като по този начин я лишаваше от порцията ѝ бонбони.

Гочо разказа на Петьо малкото, което знаеше. Двамата обсъдиха въпроса и единодушно решиха, че би било разумно Гочо да се покрие за известно време, докато се разбере какво става. Петьо му даде всичките пари, които имаше в себе си, и го прегърна драматично, защото не знаеше дали ще види отново стария си приятел.

Разбраха се Петьо да се отърве от трупа на бай Георги, за да нямаат излишни разправии с властите. На другия ден всичко беше спокойно и никой не търсеше нито Гочо, нито бай Георги и затова Петьо даде десет лева на циганите да закопаят някъде бедния старец. Разбира се, на тях им домъчня да изхвърлят толкова много месо и не го закопаха. Какво си мислите, че го изядоха? Нищо подобно, циганите не са човекоядци. Те разфасоваха бай Георги и го продадоха на българите, които също не са човекоядци, но изядоха бай Георги, като си мислеха, че консумират свинско месо. Вярно, личеше си, че месото е от малко стара свиня, но умъртвена по европейски, тоест безболезнено и хуманно, без

дори да разбере, че умира. Между другото, последното действително беше така, защото бай Георги умря за секунда, без дори да разбере какво става.

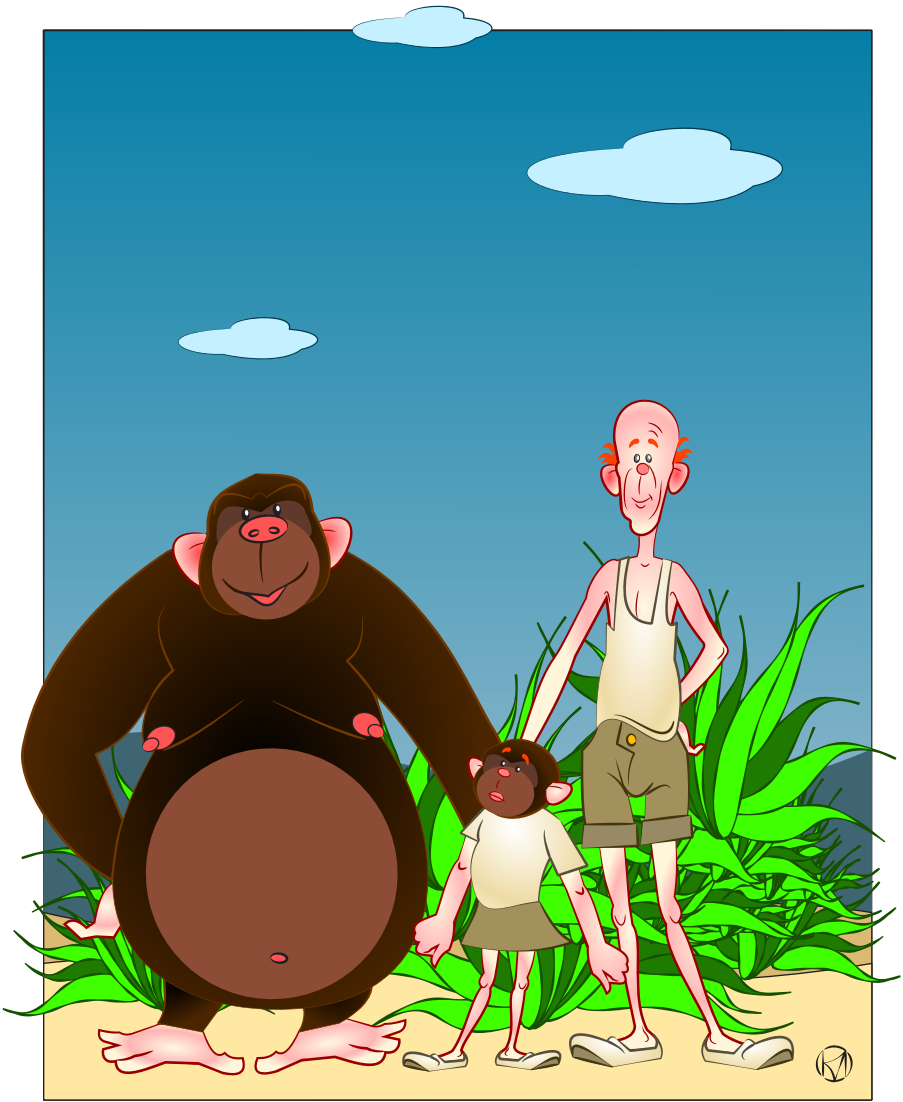
- ◆ Пада дъжд, който за малко да удави Гочо
- ◆ Пресича границата между Сопот и Казанлък
- ◆ Паметника на Шипка
- ◆ Запознава се с Ралф и Чита

След триседмичен преход Гочо се добра до Созопол. Идеята му беше да се смеси с тълпите от туристи и по този начин да се покрие. За съжаление, Гочо не беше идвал в Созопол от много години, а през това време нещата тук силно се бяха изменили. По времето на строителния бум всичко беше застроено и покрито с хотели. Морето не можеше въобще да се види, скрито от гората бетонни стени. Всички дървета бяха изсечени, за да има повече място туристите да си паркират колите. Златният пясък беше превърнат в сив бетон, а на мястото на красивите дюни бяха построени ресторанти и стриптийз барове.

Ех, къде остана онзи Созопол! Тогава по дюните имаше много повече стриптийз, при това съвсем безплатен, а сега – сега Созопол стана по-гадно място дори и от София. Резултатът от техническия прогрес се изрази в това, че туристите лека-полека избягаха от тази дупка и Созопол напълно запустя.

Когато дойдоха турците, нещата сериозно се подобриха. Те разрушиха повечето хотели. От плажа разкараха всичко. Изринаха сивия бетон и докараха изкуствен пясък. Сега мястото изглеждаше доста прилично, но туристите ги нямаше. Въобще в икономиката винаги е имало голяма инерция. Много трудно е да изгониш туристите от един курорт. Те са си свикнали всяка година да ходят на едно и също място и колкото и да им осираш пейзажа, те продължават да идват. Въпреки всичко, веднъж изгониш ли ги, после е двойно по-трудно да ги върнеш обратно. Затова Созопол продължаваше да е празен и Гочо нямаше как да се скрие в тълпа от туристи.

Той излезе на един съвсем пуст плаж. Единствената точка, която

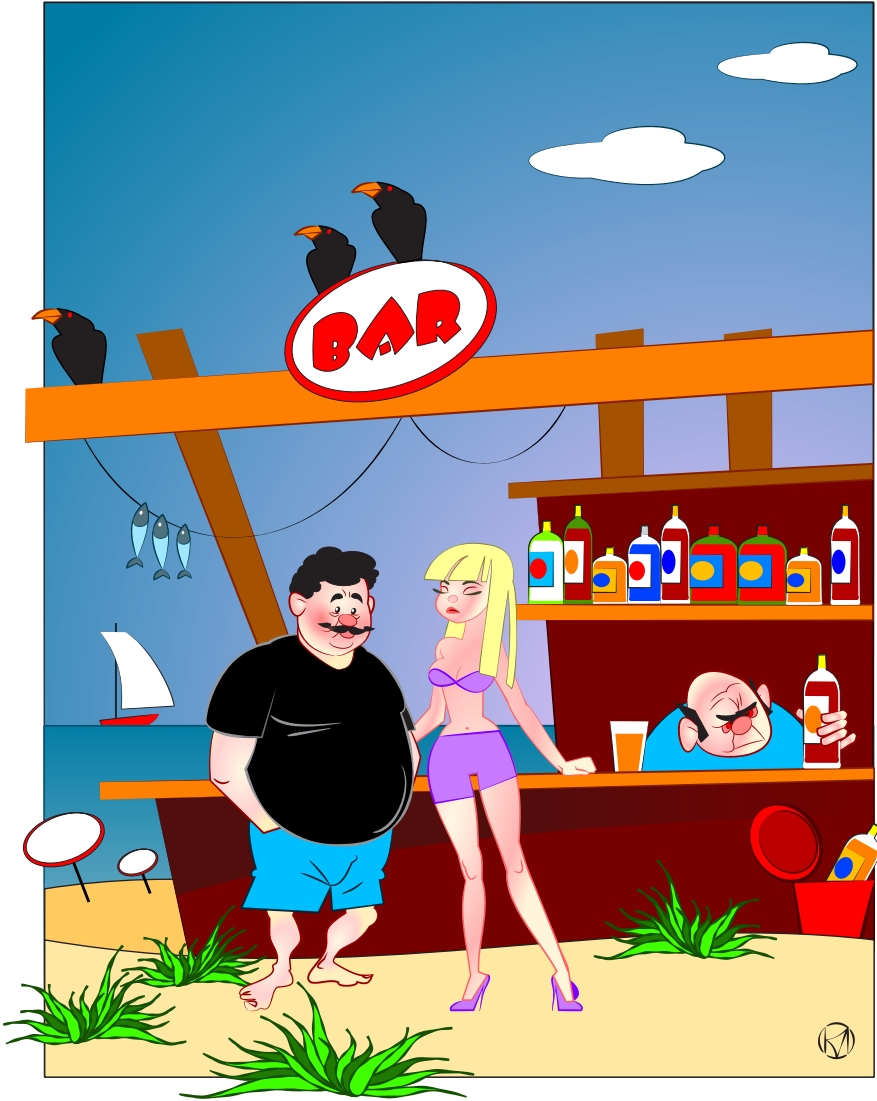
привлече вниманието му, беше един бар, зад който дремеше един стар турчин. Тук като казваме стар, трябва да имате предвид, че всичко е относително. Турчинът беше по-млад от Гочо, но Турция е млада държава и затова турчинът е относително стар, докато Гочо е българин, а България е една застаряваща и постепенно умираща нация и затова Гочо е един млад българин.

Гочо се приближи, но предпочете да не буди бармана, защото нямаше пари, за да се глези с коктейли, а и не искаше излишно да привлича вниманието към себе си. На пустия бряг едрата Гочова осанка изглеждаше като муха в кисело мляко и в момента той си мислеше дали не би било по-добре да си потърси друго прикритие. Точно в този момент някак си от нищото се появи една ослепителна блондинка и се доближи до Гочо.

Блондинката започна да флиртува с Гочо, което си беше много странно, защото такава мадама би погледнала към него само ако той е последният мъж, останал на планетата Земя. А дали пък наистина той не е последният? Нямаше никой друг, освен турчина зад бара.

Мадамата предложи на Гочо да я придружи до нейната лимузина. Той почувства, че нещо не е наред, но не можа да ѝ откаже. Гочо беше привлечен от блондинката така, както лампата привлича пеперудата. Сигурно пеперудите предчувстват, че лампата ще им изгори крилата, но не могат да устоят на съблазънта. По същия начин Гочо не можа да откаже и покорно тръгна след нея.

Двамата влязоха в лимузината, затвориха вратата и останаха сами. Гочо се оказа в ситуация, в каквата отдавна не беше изпадал. Той не мисли дълго и веднага пъкна ръцете си под лилавата ѝ блуза. Знам, че всички сте затаили дъх и очаквате да разберете какво ще се случи нататък. Знам, че това е най-интересното място в книгата, но както вече сте свикнали, точно в най-интересния момент се спира за рекламна пауза. Чудите се какъв боклук ще ви пробутам. Ами аз продавам един компилатор за Пролог. Знам, че ти, читателю, не си програмист, никога досега не си програмирал и не възнамеряваш да програмираш и за в бъдеще. Знам, че дори и да започнеш да програмираш, то това няма да е на Пролог. Въпреки това, купи си компилатора. Толкова много ненужни боклуци вече си си накупил, че един повече или

по-малко е абсолютно без значение.

И така, докъде бяхме стигнали? А, да, Гочо бръкна под блузката на русата мадама и в този момент се случи чудо. За пръв път през живота на Гочо се случваше той да държи цици и това да не му доставя удоволствие! Вярно, беше минало много време, откакто Гочо за последно беше докоснал женска гръд, но той още помнеше, че циците са нещо мекичко и много приятно за пипане. Тези цици бяха различни, бяха твърди и някак си не можеха да бъдат смачкани. Сякаш това не бяха гърдите на жива жена, а на надуваема кукла. Не че Гочо някога е имал пари да си купи надуваема кукла, но като малък имаше топка за волейбол, която беше също толкова твърда и никак не беше приятна за пипане.

В следващия момент Гочо осъзна жестоката истина. От ЦРУ му бяха пробутали агент с фалшиви цици! Шокът и разочарованието му бяха огромни, но той не се мъчи дълго, защото секунда по-късно очите му се затвориха и той заспа.

Сигурно си мислите, че това, че от ЦРУ са изпратили агент със силиконови цици, не е случайно. Вероятно зад всичко това съзирате костеливата ръка на световната конспирация. Всъщност от ЦРУ нямаха нищо против да му изпратят мадама с истински цици. Дори проблемът не беше в това, откъде да му намерят такава мацка. ЦРУ е най-великата организация. Нейните агенти са в състояние да убият президента на Русия по всяко време на денонощието, стига да получат такава заповед. В ЦРУ могат всичко, те могат дори да намерят истинска мадама и да я пратят при Гочо. За съжаление проблемът не е при тях, а при нашия доцент. Той години наред е гледал порно и така се е извратил, че ако му бяха пратили истински цици, то той нямаше да им обърне никакво внимание. Нямаше да клъвне на въдицата и нямаше да последва агента до лимузината.

Въобще истината за силикона е по-сложна, отколкото си мислите.

Гочо се събуди на някакво много странно място. Изведнъж в него се появи странното усещане, че вече не е в Созопол. Незнайно защо му се струваше, че се е събудил в Страната на

неограничените възможности. Това е твърде невероятно, защото си спомняше как заспа в една лимузина, която беше паркирана на созополския плаж.

Няма как от Созопол да се е телепортирал в Щатите, но въпреки това странното усещане продължава да го гложди. Всичко около него е някак си твърде американско. Намира се в някакво помещение без прозорци, дали е мазе или небостъргач, никой не може да му каже. Все пак това не е някое мръсно и мрачно балканско мазе, с каквито Гочо е свикнал. Това помещение е много различно. Цялото е окъпано от ярка изкуствена светлина и освен това е невероятно чисто. Наоколо Гочо не вижда нито един микроб. Не само че не ги вижда, микроби действително няма. Отвсякъде струи чистота. Всичко е стерилно – подът, таванът, странната апаратура и най-вече смешното плешиво човече, което се вижда в един от мониторите.

Вие вече се досещате, че странното място е централата на ЦРУ и че смешното плешиво човече е Джони, който се подготвя за изпълнението на важна задача, поставена му лично от Маман.

За какво мисли в момента Джони? Може би за предстоящата задача? Не, не мисли за това. Може би си мисли за програмата за унищожаване на българите? Не, в момента въобще не му е до това, а и тази програма остана на заден план във връзка с изникналите по-спешни проблеми. В момента Джони си мисли колко приятно е чувството на облекчение, което човек изпитва, след като е посетил тоалетната по голяма нужда. Както виждате, понякога великите хора във велики моменти си мислят за съвсем обикновени житейски неща.

Джони забеляза, че обектът се е събудил. Трябва да започне интервюто преди още Гочо да се е стресирал. Джони обича работата си и държи да изпипа всеки детайл. Особено важно е обектът да не се подлага на излишен стрес. Можеше да изпрати няколко яки момчета, които да хванат Гочо и да го натоварят на самолета за Щатите, но това не е в стила на мистър Джонсън. Вместо това той изпрати една очарователна блондинка, която да го подмами. Такъв си беше Джони, обичаше да пипа с кадифени ръкавици.

Тъкмо Джони да започне работа, в стаята нахлу Франк и яростно извика:

– Веднага прекратете разпита! Обектът няма да издържи!

Джони направи знак на инженерчето да не оревава орталъка и ловко го избуга навън от стаята.

В този момент мистър Джонсън беше направо бесен. Как може този невежа от Onlysoft да нахлува в кабинета му и да стресира обекта! ЦРУ и Onlysoft работеха в тясно сътрудничество и координация, но явно нещата бяха отишли твърде далеч.

– Как така обектът няма да издържи? – ядосано попита Джони. – Как си позволяваш да нахлуваш в кабинета ми, докато работя?

– Обектът няма да издържи! – задъхано повтори Франк. – Машината на времето предказа, че Гочо няма да издържи на изтезанията и ще ритне камбаната, преди да ни е свършил работа.

– Глупости, ние тук да не сме някакви обикновени садисти! Тук всичко е поставено на научна основа. Следим кръвното налягане, пулса и още стотина други характеристики. Няма как да ритне камбаната, без аз да съм му разрешил. Досега не съм изпуснал никого, няма да изпусна и този здравеняк.

В този момент Джони гледаше много лошо. Той не е обикновен разузнавач, а преди всичко творец. В момента той се чувства като художник, на когото му издърпват платното от ръцете. Представете си Микеланджело, който стои пред мраморния блок и се готви да извае шедьовъра си Давид. Как би се почувствал той, ако точно в този момент отнякъде изскочи някой гаден жрец и му изкрещи: „Не започвай! Звездите предказаха, че още при първия удар на длетото мраморът ще се пръсне на безброй парчета!“

Въпреки всичко Джони не можеше да не се подчини. Всички вярваха на тъпата Машина на времето и той не можеше да пренебрегне нейното предсказание. Освен това не беше съвсем вярно, че никого досега не е изпуснал. Джони още си спомняше един проклет старец, който твърдо беше решил да надделе и да не каже нищо. Е, старецът каза доста, но успя да се измъкне преди края на интервюто.

Все пак старецът беше с болно сърце и живееше живот назаем, докато Гочо е в цветущо здраве и като изключим наднорменото му телло, нямаше никакви причини за безпокойство.

– Сигурен ли си, че вашата машина нещо не е прегряла? Не е възможно да умре! Ще работя с него изключително внимателно. Ще видиш, че до час ще си е признал всичко.

– Съжалявам, мистър Джонсън, но Машината на времето не може да греши. Освен това, не сте разбрал, няма да го караме да признава каквото и да било. Искаме от него да намери формулата на Изкуствения Интелект, която той всъщност още не знае и вероятно никога няма да разбере.

– Тъй де, ясно. Няма да го караме да признава, а да се съгласи да сътрудничи и да ни снесе нужната ни информация.

– Не става дума за снасяне на информация. Машината на времето каза, че Гочо има потенциала да открие формулата на Изкуствения Интелект. За да реализира този свой потенциал, на него ще му трябват години спокойна работа. Няма как това да стане с изтезания.

– От опит знам, че болката има силно стимулиращо въздействие върху индивида и той открива, че знае неща, за които дори и не подозира. Оставете ме да поработя върху него и ще получите формулата.

Франк остана неумолим:

– За съжаление обектът няма да издържи. Оказа се, че Гочо е развил резистентност към болката. Това ние не го знаехме, но, слава богу, с помощта на квантовия компютър открихме проблема.

– И как така Гочо е станал резистентен към болката? – усъмни се мистър Джонсън. – Толкова години работя в ЦРУ и досега не съм срещнал нито един такъв случай.

– Всяко нещо си има обяснение. В случая вината е на една брадавица, която Гочо се опитвал да излекува. Той толкова искал да се отърве от този кожен дефект, че се е опитвал да я гори с какво ли не. Всичко – като се започне с течен азот, и се стигне до течно олово.

– И какво, махнал ли е брадавицата? – попита Джони, който не се замисли, че това всъщност няма никакво значение.

– Не, не е успял. Брадавицата така и си е останала, но покрай това лечение Гочо е свикнал да понася огромна болка и затова не

е подходящ за интензивен разпит.

– Искаш да кажеш, че този дебелак е толкова суетен, че е готов да си причини нечовешка болка, само и само, за да се отърве от една брадавица?

– Така е – обясни Франк. – Суетността не е свързана с външния вид. Често грозните хора са много по-суетни от красивите.

– Добре де – упорстваше Джон. – Щом не е умрял от болка, докато си е махал брадавицата, защо смятате, че точно сега ще вземе да се гътне?

– Има и още една причина. Гочо е загубил волята си за живот. Машината проучи неговото емоционално състояние и установи, че Гочо иска да умре, а когато някой иска да си отиде, то той си отива и нищо не може да го спре.

– Добре де – отстъпи Джон. – Щом не може, не може. Няма да го разпитваме.

Нямаше как да не отстъпи. Джони не обича да причинява болка и затова винаги максимално щади обекта. Въпреки това, когато работи с българи, той има навика малко да се поувлеча. Що ли така не ги обича особено много българите? Ами, може би защото твърде добре ги познава. На младини мистър Джонсън беше изпратен като разузнавач в България. Това беше най-гадният период от живота му. Трябваше да лежи в калта край едно българско военно летище и да снима самолетите. Това беше адски безсмислена задача, защото е ясно, че в България няма да кацне нищо достойно за фотоапарата на разузнавач като него. Тогава българите летяха със старите руски самолети, същите, с които летят и сега. Освен това, българската кал беше невероятно лепкава и беше отврат да се въргалиш в нея. Въпреки всичко, най-гадното нещо в България не беше калта, а хората. Оттогава Джони намрази българите. Това бяха едни хитри и коварни хора, които само се чудят как да те измамят и окрадат.

Имаше и още една причина, поради която мистър Джонсън отстъпи. Ако станеше някой гаф, Маман щеше да побеснее и да излее яда си върху него. Той дори не искаше да си помисли какво наказание би му наложила тя. Може да се окаже, че мъченията, на които той е подложил Гочо, са нищо в сравнение с това, което ще му спретне Черната вдовица. Тя определено беше жена с въображение и умееше да си отмъщава. Затова никой разумен

човек не иска да предизвиква гнева ѝ, а Джони беше един от най-разумните.

– Добре, щом не може с директно интервю, ще опитаме с кандърма. Сигурно има какво да предложим на Гочо в замяна на формулата на Изкуствения Интелект.

Мистър Джонсън вдигна телефона и даде някакви указания.

Час по-късно Франк отново се домъкна да досажда. Джони още беше ядосан на наглото инженерче и първата му реакция беше да го изгони, но, като видя угодническото му изражение, размисли и реши да го остави. Помисли си: „Нека тези леваци от Onlysoft да видят как работят професионалистите от ЦРУ“.

Франк пристъпи плахо и попита с мазен глас:

– Как е? Сигурно ви е много трудно да работите с този селяндур? Що ли не ни се падна да работим с представител на някоя от поинтелигентните нации? – попита Франк, който подобно на Джони мразеше българите.

Главният инженер на Onlysoft имаше български корени, но това не намаляваше омразата му към тази страна, а дори я засилваше. Както се казва: „Пази, боже, сляпо да прогледне!“

Джони погледна към Франк и му заговори с наставнически тон:

– Няма значение какъв е обектът. Вече започнахме преговорите. Попитахме го за формулата на Изкуствения Интелект и той ни каза, че не разбира за какво му говорим. Обяснихме му, че имаме надеждни разузнавателни данни, според които той знае тази формула или ако не я знае, то поне има потенциала да я измисли.

– И какво ви отговори обектът? – попита Франк с леко разтреперан глас.

– Каза, че засега не е измислял никаква подобна формула, но като я измисли, ние ще сме първите, на които ще я каже.

– Чудесно! – зарадва се Франк. – Остава само да чакаме да измисли формулата.

– Ние обаче, вместо да чакаме, го попитахме дали един милион долара биха му помогнали да мисли малко по-бързо.

– И той какво? – попита Франк, в чийто глас се долавяха нотки на безпокойство.

– Той каза, че за един милион не би си дал труда да измисли дори и формулата на крем карамела.

– Нагъл български мошеник! – не се сдържа Франк. – Иска да измъкне пари от американските данъкоплатци. Това българите са ужасни хора. Сигурен съм, че този селяндур си няма и понятие как да измисли формулата, но това не му пречи да се пазари и да ни изнудва.

– Това не е проблем – каза самодоволно Джони. – Какви ли не са ми минали през ръцете. Ще се справя и с този.

– И как реагирахте на тази наглост? – полюбопитства Франк.

– Ами, нищо. Предложихме му милиард и той сериозно се замисли. Чакам всеки момент да ми съобщят решението му.

В момента Джони не работеше директно с обекта, а управляваше процеса дистанционно. В ухото си той имаше една малка слушалка, в която току-що му съобщиха, че Гочо си чопли носа, което издаваше, че в главата му се развива сериозна мисловна дейност.

– Ама вие действително ли сте готови да му дадете милиард? – полюбопитства Франк.

– Е, не, разбира се. Няма да му дадем толкова много пари, но ще му предоставим документи, в които пише, че Гочо е щастливият собственик на един милиард долара.

– Ами ако не иска хартиени документи? Може да поиска да му дадете парите в злато.

– И това не би ни затруднило – отговори Джони. – Ще му докараме десетина тира със злато и като ни даде формулата, ще си ги приберем обратно.

В този момент докладваха нещо неприятно на Джони. Той погледна ядосано към Франк и каза:

– Този селяндур ни разиграва. Отказал е. Казал е, че един милиард долара са ужасно много пари, но колкото и да му дадем, няма как това да му помогне да започне да мисли по-бързо.

– Все пак, изглежда, че има някои неща, които с пари не могат да

се купят – каза Франк, които не звучеше много убедително в този момент.

– Дали да не пробваме да му предложим трилион? – попита Джони. – Все едно е дали ще го излъжем, че е милиардер или че е трилионер.

– И това няма да помогне – усмихна се Франк. – Сбъркахте, като започнахте с милион. Това са твърде много пари. Гочо просто не може да си представи такава сума. За него милион, билион, трилион е все едно. Ако бяхте започнали с хиляда долара, той щеше да откаже, но после на милион щеше да кандиса.

Джони се подразни заради това, че инженерът отново се оказва прав. Действително бяха надценили Гочо, като си мислеха, че той знае колко е един милион долара. За жалост, доцентът никога не беше си купувал яхта за милион, нито обувки за хиляда долара. В света на Гочо един милион звучеше абстрактно и непонятно.

– Прав си – засмя се Джони. – И с трилион няма да стане. Пък и представяш ли си в челото на следващата класация на най-богатите да стоят трилионерите Били и Гочо?

Сравнението между Гочо и Били беше индиректна обида за шефа на Франк, и затова инженер Христов пропусна тази шега покрай ушите си, за да не му се наложи спешно да си търси нова работа.

– Нищо, имам друга идея! – хитро се усмихна Джони. – Ще му предложим нещо друго вместо пари. Всеки човек си има цена, но невинаги тя е в злато. Просто трябва да видим какво най-силно желае Гочо и да му го предложим.

– Той е един елементарен човек без никакви особени мечти и желания – каза Франк, чието шеговито настроение изчезна на момента.

– Не е съвсем така. Тук в досието му пише, че той е влюбен в Ани и иска да се оженият и да си имат деца.

– Е, да, но той иска не просто да се ожени за Ани, а да се оженият по любов. Как можем да накараме чалга певицата Ани да се влюби в човек като Гочо? Това не е по силите никому. Дори и ЦРУ не може да се справи с подобна задача.

– Много ни подценяваш – каза Джони. – Имам план. За да обикне Ани Гочо, е нужно той от никой да стане някой. Ние ще го направим чалга продуцент и по този начин той ще спечели

сърцето ѝ.

– Но това е невъзможно – запротестира Франк. – В българския попфолк изискванията са изключително високи. Вече от чалга певиците се иска дори и да могат да пеят.

– От певиците може да се изисква много, но от продуцентите се иска само да имат пари и дебел тумбак. Пари ще му дадем, а тумбака той си го има по природа.

– Все пак той трябва да има понятие от музика. А както е известно, Гочо е музикален инвалид.

– Не, бъркаш – поправи го Джони. – Той не е музикален, а сексуален инвалид. Погледни досието му.

– Не, вие бъркате. На втора страница пише, че е сексуален инвалид, но ако отворите на страница осемнадесета, ще видите, че той с музиката се справя дори по-зле, отколкото със секса.

Джони погледна документа. Да, действително така пишеше. Не трябваше такъв строго секретен документ какъвто е разузнавателното досие на Гочо да се предоставя на тъпаците от Onlysoft. Сега се оказа, че едно инженерче може да е по-добре информирано от директора на ЦРУ.

– Както и да е – съгласи се Джони. – Действително пише, че е музикален инвалид, но това няма никакво значение. ЦРУ е успяло да издигне хиляди некадърници до най-отговорните постове, ще успеем да издигнем и Гочо.

– Но разберете, Гочо няма да иска да стане попфолк продуцент. Тук пише, че той мрази чалгата.

– Този път ти си този, който не е прочел внимателно. Пише, че Гочо е леко раздвоен. От една страна, той мрази чалгата, но, от друга, обожава чалга певиците. Сигурен съм, че той ще хареса новата си длъжност. В крайна сметка хората не стават попфолк продуценти, за да слушат чалга, а за да чукач чалга певици.

– Вие лично ли ще му предложите тази сделка? – попита инженер Христов.

– Ех, Франк. Ние тук в ЦРУ да не сме аматьори като вас от Onlysoft? Нищо подобно, тук използваме класическите разузнавателни тактики. В случая с Гочо ние му прилагаме схемата на доброто и лошото ченге. Вероятно се сещаш, че аз съм лошото ченге, а ролята на доброто ще изиграе агент 0013.

– Агент 0013 не беше ли онази ослепителна блондинка, която

пуснахте на Гочо като примамка?

Джони кимна самодоволно.

– Чух, че Гочо нещо не харесал циците на агент 0013 – язвително подхвърли Франк.

– Не е точно така. Напротив, много ги е харесал, само дето на пипане му се сторили малко твърдички.

Всъщност в цялото ЦРУ никой не ги харесваше как са на пипане. Единствен Джони намира тези цици за ОК, но той си е малко извратен.

– Смятате ли, че агент 0013 е подходяща за тази задача? – попита Франк.

– Разбира се, те с Гочо вече се познават. Дори може да се каже, че те двамата вече са интимни.

– Едва ли опипването на едни силиконови цици може да се нарече интимност – заяде се Франк.

– Защо да не е интимност? „Грохата за гладния е пир“, а за Гочо докосването до която и да е цица си е направо секс.

Франк си помисли, че щом директорът на ЦРУ е започнал да цитира Шекспир, то очевидно работите не вървят на добре. Инженерът пренебрегна романтиката, която струеше от мистър Джонсън, и твърдо му каза:

– Според мен агент 0013 си е една обикновена курва и не е редно да ѝ поверяваме такава отговорна задача.

„Колко жестоки са мъжете – помисли си Джони. – Когато една жена работи със задника си за родината, всички я смятат за курва. Друго щеше да е, ако беше мъж, който чука бабички. Тогава всички щяха да кажат, че той е герой, истински разузнавач, и може би дори щяха да му издигнат паметник.“

– Късно е да обсъждаме този въпрос. В момента тя вече кандърдисва Гочо да се ожени за Ани.

– Но вие все пак пропускаете един важен момент. Забравяте, че Ани не може да има деца, а за Гочо това е много важно.

Сега дойде ред на Джони да се притесни:

- Защо да не може да има деца? – промърмори той.
- Ами защото тя е решила да отстрани по оперативен път детеродните си органи, за да не пречат на вагиналната ѝ кариера.
- Каква е тази вагинална кариера, за какво става дума?

За пореден път главният инженер на Onlysoft се оказваше по-добре информиран от директора на ЦРУ.

– Българските чалга певици развиват кариера в три основни направления. Става дума за тяхната орална, анална и вагинална кариера – каза Франк, който очевидно беше добре информиран по тези въпроси.

– Може би имаш предвид вокална, а не орална кариера? – попита Джони, който не беше съвсем наясно как се става чалга певица.

– Не, вокалната кариера е нещо друго. Тя също е важна, но не чак дотолкова.

– Добре, но как детеродните органи могат да пречат на вагиналната кариера на една певица? Може би имаш предвид риска от нежелано забременяване?

– Не – обясни Франк, – не в това е проблемът. Откакто един гаден българин изобрети хапчето антибебе, вече няма риск от нежелана бременност.

Да, така е. Зад всички злини на този свят стоят българи. Хапчето антибебе не прави изключение. Действително това изобретение ни отърва от нежелателната бременност, но вредата, която то нанесе, е много по-голяма от ползата. Най-лошото е, че сексът се обезсмисли. Представете си, че играете на руска рулетка с празен пистолет. На пръв поглед изглежда, че всичко си е постарому, но когато няма риск пистолетът да гръмне, играта става скучна и безинтересна.

Ти, читателю, сега вероятно ще ме поправиш и ще кажеш, че мръсникът, създал хапчето, не е българин, а български еврейин. Недей така. Щом е за добро, е българин, а щом е за лошо, веднага става еврейин. Нека приемем, че всички родени в България са българи, независимо дали това ни харесва или не.

– Добре – каза Джони. – Защо тогава детеродните органи да пречат?

– Много просто, проблемът е във венерическите болести.

Учените са установили, че колкото повече полови органи имаш, толкова по-голяма е вероятността да пипнеш нещо, което се предава по полов път.

– Искаш да кажеш, че с цел превенция от такива болести Ани си е изрязала половите органи?

– Е, не всичките полови органи, а само детеродните. Тоест може да се чука, но не може да ражда.

– Това е хитро – замисли се Джони. – Хем не забременява, хем венерическите ѝ болести са по-малко.

– Лошото е само, че при това положение Гочо няма да иска да се ожени за нея.

– Няма проблем – усмихна се Джони. – Преди малко ми докладваха. Ани е била достатъчно умна, преди да се подложи на тази операция, да замрази няколко свои яйцеклетки. В момента наш екип е изпратен да донесе яйцата на Ани. Ще вземем сперма от Гочо и ще направим процедурата инвитро.

– Добре, но Ани не само, че не може да забременее. Тя въобще не може да износи бебето.

– И за това е помислено – каза Джони. – Ще поставим яйцеклетката в един от нашите специални агенти, който ще я износи.

– Ако сте решили да възложите и тази задача на агент 0013, то ще трябва да научите бебето да бозае силикон.

Франк сякаш се дразнеше от това, че всички проблеми се решаваха със светкавична бързина, и затова ненужно се заяждаше с директора на ЦРУ.

Настъпи кратко мълчание. Инженер Христов си представи чудовището, което би се получило, ако кръстосат български математик с чалга певица, и потръпна от ужас. Джони също потръпна, но не от някаква подобна мисъл, а от това, което му съобщиха в слушалката. Той се обърна към Франк и каза:

– Случило се е голямо нещастие. Някой е откраднал яйцата на Ани.

На кого ли му бяха изтрябвали нейните яйца? Въобще случваха се странни неща. Първо някой се опита да убие Гочо, а сега някой крадеше яйцата на Ани. Дали пък няма някой, който да иска да им попречи да разберат формулата на Изкуствения Интелект? Тези от ЦРУ не са особено умни, но Джони определено започваше

нещо да подозира.

– Явно нещата няма да станат толкова лесно, колкото ни се иска – въздъхна Франк.

– Нищо подобно – ухили се Джони. – Решението е намерено. Току-що ми докладваха. Не са ни нужни нейните яйцеклетки. Нашите учени вече са в състояние да направят бебе от която и да е човешка клетка. Ще вземат една обикновена клетка от вагината ѝ и ще вкарат ДНК-то на Ани в една яйцеклетка, взета от агент 0013. Резултатът ще е яйцеклетка с наследствената информация на Ани. Само да те питам – изгората на Гочо вагина поне има ли?

– Няма проблеми – каза Франк. – Има си вагина, разбира се, но защо ще вземат ДНК оттам, щом всяка клетка е подходяща?

– Не знам, изглежда, че оттам им е най-лесно. Тяхна си работа.

– Нещо цялата тая работа ми изглежда съмнителна – зафилософства Франк. – В човешките клетки има 46 хромозоми, които са разделени на 23 двойки, докато в яйцеклетката има само 23 хромозоми, тоест от всяка двойка по една хромозома. Как вашите специалисти ще изхвърлят 23 от всичките 46 хромозоми?

– Имаме си технология за това – важно заяви Джони. – Тук идва и най-хубавото в цялата работа. При това изхвърляне няма да махаме случайна хромозома, както е в природата, а ще подберем възможно най-добрата комбинация, така че резултатът от кръстоската между Гочо и Ани да не е чак толкова трагичен, колкото очакваш.

– Искате да кажете, че това, което ще направите, няма да е тяхно дете, а ще е някакъв биоробот?

– Нищо подобно. Детето ще си е тяхно. Да вземем например цвета на очите. Те и двамата са чернооки, но всяко четвърто тяхно дете ще е синеоко.

– Защо? – попита Франк.

– Защо, не знам защо, нещо там с гените и хромозомите. Важното е, че ние ще им направим синеоко бебе от първия път, без да ги караме да раждат три чернооки преди това.

Франк разбра, че Джони си няма и понятие от генетика, но въпреки това беше готов да запретне ръкави и да започне да се бърка в божиите работи. Той смяташе, че го прави за добро и че по този начин ще създаде нещо що-годе приемливо, но всъщност щеше да създаде нещо наистина ужасно. Представете си човек

без дефекти, какво може да е по-лошо от това?

Както често се случва в живота, когато всички проблеми са решени, тогава идва последната непреодолима пречка. Така стана и в този случай. Тъкмо Джони си тананикаше весело, когато му съобщиха, че Гочо е отказал да се жени за Ани. Казал на агент 0013, че вече не обича въпросната дама и че няма никакво намерение нито да се жени за нея, нито да се размножава с нея.

– Защо, защо ние, мъжете, сме толкова непостоянни? – вайкаше се директорът на ЦРУ.

– Така е с любовта – успокои го Франк. – Днес си влюбен и не можеш да живееш без любимия човек, а утре гледаш същия този човек и се питаш: „Боже, какво ли съм видял в тази крава?“

На другата сутрин Франк отново цъфна в кабинета на мистър Джонсън. Явно, че въпросът за създаването на Изкуствения Интелект живо вълнуваше младото инженерче, защото той цяла нощ не беше спал и дори на няколко пъти се беше опитал да дойде да досажда на директора на ЦРУ, но охраната не го допусна. На Джони му беше писнало от съветите на главния инженер на Onlysoft и затова беше наредил на охраната учтиво да го отпраща.

И все пак, на сутринта Франк тържествено беше въведен в кабинета на директора, където Джони го посрещна със самодоволна усмивка:

– Успяхме! Справихме се с поставената ни задача! Както винаги, докато вие, мързеливците от Onlysoft, спинахте в креватчетата си, ние, професионалистите от ЦРУ, работихме. Не спяхме цяла нощ, но решихме задачата, за която вие твърдахте, че била нерешима!

– Какво се случи? Коя задача решихте? – попита Франк с треперещ глас. В този момент устата на инженера пресъхна, а колената му се разтрепериха.

– Гочо кандиса! Успяхме да придумаме този тъпак! Вие твърдахте, че не можем да се справим, че той нямало да издържи на интервюто, че нямало с какво да го подкупим, но аз и моите

служители отново доказахме, че сме професионалисти, и решихме задачата.

– Но как, как успяхте да го излъжете? – простена Франк.

– Благодарение на Маман. Тази жена е гений! Всички ние я мислим за една обикновена курва, но тя е мъдрец, чиито гениални прозрения ще останат в историята.

Франк пропусна това покрай ушите си. Явно беше, че Джони знае, че разговорът им се подслушва, и използва случая, за да каже нещо, с което да се подмаже на Черната Вдовица. Главният инженер на Onlysoft също не изпускаше подобни случаи, за да целуне задника на Маман, но днес не му беше до това. Затова Франк само подкани Джони да продължи разказа си:

– И какво ви каза председателката?

– Тя също като Архимед си лежала във ваната, в момента когато я е осенила гениалната идея. Тогава тя ми се обади и ми каза: „Джони, опитай да говориш с Гочо като с човек. Обясни му колко е важно за цялото човечество той да ни даде формулата на Изкуствения Интелект и го попитай какво той би искал в замяна срещу тази формула“.

„Адски гениална идея, няма що! – помисли си Франк. –Обаче, за да влезе в историята редом до Архимед, тя трябваше да тича гола по улицата и да вика: Еврика, еврика!“

Уви, Маман не беше достатъчно емоционална за подобен жест, а това е жалко, защото тя определено има какво да покаже. Освен това голата председателка би била много по-приятна гледка от дъртака Архимед.

– И какво му предложихте на Гочо? – попита Франк.

– Първо му разказах за ледниковия период и му обясних, че след няколко години ще загинат около седем милиарда души. Казах му, че ако имаме формулата на Изкуствения Интелект, ще можем да спасим сто милиона.

– И той какво ви отговори? – прошепна Франк.

– Каза ми, че щом ще умрат седем милиарда, сто милиона повече или по-малко са без особено значение.

– Интересно – оживи се Франк. – Този Гочо все пак не е чак толкова глупав, за колкото го мислим.

– Аз му обясних, че не е важно колко ще умрат, а колко ще

останат и че в единия случай ще останат сто двадесет и пет милиона, а в другия само двадесет и пет.

– И какво каза Гочо?

– Каза, че двадесет и пет милиона са предостатъчни, за да оцелее човечеството. Ние вече сме преживели много ледникови периоди, като в такъв момент хората са били много под един милион, но това не е било проблем за оцеляването им.

– Всъщност и аз мисля така – каза Франк. – Какво, като останем двадесет и пет милиона? По-добре е да имаме малка интелигентна компания, отколкото една планета, претъпкана с глупаци.

Джони продължи разказа си, без да обръща внимание на еретичните мисли, които се въртяха в главата на Франк:

– Тогава се обадох на Маман и отново я попитах какво да правим. Тя ми каза, че сто милиона звучи твърде абстрактно. За да се трогне Гочо, трябва тези хора да добият лице. Каза ми да му дам примери на конкретни хора, които биха оцелели единствено и само ако имаме Изкуствен Интелект.

– И вие какви примери му дадохте? – попита Франк.

– Казах му, че той ще е един от тези сто милиона, но това за съжаление не го впечатли особено. След това му казах, че животът на неговите приятели Петьо и Тошо зависи от това, дали ще имаме формулата на Интелекта. Уви, дори и това не го трогна.

– Но вие сте го излъгали! – запротестира Франк. – И Гочо, и приятелите му са в онези седем милиарда, които ще умрат от глад независимо от това, ще има ли Изкуствен Интелект или няма да има. Те и сега са почти умрели от глад, а какво остава, когато започне ледниковият период.

– Така е, излъгах го – съгласи се Джони, – но това е благородна лъжа.

„Откога пък станяхте такива благородни“ – помисли си Франк.

Джони подслушваше всички разговори, но мисли все още не можеше да чете. Затова той продължи разказа си, без да знае какви мисли се въртяха в този момент в главата на Франк.

– Като видях, че няма да стане с приятелите му, реших да му покажа снимките на сто чалга певици, чийто живот зависи от това, дали той ще се съгласи да сътрудничи с нас.

– И това подейства ли? – нервно попита Франк.

– Това определено подейства. Гочо внимателно разгледа стоте снимки, които му бях дал, и попита дали мога да му дам още информация, за да научи повече за въпросните певици. Аз веднага му дадох още снимки, за да може да опознае момичетата по-детайлно.

– Как така по-детайлно? – попита с недоумение Франк.

– Много просто – отвърна му Джони. – На първите снимки, които му бях дал, момичетата бяха полуголи, а на вторите бяха така, както майка ги е родила.

– И какво стана? – попита Франк, който вече губеше търпение.

– Ами, Гочо разгледа новите снимки още по-внимателно и накрая каза, че според него тези момичета имат достатъчно подкожна мазнина и вероятно няма да бъдат измежду загиналите от глад и студ.

– И вие какво му отговорихте? – поинтересува се Франк.

– Нямахме как, аз му обясних, че това, което вижда под формата на цици и устни, не е подкожна мазнина, а силикон.

– Значи снимките не са били точно така, както майка ги е родила, защото тя едва ли ги е родила заедно със силиконовите импланти – засмя се Франк. – А вие мистър Джонсън, не можахте ли да намерите сто чалга певици с истински цици?

– Ти луд ли си? Откъде да му намеря такива? Пък и да бях намерил, нямахме да ги хареса. Той е много против силикона, ама точно по такива си пада.

– Добре де, и какво стана, когато Гочо разбра, че чалга певиците не са съвсем истински?

Джони изскърца със зъби и каза:

– Нищо, намръщи се и каза, че много би искал да помогне на тези момичета, но за съжаление нищо не можел да направи за тях.

– Така е – въздъхна Франк. – Фалшивите цици са като фалшивите долари. Радваш им се, докато ги мислиш за истински, но като разбереш измамата, се чувстваш излъган и прецакан.

Джони не обърна никакво внимание на философското прозрение, споходило Франк, а продължи разказа нататък:

– Когато разбрах, че в дебелията му глава няма да влезе това, колко важно нещо е Изкуственият Интелект, реших да го попитам какво би искал в замяна на формулата.

– Колко пъти ще ви обяснявам, че Гочо не знае формулата? –

запротестира Франк. – Машината на Времето каза, че той евентуално притежава потенциала да измисли тази формула, но като му гледам тъпата физиономия, си мисля, че този път машината нещо е прегряла и дълбоко се е заблудила.

– Да, бе. Питам го какво би искал в замяна на това да седне и да напрегне тъпия си мозък и да се опита да измисли формулата.

– И той какво ви отговори? – попита Франк.

– Ами в продължение на един час той ходеше напред-назад, бъркаше си в носа, чешеше се по главата и накрая ми постави десет условия.

– И всичките му условия бяха напълно неизпълними? – предположи Франк.

– Абе не съвсем всичките, ама почти всичките – засмя се Джони.

– Надявам се, че сте отрязали мераците на този изнудвач и сте му показали, че не може да поставя условия на директора на ЦРУ? – каза Франк.

– Напротив – усмихна се Джони. – Приех почти всичките му условия.

– И какви бяха тези десет условия? – изръмжа недоволено Франк.

– Първото искане на Гочо беше да пуснем безплатно порно за народа.

– Че то и сега има безплатен порноканал – каза Франк. – Само дето там пускат толкова много реклами, че не можеш да разбереш порно ли гледаш или рекламен магазин.

– Не, под безплатно порно за народа Гочо разбира порноканал без реклами – усмихна се Джони.

– Че какво лошо има в рекламите? – учуди се Франк.

– Ами и аз не виждам нищо лошо, но Гочо каза, че по време на рекламите му спадат.

– Кой му е виновен на Гочо за това, че е на сто години! На младите хора не им спада по време на рекламите. На мен и един час реклами да ми пуснеш, пак няма да ми спадне!

Франк, разбира се, лъжеше безсрамно. И на него му спадаше по време на рекламите, но той беше по-добре от Джони, защото на него пък не му ставаше въобще.

– Няма безплатен обяд! – продължаваше да се пеняви Франк. – Гочо толкова ли е тъп, че не може да разбере това? Както перпетуум мобилето противоречи на природните закони и затова не може да съществува, така и безплатното порно противоречи на

икономическите закони и затова е абсолютно невъзможно да съществува подобно нещо. Кой ще плаща за това безплатно порно? Гочо не си ли задава този въпрос?

– Според мен Гочо е таен комунист – обясни Джони. – Той вярва в държавата и смята, че неговата държава трябва да се грижи за него и да му осигури безплатно порно.

– Това са мераци, които трябва да бъдат пресечени в зародиш! – изграка Франк. – Днес искат безплатно порно, утре може да поискат безплатно образование и безплатно здравеопазване!

– Дори и за момент не съм си помислил да изпълнявам това негово искане – обясни Джони. – Това, което искаше Гочо, е много по-абсурдно и невъзможно от това, което можеш да си представиш. Той искаше безплатно порно без силикон и без анален секс!

– Но това е скандално – възмути се Франк. – Как без силикон? Телевизията трябва да възпитава у хората чувството на неудовлетвореност. Те трябва да са недоволни от това, което имат, за да се трудят ден и нощ и да искат още и още. Нещастieto е в основата на прогреса. Щастливият човек си седи вкъщи, чука жена си и се радва на децата си, докато нещастният работи на три места и няма време ни за жена, ни за деца. Ако ги оставим да гледат порно без силикон, те ще започнат да харесват естествените си гърди, които са им дадени от Господ, вместо силиконовите подплънки, които само пластичният хирург може да им даде.

– Напълно си прав – съгласи се Джони. – Порното без силикон може да унищожи американската икономика. Всичко, що е индустрия, вече сме го изнесли в Китай. Тук останаха единствено услугите, а най-важните услуги са проституцията и пластичната хирургия. При това докторите правят повече пари дори и от проститутките. Затова пластичната хирургия е най-важният отрасъл на нашата икономика.

– Така е – продължи Франк. – Исканията на Гочо са напълно неприемливи. Само това за аналния секс звучи що-годе разумно.

– О, не, напротив – на свой ред запротестира Джони. – Ти не осъзнаваш важността на аналния секс за регулиране на населението на Земята. Хората инстинктивно се размножават. Стават все повече и повече. В един момент стават толкова много, че започват да се настъпват един друг по мазолите. Тогава те

инстинктивно започват да се избиват. Човешката история е циклична. След всеки цикъл на благоденствие следва война. След всеки цикъл на размножаване следва цикъл на избиване. За да забавим избиването, ние трябва да ограничим размножаването. За целта ни е нужен аналният секс. С негова помощ ние убеждаваме хората, че сексът е нещо мръсно и лайняно, и по този начин им пречим да се плодят. Тоест чрез аналния секс ние се борим за запазването на световния мир.

В този момент Франк видя в очите на Джони да проблясва пламък. Тогава той разбра, че директорът на ЦРУ е един гаден идеалист, не по-малко опасен от тези, които се самовзривяват в името на Аллах.

– Добре – Франк се опита да успокои топката. – Но нали Маман каза да оставим селяндурите да си живеят щастливо в оставащите им две години и да не им пречим на размножаването?

– Така е – съгласи се Джони. – Тя каза да не въвеждаме задължителни предбрачни договори, но нищо не е казала за аналния секс.

– И какво друго поиска Гочо за безплатния порноканал? – каза Франк, на когото вече му беше станало интересно да научи какви идеи има Гочо относно порното.

– Другият каприз беше, че порното трябвало да започва поотрано, защото сега Гочо страдал от системно недоспиване. Докато дочакал порното да започне, после докато свърши, и идвало време да ходи на работа.

– Но кой му е виновен на Гочо за това, че е стар ерген? Ако си имаше жена, сексът можеше да започне още в осем вечерта, но сега ще трябва заедно с другите стари ергени да кибичи до полунощ и да чака.

– Така е. И аз не мога да разбера, защото Гочо си мисли, че неговите лични проблеми са проблеми на цялото човечество? – съгласи се Джони. – Все пак от всичко най-много ме подразни това, че той иска в новия порноканал да няма педераси!

– Но това е абсолютна хомофобия! – възмути се Франк. – Мистър Джонсън, наш граждански дълг е да докладваме Гочо на властите и да го изпратим в затвора по закона срещу хомофобията.

– Не, Гочо не е хомофоб – защити го Джони. – Той няма нищо против лесбийките, но просто не обича са гледа как се чукат

педераси.

– Но мистър Джонсън, законът е ясен. Всеки, който не обича да гледа как се чукат педераси, е хомофоб и мястото му е в затвора.

– Знаеш ли защо всъщност е умрял Тюринг? – попита Джони.

– Не, не знам защо – каза Франк, който се подразни от това, че събеседникът му бяга от темата.

– Аз направих проучване и се оказа, че се е самоубил, защото искали да го вкарат в затвора заради педерастия и содомия. Представяш ли си, само преди петдесетина години сме затваряли всеки, който си пада по тези неща, а днес искаме да затворим всеки, който не си пада. Ако тогава бяхме оставили Тюринг спокойно да си чука мъжки дупета, то той щеше да създаде Изкуствения Интелект още тогава и днес нямаше да ни се налага да се пазарим с този тъпак Гочо.

– Не знам – каза Франк. – Този Гочо ми става все по-неприятен. Не стига, че е хомофоб, сега остава да се окаже и расист.

– Всъщност не си далеч от истината – усмихна се Джони. – Той поиска в новия порноканал да има само бели, а това за мен си е чист расизъм.

– Защо? – каза Франк. – Аз не съм расист, но също бих гледал порноканал, който да е направен специално за моята раса.

– Това противоречи на програмата за създаване на сивия човек – обясни Джони. – Всъщност идеята първоначално е била на Хитлер. Той искал да създаде идеалния ариец, като кръстоса немци от Северна и Южна Германия с австрийци и с малко норвежци. Хитлер е искал да създаде нация от високи и руси хора и всичките да носят военни униформи с един и същи размер. По това време нацистите са насърчавали разбъркването на гените вътре в Германия, но не са разрешавали смесените бракове на германки с дребни италианци, за да не си цапат расата.

– Но защо? – попита Франк. – Нали Италия е била съюзник на Германия?

– Така е – съгласи се Джони. – Но Хитлер се е отнасял със съюзниците си така, както ние днес се отнасяме към нашите съюзници. Затова и не е прокопсал особено много.

„Затова и ние не прокопсваме особено много.“ – помисли си Франк.

Джони погледна към Франк и продължи разказа си:

– По-късно идеята на Хитлер е доразвита от африканерите в Южна Африка, които мечтаели да създадат средностатистическия бял човек, като омешат германци с испанци, ирландци с дребнички италианци и така да направят нация от еднакви хора. И те насърчавали смесването между различни представители на бялата раса, но забранявали браковете между бели и черни.

– Но днес вече няма бели и черни. Днес ние всички сме еднакви – изрецитира Франк.

– Така е – продължи Джони. – Днес Съветът е доразвил идеята на Хитлер и се бори да създаде една нова нация от сиви хора. На нас не са ни нужни бели и черни. Всички трябва да са еднакви, а за целта хората трябва да се омешат, за да се получи перфектният сив човек.

– Затова ли Съветът издаде директива, че във всеки порнофилм, трябва да участва поне по един негър? – попита Франк.

– Точно затова. Хората имат инстинкт да се чукаят със себеподобни и за да им помогнем да преодолеят този инстинкт, ние ги задължаваме да гледат порно с представители на различни раси. Няма нищо лошо и нищо нередно в това да се чукаш с негър. В крайна сметка и те са хора като нас, и тяхната сперма е бяла като нашата.

„От тази бяла сперма може да се пръкне някое бебе черно като кюмюр“ – помисли си Франк, но не сподели на глас, защото за подобна мисъл през 2010 може да те вкарат в затвора.

– Добре, но щом има порноканали само за черни, защо да няма порноканал за бели? – възрази Франк.

– Няма никакъв проблем да има порно само за черни – внезапно изгърси Джони. – Всъщност цялата идея за сивия човек е просто една демагогия, предназначена да успива селяндурите. Истината е, че бъдещето принадлежи не на сивия, а на черния човек.

– Но защо? – простена Франк. – Няма ли да остане нищо от нашата раса? Няма ли да вкараме малко бяло в черното, за да се получи сиво, може би тъмносиво, но все пак сиво?

– Нищо бяло няма да можем да вкараме в черната раса, а и би било глупаво да им разваляме на хората расата с нашите некачествени гени. Не осъзнаваш ли, че бялата раса вече се е изчерпала? Тя трябва да отстъпи и да даде път за развитието на по-съвършените раси.

– Не съм съгласен – продължаваше да протестира Франк. –

Бялата раса също има право на съществуване. Ние сме дали много на човечеството и все още имаме какво да дадем.

– Всичко, което сме дали, е останало в далечното минало, но трябва да се гледа напред в бъдещето. Черните са по-здрави, по-силни и по-надарени от нас. Белите са кекави, не могат да се размножават ефективно, а имунитетът им не може да издържи на съвременните венерически болести.

– Но това не е най-важното? – възрази Франк.

– Как да не е най-важното? В съвременния динамичен свят, в който всеки чука всекиго, имунитетът и устойчивостта към венерически болести са едни от най-важните качества. Няма нужда да спориш с мен. Виж статистиката и сам ще се убедиш, че белите не могат да се размножават наравно с черните и затова трябва да отстъпят и да дадат път на по-добрите.

Франк се отказа да спори. В този момент той осъзна, че директорът на ЦРУ е един обикновен расист. Повечето хора си мислят, че расист е бял човек, който иска да избие черните, но има и черни расисти, които искат да избият белите. Да си расист, не значи непременно да харесваш своята раса и да мразиш останалите. Има черни расисти, които мразят черните, както и бели расисти като Джони, които смятат, че бялата раса вече се е изчерпала.

Франк смени агресивния тон с обичайния си угоднически глас и се обърна към Джони:

– Мистър Джонсън, както вие сам казахте, искането на Гочо за подобен безплатен порноканал е абсолютно неприемливо и неизпълнимо. При това положение, надявам се, че категорично сте му отказали.

– Нищо подобно – усмихна се Джони. – Веднага се съгласих и му обещах, че от утре ще има такъв канал и че хората по цял свят ще могат да го гледат безплатно.

– Но това е напълно невъзможно, ние такъв канал не можем да пуснем. А дори и да можеше, Мъдреците нямаше да ни разрешат да го направим.

– Кой ти е казал, че ще го пускаме – засмя се Джони. – Казах само, че съм обещал, а не, че ще го направя.

– Но не можете да излъжете Гочо, защото той ще провери и ще разбере, че го лъжете.

– Да, той ще провери, но аз знам как ще провери, а когато знаеш

как ще те проверят, винаги можеш да измамиш.

– И по-какъв начин очаквате Гочо да ви провери? – полюбопитства Франк.

– Много просто, той ще поиска да му дадем телевизор в килията, в която сме го заключили. Ние обаче сме му приготвили специална програма, която е само за него и не се вижда навън.

– Добре – продължи Франк. – Но той ще иска да се свърже с някой отвън и да го попита гледал ли е програмата.

– Да, но ние знаем с кого ще поиска да го свържем. Той ще иска да говори със съучениците си Тошо Порното и Петьо, а ние ще се погрижим те да му кажат това, което той очаква да чуе от тях.

– Бъркате – каза Франк. – По този начин ще се издадете, защото дори и действително да бяхте пуснали порноканала, Петьо нямаше да знае за това.

– Точно тук е хитрината – похвали се Джони. – Гочо ще говори с Тошо и Петьо, Тошо ще е гледал, а Петьо нищо няма да знае. По този начин ще спечелим доверието на Гочо, защото той очаква, че ако ще го лъжем, бихме се погрижили и двамата му приятели да знаят за новото порно.

В този момент Франк разбра, че Джони действително си разбира от работата и че внимателно е проиграл всички възможни сценарии. Вместо да разпитва допълнително за детайлите по работата на агентите от ЦРУ, Франк се поинтересува от това, какви са другите девет условия, поставени от Гочо.

– Второто условие на Гочо беше да пуснем неговите приятели Ралф и Чита и да ги оставим на спокойствие да си живеят живота.

– Но откъде Гочо знае, че сме открили Ралф и Чита? – поинтересува се Франк.

– Много просто. Аз му казах. Искях той да развие комплекс за вина и затова му казах, че докато търсихме него, сме открили холандеца Ралф и цялото му семейство. Казах на Гочо, че всъщност той е виновен за това, че сме ги открили.

– Значи, иска да ги пуснем. Това Гочово условие също ми изглежда доста неизпълнимо – промърмори Франк.

– То е повече от неизпълнимо – съгласи се Джони. – Когато ги заловихме, първата ни работа беше да убием момиченцето, Чита я пратихме в един зоопарк, а холандеца го заключихме в някаква лудница.

– Но защо убихте момиченцето? – възмути се Франк. – Тя е

просто едно дете!

– Проблемът е точно в това, че не знаем дали тя е дете.

– Че защо да не е дете? – попита Франк.

– При положение, че баща ти е холандец, а майка ти е горила, изниква въпросът: ти дете ли си или маймунка?

– Независимо дали тя е дете или маймунка, и в двата случая нямате право да я убивате.

– Така е – съгласи се Джони. – Ако беше дете, нямаше да я убием. Ако беше маймунка, пак нямаше да я убиваме, но в нейния случай убийството беше единственото възможно решение.

– Но защо? Какво ви е сторило клетото момиченце? – запротестира Франк.

– За да създадем общество без сегрегация, на нас ни е необходима известна сегрегация. Навремето в древна Гърция обществото е било разделено на роби и свободни граждани. Тогава са се появили първите социалисти, които проповядвали, че всички хора трябва да имат по равен брой роби. Това не е противоречие, защото робите не са ги смятали за хора. Доскоро тук в Америка смятахме, че белите са хора, а черните можем да ги продаваме като роби. Днес искаме да създадем общество, в което няма бели и черни. Сега вече всички са хора. Омешваме бели и черни, за да получим идеалния сив човек, но трябва някъде да поставим границата и да кажем кои са хора и кои не са. Какво ще стане, ако към хората добавим и маймуните? Тогава като омешаме всичко, ще се получи един нов сив човек, който има опашка и много обича банани.

– Но ние и сега обичаме банани. Може би една малка опашчица няма да е проблем? – предположи Франк.

– Не, не можем да признаем маймуните за хора, защото след това някой ще поиска към хората да добавим и други животински видове и така процесът ще продължи до безкрайност.

– Добре – продължи Франк. – Щом сте убили момиченцето. Можете поне да пуснете на свобода Ралф и Чита.

– И това не можем да направим – каза Джони. – Холандецът издебнал надзирателите си и успял да се измъкне от усмирителната риза и да се обеси.

– Може би поне Чита е оцеляла? – промълви Франк.

– Не, в зоопарка тя отказала да се храни и умряла от глад.

– Но не са ли се опитали да я хранят изкуствено? – попита Франк.

– Опитали са се, но тя пак е умряла – каза Джони. – Когато някой

не иска да живее, умира и по никакъв начин не можеш да го спреш.

– И по кой начин тогава ще излъжете Гочо, че второто му условие е изпълнено? – едно попита Франк.

– Няма проблеми, вече го излъгахме. Организирахме му телефонен разговор с някакъв холандец, когото той помисли за Ралф. Отстрани се чуваше радостното квичене на Чита и дъщеричката им. Холандецът благодари на Гочо за това, че благодарение на него сега те вече са свободни и много щастливи.

◆ Десетте условия, които Гочо поставя

На другия ден в кабинета на Безкрачко се получи едно много странно писмо. В него се казваше, че господин кметът е осъден по бързата процедура и че в срок от 24 часа трябва да се яви в Централния софийски затвор за изтърпяване на наказанието.

Безкрачко не можа да повярва на очите си. Очевидно беше станала някаква грешка! А може би това беше някаква тъпа шега? Той веднага звънна на един свой човек в прокуратурата и го попита кой си прави гаргара с кмета на София. Неговият човек с тъжен глас му обясни, че няма никаква грешка. От горе дошло нареждане да вкарат в затвора поне един престъпник.

Това беше много съмнително. Самата идея в затвора да бъде вкаран престъпник звучеше налудничаво и абсурдно.

Във всяка държава функцията на затвора е да отдели престъпниците от честните трудови хора. И в България е така, но, разбира се, българският модел е уникален. Тук престъпниците са твърде много и затова е абсолютно невъзможно всички те да бъдат прибрани, но затова пък честните хора са такава рядкост, че не представлява никакъв проблем те да бъдат поставени в затвора и по този начин държавата да ги защити от бандитите.

Накрая Безкрачко се сети, че днес е рожденият му ден. Улисан в работа и кражби, той беше забравил за днешния празник, но очевидно колегите от прокуратурата се бяха сетили и бяха

решили да го поздравят с тази леко дебелашка шега. Единственото, което не можеше да разбере, е как толкова много хора бяха успели да се наговорят и да се включат в майтапа. Той звънна на познати съдии, следователи и прокурори и всичките те говореха едно и също, сякаш си бяха плюли в устата. Накрая реши да се обади на председателя на Софийския градски съд. Това беше един страхотен сухар, без грам чувство за хумор. Дори някой да е подготвил шегичка за Безкрачко, то председателят със сигурност не участва. Той не може да е замесен не само защото е твърде скучен и сериозен, а още защото всяка седмица Безкрачко му праща по една торба с пари, за да го пази от затвора. Председателят е сериозен човек и не би тръгнал да се шегува с това, от което си вадеше хляба.

В България положението на съдиите е много тежко. Тук, за да влезеш в затвора, трябва да попаднеш първо на честен полицай, който да те хване, после на честен следовател, който да те проследи, после трябва да ти се случи честен прокурор, който да внесе делото в съда, и чак накрая трябва да случиш на три инстанции от честни съдии. При тази дълга верига не е чудно, че всичките подкупи отиват в по-предните звена, а за съдиите, които са в края на хранителната верига, не остава почти нищо. Безкрачко е едно приятно изключение, защото той плаща на всички по веригата, без значение дали съответният човек ще му потрябва или не. Затова председателят е изключително благодарен на кмета и не би си позволил да се шегува с него.

Безкрачко веднага му се обади по телефона:

– Господин председателю, днес получих някакво много странно писмо. Да знаете нещо по въпроса?

За съжаление, оказа се, че и председателят е много тъжен. Дори нещо повече, той направо плачеше. Ще попитате защо той взима нещата толкова навътре. Ами и вие да губехте по една торба с пари седмично, и вие щяхте да плачете.

– Съжалявам, Безкрачко – хлипаше председателят. – Нали знаеш, че ти си ми като роден син, но нищо не мога да направя. Обадиха се от ЦРУ и наредиха незабавно да те изпратим в затвора. Сам разбираш, това не се хора, а зверове. Как ли не им се молих, предложих им да вкараме в затвора някой друг бандит, такива тук си имаме колкото искаш, но те не щат. Искат точно теб. Обясних

им, че ти си ни най-свестният разбойник, но те не и не.

Колената на Безкрачко омекнаха. Той прекъсна разговора с хлипащия председател и набра директния номер на ЦРУ. Оттам го свързаха направо с директора. Това е много странно, защото господин Джонсън не разговаря с дребни бандити от ранга на Безкрачко, но очевидно той чувстваше известна вина за създалата се ситуация и затова реши лично да обясни проблема:

– Ха честито, ще черпиш! От утре си в затвора! – това беше дебелашкият хумор на Джони.

– Ама, господин Джонсън, защо точно аз? – запротестира Безкрачко. – В България има толкова много бандити, защо решихте да започнете точно от мен?

– Имаме си някои съображения – пошегува се Джони. – Не е важно защо точно ти. Приеми го като печалба от тотото.

– Но аз не мога да отида в затвора, имам задължения и отговорности. Благодарение на моите кражби се издържа половината съдебна система на България.

– Нищо, ще се оправят някак и без теб – успокои го Джони.

– Но аз съм свикнал на съвсем друг стандарт. Там няма да ми понесе нито храната, нито обстановката.

– Нема да се косиш – Джони знаеше малко български и вмъкваше по някой и друг български израз. – В Софийския затвор, ако имаш пари, може да си поръчаш храна от най-добрите ресторанти, проститутки от най-скъпите бардаци и вино от избата на вашия президент.

– Това е така – съгласи се Безкрачко, – но как ще се впиша в обстановката? Как ще се разбирам с другите затворници?

– Нищо де. Нали един ваш поет беше казал: „В затвора попадна на хора и стана човек!“ Току виж и от теб вземе нещо да стане.

– Не ме разбирате правилно. Какво ще правя в затвора – там има само честни хора и там никой не краде? За мен кражбата е необходимост и призвание. Аз не мога да заспя, преди да съм отмъкнал нещо. В затвора аз просто ще загина.

– Не се безпокой, Безкрачко. И в затвора живеят хора, и там се краде. Дори и най-честните и хрисими хора понякога крадат.

– Но какво се краде в затвора? Там няма нищо за крадене.

– Напротив, има. В затвора се крадат кепета.

– Че какъв е смисълът да се краде кепе, нали всеки затворник си има свое собствено, а и колко ли ще струва едно кепе?

– Не е точно така – изкикоти се Джони. – В затвора кепетата са

винаги с едно по-малко от броя на затворниците. Всяка сутрин на проверка един от затворниците е без кепе, защото някой му го е свил. Този затворник е наказан и обикаля плаца на бегом, докато неговите колеги седят в центъра и мило му се усмихват. Много е важно ти да си един от седящите в центъра, а не онзи будала, дето тича покрай стената.

– Добре, но аз съм свикнал да крада заводи и магистрали. Как да падна толкова ниско и от крупен бандит да стана крадец на кепета?

– Не, Безкрачко, да крадеш кепета, не означава, че си паднал ниско. Просто по този начин ти естествено ще се впишеш в обстановката. В затвора заводите и магистралите нямат никаква стойност, докато кепетата са ценни и затова затворниците не крадат заводи и магистрали, а кепета. Хайде, стига си мрънкал. До няколко часа искам да си там, за да могат журналистите да съобщят радостната новина във вечерната емисия на новините.

– Но, господин Джонсън, не си ли спомняте, че наскоро ни препоръчахте да не съобщаваме никакви радостни новини, защото така ненужно сме радвали селяндурите, от което те започвали да се плодят още повече?

– Вече има нови директиви. Сега може да ги оставим да се радват и да се плодят на воля.

След тези си думи Джони се усмихна загадъчно като Мона Лиза, но Безкрачко нямаше как да види тази усмивка.

На другата сутрин Безкрачко вече е в затвора. В момента той е на плаца заедно със събратята си по съдба. Над главите им небето е синьо и грее топлото есенно слънце.

Дворът на затвора е една от трите градинки, оцелели след уплътняването на София. Тук е широко и просторно. Погледът на Безкрачко свободно се рее чак до бодливата тел на оградата. Всъщност този плац е най-хубавата от трите градинки и най-важното – това е единствената градинка, в която са останали дървета. Като казвам дървета, малко се изхвърлям. Всъщност дървото беше само едно, малко поошмулено и измъчено, цялото покрито с неприлични надписи и още по-неприлични картинки, но все пак дърво. Цяло чудо е, че това дърво е оцеляло и още не е

нацепено за подпалки. Чудо е и това, че дворът на затвора беше останал широк и празен. Безкрачко беше застроил дворовете на всички училища и детски градини, но как не се беше сетил за този апетитен парцел?

Съвсем случайно Безкрачко беше попаднал на най-хубавото място в цяла София. На всичкото отгоре на него за първи път му се случваше да е сред честни хора. Другите затворници бяха много мили и симпатични момчета, бедни и честни, толкова бедни, че дори нямаха пари да си платят подкупа, за да излязат, и толкова честни, че със сигурност щяха да си останат бедни.

В този момент старшината изкомандва:

– Всички, които са без кепета, три обиколки на плаца, бегом марш!

В колона по един затворниците започнаха да тичат покрай оградата. Тази нощ някой беше откраднал всичките кепета и затова сега всички бяха наказани. Единствен Безкрачко седеше в центъра на плаца и щастливо се усмихваше.

Вечерта директорът на затвора дойде при Безкрачко и строго му каза:

– Господин кмете, няма ли вече да си ходите? Журналистите вече ви снимаха в раиран костюм. Пообиколихте, поразгледахте, нямате повече работа тук.

– Но как – възмути се Безкрачко. – Аз съм изпратен в затвора заради куп сериозни престъпления. Аз трябва да остана тук, за да излежа наказанието си.

– Това въобще не е необходимо – отговори му директорът. – Ние сме демократичен затвор и затова при нас VIP персоните са в постоянен отпуск.

– Но аз не искам отпуск, тук ми е добре, не искам да излизам. Моля ви, не ме изпращайте обратно в онази джунгла.

– Все пак, господин кмете, затворът е за честните хора, а не е за такива като вас. Ако действително държите да останете, ще направя за вас едно изключение, но това ще ви струва доста скъпо.

– Добре – усмихна се Безкрачко. – Досега пласах, за да не вляза

в затвора, а отсега нататък ще плащам, за да не изляза.

Човек, когато си има пари, може да си позволи каквото си поиска. Малко странно е желанието на Безкрачко да остане в затвора, но парите са си негови и той може да прави с тях каквото си ще.

Все пак Безкрачко не можа да остане в Централния софийски затвор, защото се оказа, че има някакъв тъп закон, според който човек не може да лежи в собствения си затвор. Ще кажете: „Ама затворът негов ли е?“ Ами да, оказа се, че при приватизацията Безкрачко се е поувлякъл и покрай другите имоти е замъкнал и затвора.

На него му се наложи да се премести в един друг затвор. За съжаление там няма дървета, но затова пък има палми. Има огромен плаж, на който затворниците могат да провеждат различни културно-масови мероприятия. Има казино и голф игрище, за да се облекчи тежкия живот на лишените от свобода човешки създания.

Затворът е разположен на малък карибски остров и е заобиколен от океана, в който плуват гладни акули. Разбира се, има яхтено пристанище, за да могат затворниците да излизат в океана и да уловят някоя от тези акули или някоя друга рядка риба, защитена от закона и вписана в Червената книга. Важно е рибата да е от изчезващ вид, иначе няма да им е вкусна.

Има и летище, за да могат затворниците да прескочат я до Лас Вегас, я до Париж. Въобще, това място предлага отлични социално-битови условия и най-важното, то не е собственост на Безкрачко. Ще кажете: „Ами тогава чий е този прекрасен затвор?“ Няма да повярвате – затворът е на жена му.

Той ѝ го подари по случай годишнина от сватбата им. Малко странен подарък действително. Някои подаряват диаманти, други залагат на скъпите коли, а Безкрачко беше избрал за подарък затвор. Не много романтично, но затова пък страхотно оригинално.

Ще попитате: „Ама как, може ли да лежи в затвор, който е на жена му? Нали са женени и собствеността им е обща“. Не, според

юристите няма никакъв проблем. Жена му е отделно юридическо лице и затворът си е лично неин, следователно няма законова пречка Безкрачко да излежи там полагащото му се наказание.

В момента над този остров грее яркото тропическо слънце, а жената на Безкрачко лежи под една палма на огромния плаж и се наслаждава на невероятното синьо небе, каквото има само на Карибите. Ти, читателю, сигурно вече завиждаш на Безкрачко, но както обикновено прибързваш с изводите. Пропуснах да ти кажа, че на острова има една мрачна кула с едно-единствено тясно прозорче. В тази кула лежи окован Безкрачко и оплаква съдбата си. Единственото, което вижда през тясното прозорче, е невероятното синьо небе, каквото има само на Карибите.

Иска ми се тази книга да има поучителен характер и затова нека всички мъже, които днес не са изпълнили съпругеските си задължения, веднага да го направят, защото не знаете какви изненади може да ви поднесе съдбата!

- ◆ Гочо отново чете лекция
- ◆ Франк се разкрива пред Гочо
- ◆ Франк и Гочо пътуват във времето
- ◆ Гочо се среща със Съвета
- ◆ Арнолд си купува бебе срещу точки
- ◆ Гочо вади мазна дискета
- ◆ Трагичен финал

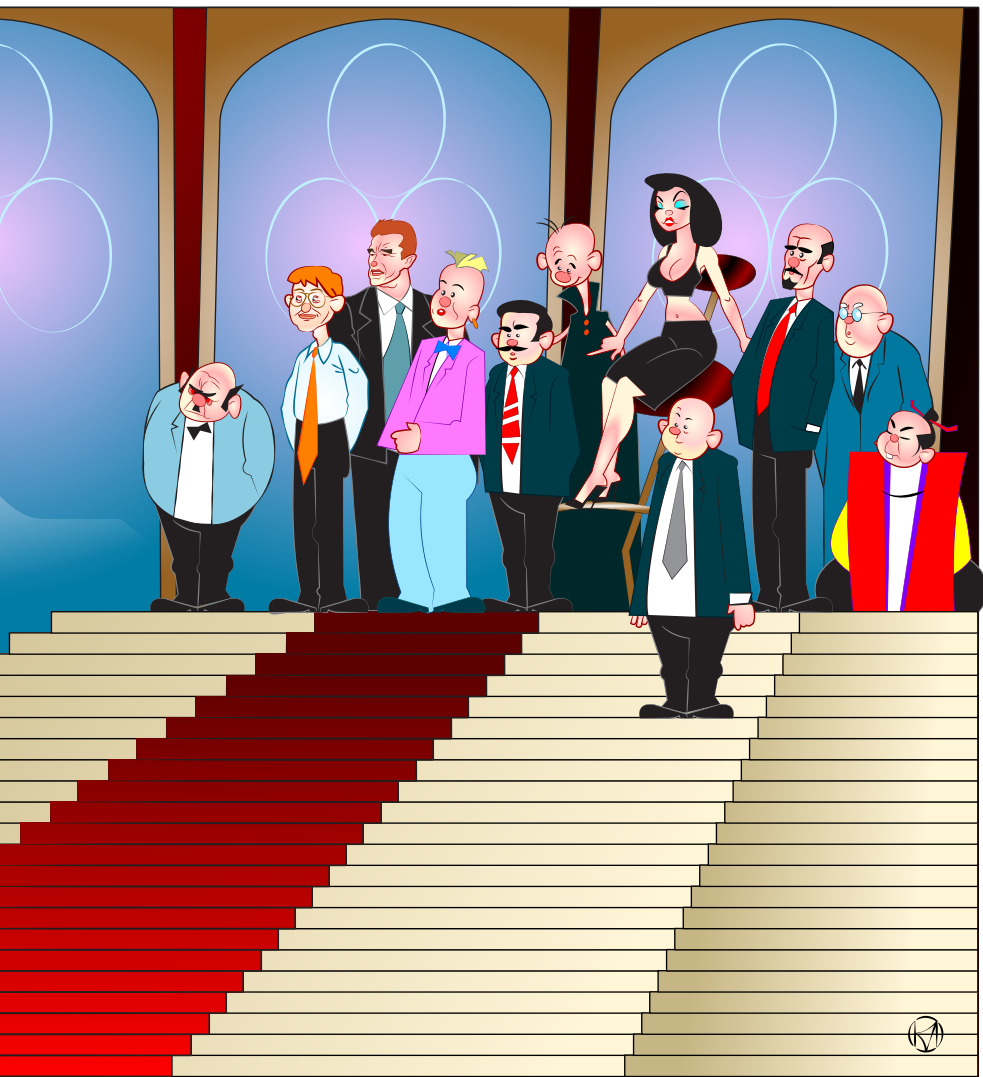
А каква е съдбата на трилионера Били? С него се случи голямо нещастие. Той изпи всичките си пари. Ще кажете, че той не е нито първата, нито последната жертва на алкохола, но в случая става дума не за уиски, а за кафе. Ще се запитате колко ли кафе е изпил, за да профука един трилион долара. Всъщност кафето никак не беше много. Реално, той изпи само една-единствена чаша. Вярно, че това не беше обикновеното американско кафе, което е безвкусно, рядко и прилича на негърска пот. Не, това кафе беше черно, силно и, както се казва, си струваше парите.

Как Били се сдобил с тази безценна чаша кафе? Ами това е една много смешна и много тъжна история. За вас сигурно ще е

смешна, но за него това си е една голяма трагедия. Били влезе в едно много луксозно кафене. Както се казва – кафене за трилионери. Ще си помислите, че щом Били е единственият трилионер, то това кафене сигурно е било празно. Нищо подобно, вътре беше пълно с хора, които пиеха кафе, ядяха пасти и весело си бърбеха. Били седна на една свободна маса, веднага му донесоха меню, но той не го погледна, а направо поръча: „Едно кафе, ако обичате“.

Бедният Били, мислеше си, че щом е трилионер, то все за едно кафе пари ще намери. Че колко ли може да струва едно кафе, може би долар, не, абсурд, тук очевидно е много скъпо. Сигурно струва най-малко десет долара, е, нека да са сто, най-много хиляда.

Уви, кафето струваше точно един трилион долара! Как може едно обикновено кафе да струва толкова много? Е, това кафе не беше съвсем обикновено. Както казахме, то беше черно и гъсто. Били го изпи с удоволствие и накрая дори си призна, че по-хубаво кафе през живота си не е пил.

Ще попитате – възможно ли е в това кафене да продават толкова скъпо кафе? Да, разбира се, по принципите на пазарната икономика всеки продавач има право сам да определи каква е справедливата цена, на която ще продава стоката си. Разбира се, клиентът трябва да се съгласи и да приеме тази цена за справедлива, но ако и двамата приемат сделката, то какво право има държавата да се намесва в техните взаимоотношения?

Но кога Били се е съгласявал да плати един трилион долара за едно кафе? Ами съгласил се е, когато го е поръчал. Можеше първо да погледне в менюто и да види дали предложената цена го удовлетворява, но той наивно беше поръчал, без да проучи цените в менюто.

Някои икономисти, които не разбират правилно смисъла на пазарната икономика, предлагат да се въведе пределна цена на кафето. Например, ако пределната цена за едно кафе е един милиард долара, то тогава ние с вас пак ще трябва да се оглеждаме като обрани евреи, преди да си поръчаме каквото и да е, но поне трилионерите ще могат да влязат като баровци и без да

гледат в менюто, да кажат: „Едно кафе, ако обичате“. Разбира се, тези икономисти нищо не разбират. Смисълът на пазарната икономика е всеки да е нашрек, всеки да се оглежда и послушва, всеки да се бои за паричките си.

Така Били беше излъган. Години наред той се послушваше и внимаваше някой да не го обере, а накрая го извозиха по възможно най-тъпия начин. Всъщност, както, предполагам, се досещате, това не беше обикновено кафене и менюто, което му донесоха, не беше стандартното меню, което носят на всички клиенти. Цялата работа беше една гнусна постановка на албанската мафия, която беше приготвила този капан специално за него.

Вярно е, че когато получи сметката, Били веднага бръкна с три пръста в гърлото си и върна всичкото кафе заедно с едни омари, които беше ял на друго място. За съжаление, това не му помогна, кафето беше изпито и той нямаше право да го връща. Опита се да докаже в съда, че кафето е било развалено и не е ставало за пиене, но дузина клиенти на заведението заявиха под клетва, че Били го е изпил и дори много го е похвалил. Вярно е, че всичките тези свидетели бяха албанци, също така вярно е, че и съдията и съдебните заседатели бяха от същата националност, но това в Америка е без значение. Там е демокрация и не могат да те дискриминират по национален или расов принцип.

Ще кажете: „Голяма работа, Били си има цял трилион и може да плати дори и това безбожно скъпо кафе“. За съжаление, не е точно така. Когато разпродадоха на търг имуществото му, се оказа, че не му достигат около петдесет милиарда.

Какво прави Били в момента? Ами сега той мие чинии в една албанска пицария, за да си плати кафето. Няма страшно, остават му само още няколко милиарда и ще излезе на чисто.

Послеслов

Здравей, Читателю,

Щеше ми се да кажа „Здравейте, читатели“, но ме е страх да не се изхвърлям излишно. Ще има ли тази книга читатели или поне един читател? Не знам, днес всички пишат и никой не чете. Навремето можехме да разчитаме поне на цензурата. Това бяха едни мили чиновници, които внимателно изчитат всичко, преди да го забранят. Ще кажете, че днес няма цензура. Има, и още как, но цензурите станаха мързеливи и вече нищо не четат. Проверяват само за основните ключови думи и готово – забраняват ви писанието, без дори да са го погледнали.

Ето първата ключова дума, заради която тази книга ще изгърми. Думата е „размножаване“. Много мръсна дума. Не е секс, не е порно, а просто размножаване. Тоест реших да напиша книга за размножаването. Знам, че е забранено, но днес трябва да избираш между това да си скучен или да си забранен. И в двата случая никой няма да те чете, та затова избрах да съм забранен.

Защо ще пиша за размножаването? В България, за да те слушат и да ти вярват, трябва да си абсолютно некомпетентен, а по въпросите на размножаването аз съм повече от лаик. Тоест и понятие си нямам какво е това, как става и защото става. Надявам се тази моя тотална некомпетентност да е предпоставка за бестселър.

Почти всяка книга излиза с претенцията, че ще промени живота ви. Ще ми се да ви кажа: „Ето една книга, която ще ви остави да си живеете живота такъв, какъвто си е, без да го обърка!“ За съжаление тук ще съм банален. И аз като другите ще се опитам да променя нещо във вас и в света около вас.

Що така? Защо животът ни се нуждае от промяна? Ами щото е много кофти. Обществото, в което живеем, е основано на три основни принципа. Това са лъжата, просията и кражбата. Хубаво би било да се откажем от тези три фундаментални признака на съвременното или поне да ги ограничим. Това звучи като утопия, но всъщност е доста лесно постижимо. Трябва само да променим критерия, по който оценяваме хората. Мерилото за успеха, вместо пари, трябва да стане деца.

Сега вие смятате за най-успял билионера Били, защото той има най-много пари. Ако променим критерия, то на върха на обществената пирамида ще застане циганинът Зюмбюл, който има осемнайсет деца.

Затворете очи и си представете идеалното общество. Там всеки има право на едно дете, но ако искаш две – трябва да плащаш данъци, за три трябва да плащаш големи данъци, а за повече трябва да си супербаровец. Ще има ли в това общество кражба и просия? Не, защо да крадеш, щом парите не са достатъчни, за да ти осигурят повече деца? Ще има ли измами? Да, ще има хора, които ще се опитват да платят повече данъци, отколкото им позволяват доходите, и по този начин, чрез измама, да получат право на още едно дете. Ще има и такива, които се опитват да родят тайно, избягвайки стриктния контрол на раждаемостта. Всъщност, в Китай вече има доста подобни измами и хората лежат в затвора заради второ дете, а не заради кражба.

Ще има ли контрол на раждаемостта в България? Да, това ще ни се случи много скоро. В момента имате уникалния шанс да раждате на корем. Много скоро ще плачете за второ дете, но няма да ви позволяват да си го родите. Тогава може би ще се сетите, че сте прочели навремето една книжка, която ви е открехвала тайните на размножаването, и ще се вайкате защо не сте ми повярвали.

Познавам много хора, които са израснали при социализма и са изградили живота си на базата на убедеността, че щом са се родили при социализъм, то при социализъм и ще умрат. Един от тях ми каза: „Мене, Мите, демокрацията ме свари неподготвен!“ Този човек беше избрал професия, която беше престижна тогава, но не е достатъчно престижна сега. Неговата грешка е, че не е очаквал промяна. Не правете и вие същата грешка. Сега живеете в монетаризма и си мислите, че при монетаризъм и ще умрете. Не искам да ви плаша, но ви чакат още много промени и трансформации. Животът ви през следващите години ще се промени толкова, че преходът от социализъм към монетаризъм ще ви се стори като детска игра.

През последните шейсет години сме в застой. Тоест от края на Втората световна война почти нищо ново не е открито. Този застой скоро ще свърши и ще се появят две нови радикални открития. Това са термоядреният синтез и изкуственият интелект. Първото ще направи енергията безплатна, а второто ще обезсмисли труда. Сега живеем в монетаристичното общество, чиято основа са парите, тоест трудът. Когато трудът стане безплатен, ще трябва да намерим друг фундамент, върху който да изградим живота си. Тогава децата ще станат новото мерило на успеха.

Да знаеш бъдещето, е полезно, но не е достатъчно. Ние искаме да живеем добре, и то тук и сега, а не някъде и някога, което може и никога да не стане. Каква е тайната на щастието и на успеха? Ще ви я кажа с риск да ме сметнете за откачалка.

Тайната е в религията! Нужна ви е религия! Каквато и да е религия, но препоръчвам да изберете някоя изпитана, която е изкарала поне хиляда години. Атеизмът също е религия, но за да ви е полезен, трябва да имате строга система от вярвания, която да казва какво може да прави един атеист и какво му е забранено. Трябва да поддържате връзка с другите атеисти и да оформите с тяхна помощ един приятелски кръг. Разбира се, целта на всеки приятелски кръг е да помогне на своите хора за сметка на останалите.

Защо ти е нужна религия? Животът има много тайни, които е трудно сам да откриеш. За да разбереш живота и да си изградиш своя собствена философия, ще трябва да си адски умен. Не всеки може да се похвали с нужния капацитет, за да разбере живота. Дори да си толкова умен, ще откриеш тайните на живота твърде късно. Когато осъзнаеш какво е правилно и какво не е, вече ще си твърде стар, за да използваш тези познания. Не е ли по-разумно да вземем всичките тези правила наготово и просто да ги спазваме?

Като малък се чудех защо покривите са наклонени, след като е по-удобно да са плоски. Оказа се, че е имало защо. Ако строите къща, не е ли по-добре да вземете наготово правилата, които вече са измислени, вместо да преоткривате топлата вода?

Когато имате едно правило, можете да се запитате „Защо?“, но може просто да приемете, че така трябва и толкоз. Религията е тази, която ще ви даде тези готови правила, а вие ще трябва просто да ги спазвате.

Като казах религия, ще ви предложи една съвсем нова и още неизпробвана. В момента тази религия има само едни поклонник и това съм аз. След около хиляда години ще разберем дали тази религия си я бива или е била мъртвородена.

Нашите поклонници ще наричаме размножители, защото в основата на тази религия ще стои размножаването. Основната идея ще бъде, че децата са по-важни от парите. Всеки, който приеме този постулат, е добре дошъл в нашата църква.

Ще ви направя кратък входен тест. Какво предпочитате? Да живеете беден в сламена колиба, заобиколен от куп сополиви деца, или да сте богат, известен, да живеете в замък и да чукате най-красивите курви, но никога от никоя да нямате деца.

Е, с тези, които издържах теста, продължаваме. На другите препоръчвам да опитат с някоя по-лесна религия :-)

Какви са основните принципи на новата вяра? Кое стои в основата на размножаването? Може би сексът? Има връзка между секса и размножаването, но кой в днешно време се размножава чрез секс? Всички го правят инвитро. Много по-важна от секса е любовта. Все пак, можете да се размножите без секс и дори и без любов, но има едно нещо, без което не можете. Това е храната!

В основата на нашата вяра ще стои храната, и то не всяка храна, а полезната и здравословната.

Ето първото правило в тази насока:
Забраняваме човекоядството!

Ще попитате защо! Тези, които попитаха „защо“, отпадат, не стават за размножители. Истинският вярващ вярва безрезервно, а не пита защо. По принцип няма да обясняваме постулатите на религията си, но за този първи постулат ще направим малко изключение.

Защо яденето на хора не е здравословно и въобще не е редно? Хората се разболяват от човешки болести, а основният източник на човешки болести са хората. Тоест ако ядете човек, е много вероятно да пипнете някоя болест, отколкото, ако изядете някое друго животно. Неслучайно и животните не ядат себеподобни. Тук-таме има по някое изключение, но в основни линии канибализмът не се практикува в природата.

Мюсюлманите отиват още по-далече и забраняват дори и свинското. Действително, прасето е генетично много близко до човека и затова вероятността да се пипне човешка болест от прасе е доста голяма. Особено ако ветеринарният контрол е слаб, а той от година на година става все по-слаб. Все пак ние няма да забраняваме свинското, защото нашата религия е по-ларж.

Ще забраним нещо друго. Веднъж гледах по телевизията репортаж за една свинеферма, в която се отглеждат прасета, генно модифицирани с човешки гени. Казаха, че месото им било особено вкусно. Естествено, то прасето затова е вкусно, защото е близко до човека. Канибалите казват, че човешкото било още по-вкусно, и съм склонен да им вярвам. Тези прасета ме гледаха от екрана с едни големи сини очи, в които имаше нещо човешко.

Затова препоръчвам тези прасета да не ги ядете. В противен случай ще считам, че сте пренебрегнали забраната на канибализма.

Освен човешкото, ще забраним и месоядните животни. Тоест не можете да ядете котки, кучета, лъвове и други подобни. Трябва да се внимава, защото има някои месоядни животни, които изглеждат като тревопасни. Пример за такова е крава, която е хранена с костно брашно.

Ще забраним и яденето на дивеч. Ако искате да изядете нещо, трябва да си го отгледате. Забраняваме и носенето на кожи от дивеч. Ако искате палто от норки, може, но норките трябва да са отгледани във ферма. Ама в тези ферми се отнасяли лошо към норките. Това е лъжа, ако се отнасяха лошо, кожата им щеше да е проскубана. Щом кожата е ОК, значи и норките са били ОК.

Сигурно си мислите, че вече сме забранили прекалено много работи. Нищо подобно, забраните едва сега започват. Ще забраним всички оцветители и подсладители. Нашата религия забранява лъжата, а оцветителите и подсладителите са вид лъжа. Какво ви пречи да пиете безцветна течност? Когато един натурален сок е оцветен в ярък цвят, невиждан в живата природа, то можете да сте сигурни, че сокът не е натурален. Подсладителите ви лъжат, че ядете захар. Монетаристите непрекъснато ви наливат в главата, че захарта е вредна. Не е вредна, а е скъпа. На тях им е много по-евтино да ви пробутват подсладители. При това ви лъжат, че го правят за ваше добро.

Да обобщим какво научихме дотук. Нашата религия ни задължава да се храним обилно и здравословно. Другите ще ни наричат чревоугодници, но на нас няма да ни пука. Монетаристите имат една поговорка: „Корем прозорец няма“. Тоест дай си всичките пари за дрехи и финтифлюшки, а какво ядеш – няма значение. Това не е така. Коремът има прозорец. Когато се храниш добре, ти изглеждаш добре. Освен това добрата храна е основа на здравето, а за да се размножаваш, трябва да си здрав.

Трябва да знаете, че монетаристите няма да ни обичат особено, защото любовта към монетите не е съвместима с вярата в

размножаването. Ние няма да жалим чувствата на монетаристите и освен човекоядството, ще забраним още платената любов и кръвопреливането. Това ще накара монетаристите да подскочат като ужилени, защото става дума за пари, и то за много пари. Основен бизнес в монетаристичното общество е търговията с хора. Тук се продава човек, там – част от човек. Тук се продава бърбек, там – бяла робиня. Търговията с човешка плът и кръв е много важна за монетаристите и затова воят против тази забрана ще е невероятен.

Защо забраняваме кръвопреливането? За нас то е вид човекоядство. Вероятността да пипнеш нещо е много по-голяма при кръвопреливане, отколкото, ако изядеш един добре опечен християнски мисионер. Все пак, човекоядството е по-лошо от кръвопреливането, защото то създава не само здравни, но и морални проблеми. Ще ви обясня. Ако гледаш една мацка и преглъщаш жадно, то тя може да си помисли, че искаш да я чукаш. Това може да я изплаши, а може и да не я изплаши. Обаче, ако тя си помисли, че искаш да я изядеш, това определено би я уплашило!

Забрани, забрани, забрани! Кой ще ги спазва? Все пак ще кажем, че в нашата религия всички забрани са препоръчителни, а не задължителни. Ако въпросът е на живот и смърт, ви разрешаваме да пренебрегнете тези три постулата. Например, ако изпаднем в ситуация, когато няма нищо друго за ядене, освен човешко, то какво да се прави, ще нарушим тази забрана. Все пак животът е много важен за размножаването и ние трябва да се опитаме да спасим кожата си. Ако въпросът е на живот и смърт, то разрешени са и кръвопреливането, и сексът срещу заплащане.

Да направиш нова религия, не е като да строиш къща на гола поляна. Хората вече са измислили много религии. Има много добри примери, от които може да се заимства и да се откраднат идеи. Да започнем с десетте божии заповеди на християнството. Не лъжи и не кради – това ще го вземем директно, без да се замисляме. Не убивай – това ще го пропуснем. Размножаването е свързано с живота и смъртта, а смъртта – с убиването. Християните забраняват убиването, но това е малко лицемерно. Те са изгорили толкова много хора на клада, че в сравнение с тях

Хитлер и Сталин изглеждат като петокласници. Ще разрешим убиването, но в някакви разумни граници. Може да убиваш, за да се наядеш, за да се защитиш и за да си отмъстиш. Тоест можете да убиете някого, когото искате да го изядете, или ако той иска да ви изяде, или ако е изял някой ваш близък. Дори да ви се наложи да убиете, трябва да го направите с нужното уважение. Ако някой е изнасилвил и заклал дъщеря ви, то вие можете да го убиете, но не със злоба. Трябва да приемете, че това е един болен човек и че вие отнемате живота му с лечебна цел.

Поучете се от кодекса на честта на древните воители. Те са имали право да убиват, но са били длъжни да засвидетелстват уважение към своя противник. Близките на вашия враг могат да ви простят, ако сте го победили честно и достойно, но никога няма да забравят, ако сте го унижили и сте се изгаврили с него.

Висоцки пееше: „Я не люблю когда стреляют в спину, я даже против истрелов в упору“. Ще се присъединим към това правило, но ще го кажем по-директно и не чак толкова поетично. Не може да си гнида, не може да убиваш, без да рискуваш собствената си кожа. Когато срещаш врага си в двубой, си длъжен да му дадеш шанс, длъжен си да си смел.

Как трябва да постъпваме със страхливците? Като с гниди.

Идва ред на следващото задължение на размножителя. То е много по-важно от всичко казано дотук. Бих казал, че това е основният постулат в религията на размножителите! Запомнете: Длъжни сте да гласувате!

Трябва да гласувате винаги, на местни, държавни и европейски избори. На редовни избори и на балотаж. Винаги, когато имате право да гласувате, ще трябва да гласувате! Това е ваше религиозно задължение и ако го нарушите, ще извършите най-страшния грях според каноните на размножаването.

Ще кажете: „Как да гласувам, как да дам гласа си за тези отрепки? Не искам с моя глас да легитимирам хора, които не заслужават грам уважение. Защо да гласувам, всичко е предварително нагласено. От моя глас не зависи нищо. Дори и моят глас да

обърка нечии сметки, то Мъдреците ще пипнат резултата и пак ще стане това, което те са решили“.

Така е, читателю, Мъдреците те водят за носа и вече са ти внушили, че ти не трябва да гласуваш. Дори и да гласуваш, то те пак ще те излъжат и ще те накарат да гласуваш за техния човек. Всъщност, за когото и да гласуваш, ти задължително ще подкрепиш някой техен човек. Все пак, някои техни хора са потехни, а други – по-малко. Ти трябва да гласуваш, за да им объркаш сметките. За кого да гласуваш? Ами за най-малкото зло. Виж какво ти се предлага и избири това, което най-лесно можеш да преглътнеш.

Избягвай да гласуваш за сиви и скучни хора. Те ще си останат послушни маши в ръцете на Мъдреците. По-добре е да подкрепиш някой колоритен и дори леко ненормален. Само такъв може да се противопостави на Съвета.

Мъдреците непрекъснато ти втъпняват, че ти носиш отговорност за човека, когото си избрал. Това не е така. Може някой да обещае да направи живота ти „по-хубав от песен“, а да го направи „от хляба по-чер“. Тогава ти не носиш отговорност за това, че са те излъгали. Вината е на тези, които са те излъгали! Няма да се срамуваш от избора си. Ще кажеш: „Аз гласувах за този мошеник и затова аз ще съм първият, който ще хвърли камък срещу него!“

Винаги гласувай за най-добрия вариант. Обикновено най-добрият няма никакъв шанс да спечели и Мъдреците ти казват: „Сакън, недей да гласуваш за него, че ще си загубиш гласа!“ Много са хитри, веднъж ти казват да не гласуваш, защото политиката е мръсна работа и ти не трябва да се цапаш. Втори път ти казват, че ако не гласуваш за този, който ще спечели, то ти ще си загубиш гласа! Размножителят не се бои за своя глас! На нас не ни пука дали ще подкрепим печелившите или губещите. Може ти да си единственият, дал гласа си за този кандидат. Важното е, че си гласувал за правилния кандидат. Тоест при избори не се правят сметки, а се гласува праволинейно.

Запомнете, никакви сметки! Може победата на вашия кандидат да е сто процента сигурна или обратното, да няма никакъв шанс, и тогава и да гласувате, и да не гласувате, е все тая. Няма значение.

Ние не правим такива тънки сметки. Нашата религия ни казва, че трябва да гласуваме, и ние гласуваме. Ще ни нарекат бетонни глави, но ние имаме достатъчно самочувствие, за да приемем подобни обиди с насмешка.

Не знаеш за кого да гласуваш? Ами попитай! Посъветвай се с приятели и други размножители, те ще ти помогнат. Нашата религия не ни разрешава да имаме тайни. Затова сподели с всички за кого ще гласуваш. Така ще им помогнеш и на тях да изберат. Поинтересувай се как ще гласуват по-умните от теб и им се довери. Мъдреците обясняват, че гласуването е нещо дълбоко интимно и че всеки трябва да го пази в тайна. Това е лъжа! Много по-лесно им е да ни манипулират, като ни лъжат един по един. Много по-трудно ще им е да ни излъжат, когато мислим с много глави.

Как да променим света? На всеки му се иска да клати лодката, но как да я разклатите, така че да се обърне? Рота войници може да разруши мост. Достатъчно е да маршируват в крачка. Стъпките на един войник не могат да помръднат моста. Когато по моста минава тълпа, стъпките на всеки предизвикват микроскопично разклащане, но стъпките не са в синхрон и разклащанията се неутрализират. Когато по моста марширува рота, тогава леките тласъци се наслагват и мостът пада. Затова е важно да гласувате в синхрон. Обменете информация, обсъдете предварително, ако трябва, направете предварителни избори, но гласувайте като рота, а не като тълпа!

Много важно за нас ще бъде изборите да бъдат честни. Синхронното гласуване е вид измама, но това е разрешена измама (или поне няма как да ни я забранят). Ако си затворим очите и оставим Мъдреците да лъжат на воля, то това ще обезсмисли и синхронното, и несинхронното гласуване.

В казармата веднъж бях дежурен и трябваше да разпределя киселото мляко. Винаги млякото не стигаше и винаги оставаха хора без мляко. Аз въведох желязна дисциплина и всеки получи порцията си мляко. Е, за мен останаха девет порции. Тоест за да може да мамиш, трябва да си най-ревностният радетел на справедливостта.

Следващото правило е следното. Избягвайте да гласувате за самотници. Не че имаме нещо против старите моми и ергени. Те са безценен капитал за всяка религия. Някои църкви дори изкуствено създават стари ергени. Знаете, манастири, обет за безбрачие и други такива работи. Самотните хора са изключително активни и полезни, но те не бива да бъдат пример за младите.

Човек се размножава генетично и интелектуално. Генетично се размножаваме чрез децата си и чрез близки и далечни роднини, които носят нашите гени. Интелектуално се размножаваме чрез езика си, културата си, познанията си, религията си. На кого предаваме всичко това? Главно на децата си, но и на много други хора, които може и да не са ни роднини, макар че всеки човек ни е роднина. Животните също са ни роднини, но доста по-далечни :-)

Хората се размножават предимно вътре в семейството си. Самотните хора, които нямат семейство, се размножават чрез околните. Затова те като цяло са много по-отдадени на обществото от семейните.

Защо тогава не е добре да ни ръководят самотни хора? Защото те ще създадат у младите грешен модел на поведение и те на свой ред също ще останат самотни. Това е лошо за обществото като цяло. Самотните хора са по-ценни от семейните, но те трябва да седят в сянка, за да не объркват младите.

Чудите се защо премиерът ви е стар ерген. Мислите си, че това е случайно. Казвате си: „Ами то коя би го взела? Това момче е толкова смотано, че ние ако не го бяхме взели да ни е премиер, то той и работа нямаше да успее да си намери“. Размножителят не трябва да вярва в случайността от първо ниво и в замисъла от второ ниво. Тоест това, че премиерът е стар ерген, не е случайно. Мъдреците не му разрешават да се ожени, за да не ви даде лош пример и да не почнете и вие да се плодите като зайци. От друга страна, в това, че Мъдреците не обичат българите, няма никакъв лош умисъл. Просто това са хора идеалисти и те се борят за един по-добър свят. За тях по-добрият свят е светът с по-малко българи. Струва ви се невероятно, не можете да повярвате, че

може да има хора, които да не ви обичат. Истината е, че може. В много страни думата „българин“ се използва като обидна, както ние използваме думата „циганин“. Сега пак си помислете: обичат ли ни в тези страни?

Нека въведем няколко правила, свързани с любовта и секса. Както казахме, това са неща от изключителна важност за всеки размножител.

В нашата религия ние ще разделяме секса на два вида – индивидуален и групов. Безопасен е само индивидуалният секс. Това, че груповият секс с презерватив е безопасен, е една опашата лъжа на Мъдреците, на която не трябва да се вярва.

Груповият секс е много важен за размножаването, защото от индивидуален секс деца не се раждат. Въпреки това ние ще забраним груповия секс, ако в групата участват повече от двама. Ще забраним дори и шведските тройки. Навремето си мислех, че шведска тройка се прави с двама шведи, и имах силно негативно отношение към този феномен. По-късно ми обясниха, че ставало дума не за шведи, а за шведки. В резултат на това мнението ми за всичко шведско се промени в положителна посока.

Като сме почнали да забраняваме, ще забраним и аналния секс. Тук срещу нас ще скочат предерасите. За тях аналният секс е много важен, защото им позволява да затворят очи и да си представят, че чукат мъж. Въпреки това ще въведем тази забрана, защото никоя религия не може да угоди на всички.

Какво ще кажем за оралния секс? Ако имате проблеми с ерекцията, то позата 69 е един разумен компромис. Въпреки това нашата религия препоръчва да не си купувате тениска, на която пише 69.

Нека поговорим още малко за любовта и секса. Трябва да запомните, че при секса не е важно количеството, а качеството. Може да си изучава всичко, което диша, и резултатът да е кръгла нула, а може да си прави правил секс само веднъж през живота си и да си се размножил. По принцип любовта и сексът са различни

неща, но ние ще ги обвържем, като въведем правилото, че секс се прави само с любимия човек. Това правило изглежда твърде ограничително и ще си помислите, че ако го спазвате, може да си останете на сухо. Така е, има много хора, които никога не са обичали и никога няма и да обичат. Може ти да си се влюбил, но любимият човек да не иска да ти пусне. Тогава си мислиш: „Що ли да не изчукам някой не чак толкова любим, просто заради спорта?“

Истината е, че да правиш секс с човек, когото не обичаш, не е нищо особено. В най-добрия случай ще изпиташ същото, което изпитваш при индивидуалния секс. Когато си спомниш за преживяното, това може да е един хубав спомен, но може и да не е. Ако обвържете секса с любовта, то ще получите много повече секс. При това сексът ще е повече и като количество, и като качество.

Какво е любовта? Ще кажа за тези, които не знаят. Това е желанието да се размножаваш с един определен човек. Това желание е на инстинктивно ниво и ние не можем да го управляваме и контролираме. Няма и разумно обяснение, защото любовта не минава през разума. Може един човек да е богат, красив и умен и разумът ни да ни казва, че той е човекът, с когото е добре да се размножим, но нашият инстинкт да е избрал друг. Доверете се на инстинкта, а не на разума.

Много момичета се опитват да си намерят мъж, търсейки го с ума, а не със сърцето. Обикновено резултатът е трагичен. Една от тези дами ми се оплакваше: „Как ме заблуди! Гледам го, че кара скъпа кола и винаги е облечен с костюм. Каза ми, че е собственик на фирма, а се оказа, че е шофьорът на собственика“. Така е, разума лесно може да бъде заблуден, но не и сърцето. Мацките, които се уреждат с богат съпруг, обикновено се женят по любов, а тези, които търсят богаташи, се чукаат с шофьорите им.

Можеш ли да обичаш двама едновременно? Не, абсолютно не. Любовта е желанието да се размножаваш с един определен човек. Може днес да си влюбен в един, а утре в друг, но никога не може да обичаш двама едновременно. Може да желаяш сексуално двама или трима. Повечето мъже желаят сексуално всяка втора жена, но това не значи, че я обичат.

Може ли да обичаш някого, но да не искаш да имате деца? Не, и това е невъзможно. Може да се страхуваш или да не можеш. Може да не съзнаваш, че го искаш, но ако обичаш един човек, то непременно искаш да имате дете.

Ще попитате как така искаш, но не го съзнаваш. Любовта е инстинкт и затова няма разумно обяснение. Например някои си падат по мъже, а други по жени, но това става на несъзнателно, инстинктивно ниво. Затова никой не може да ви отговори на въпроса, защо единият пол го привлича повече от другия.

Има ли вечна любов? Монетаристите гледат на любовта като на сладкиш, който си има срок на годност. Ако сладкишът е яко наблъскан с консерванти, то годността може да е пет години, но никога сладкишът не е вечен. За монетаристите вечна е единствено любовта към парите.

На този свят няма нищо вечно, дори и вселената си има срок на годност, след което се очаква тя да умре. Затова няма вечна любов, но има любов, докато смъртта ни раздели, което си е достатъчно дълго.

Може ли да има любов след смъртта? Не, любовта е свързана с живота и с размножаването. Може да обичаме един човек, който не е сред живите, но това вече не е същата любов. Ние обичаме децата си и родителите си, но и това не е същата любов.

Любовта е свързана с живота и затова, когато смъртта ни раздели, свършва и любовта. Много романтични са историите за влюбените, които не могат да живеят един без друг и затова решават заедно да умрат. Вземете като пример Ромео и Жулиета или Хитлер и Ева Браун. Истинската любов е различна, тя ни кара да продължим, дори и да сме останали сами. Това ние дължим на живота и на любимия човек.

След смъртта любовта продължава, макар и под друга форма. Любовта към децата е продължението на любовта. Може да сте се развела с пияницата, който ви е направил двете малки ангелчета. Може вече да не го обичате и дори да го мразите, но продължавате да обичате децата му. Те приличат на него, защото

носят неговите гени, и имат неговите ужасни навици, защото той ги е възпитавал. Вие продължавате да го обичате чрез децата му, дори и вече да го мразите. Омразата пак си е любов, но под друга форма.

Мнозина от вас не вярват във вечната любов, защото не са я срещали. Има много неща, които не сме срещали, но това не значи, че не съществуват и че няма да ги срещнем. Помислете си за любовта, която вашите родители изпитват към вас. Те няма да престанат да ви обичат, независимо от болките и огорченията, които вие им сервираете. Не е ли вечна тази любов?

Разбира се, родителите не могат да си сменят децата, докато съпружките могат да се разделят и да си потърсят нещо по-добро. Затова любовта към децата е много по-вечна, но това не означава да не вярвате във вечната любов.

Може ли двама души да нямат деца и въпреки това любовта им да продължи вечно? Да, спомням си двама самотни старци. Той я гледеше като писано яйце, а тя живееше, за да го тормози. Накрая той умря, няколко месеца след него си отиде и тя. Тоест умряха като Ромео и Жулиета. Малко тъжно е, когато хората си отиват и никой не остава след тях, но това не значи, че тяхната любов не е била вечна.

Има ли несподелена любов? Не, никой няма да ви обича, ако е сигурен, че вие не го обичате и че никога няма да го обикнете. Нespoделена любов е периодът, през който нещастният човечец не знае, че не го обичате. Той ще ви забрави на момента, щом разбере, че не се интересувате от него.

Може ли несподелената любов да е вечна? Не, това не може да се случи. Нespoделената любов изчезва заедно със заблудата. Дори и заблудата да не изчезне, несподелената любов пак ще изчезне. Трябва само да почакате седем години и ще ви мине. Доказано е, че несподелената любов трае най-много толкова. Хората имат инстинкт, който им казва, че ако до седем години не ти се отвори парашутът, то няма да се отвори въобще.

Отгук идва поверието за счупеното огледало и седемте години нещастна любов. По принцип това се смята за проклятие, но

любовта никога не е проклетие. Ако трябва да избираш дали да си нещастно влюбен или въобще да не си влюбен, то какво би избрал? Сигурно е ужасно седем години да си влюбен, а любимият човек да не ти пусне нито веднъж. Въпреки това, любовта е нещо красиво и не бива да се боите от нея, а и седем години не са чак толкова много – докато се обърнеш, и те се изтърколили.

Защо любовта е най-важното нещо при размножаването? Нека не забравяме, че всички ние сме деца на любовта. Е, добре де, не всички. Някои от нас са деца на платената любов, други – на алкохола и на браковете по сметка. Въпреки това, любовта е много важна, особено за слабия пол. „Така е – ще кажете вие, – любовта е много важна за жените. Затова те обожават картонени сърчица и плюшени мечета.“ Не, не сте ме разбрали правилно. Като казах слабия пол, имах предвид мъжете.

В миналото, когато физическата сила и интелектът са били най-важното, тогава мъжете са били силният пол. Сега феминистките ще ме изядат. Как така мъжете да са по-силни и по-умни от жените? Е, става дума за средностатистически резултат, иначе познавам много жени, които физически са по-силни от мен. Сигурно има и доста, които са по-умни, но те са достатъчно умни, за да не ми го показват. Разбира се, не е редно да се мерят тези неща. Все едно е да сравнявате булдозер със състезателна кола. Ако ще теглим нещо, то по-силното е булдозерът, ако ни трябва бързина, то булдозерът отпада. Мъжете са по-силни, но жените издържат повече на болка, студ и глад. Има много състезания, в които жените биха се представили по-добре от нас, мъжете. Затова никога не се състезавайте с жена, контраата винаги ще остане у вас. Ако я победите, ще кажат, че сте победили една жена, но ако паднете, ще бъде голям срам.

Що се отнася до интелекта, там е още по-трудно да сравнявате двата пола. Например в абстрактното мислене мъжете безусловно са по-добри от жените. В областта на интуицията жените убедително водят. Обикновено, когато говорим за интелект, имаме предвид абстрактното мислене, защото, когато сме научили нещо по пътя на логиката, то ние можем да кажем не само какво, но и защо. Когато сме го разбрали интуитивно, ние можем да кажем само какво, но не и защо. Мъжете успешно

решават абстрактни математически задачи от рода на две плюс две прави четири, докато жените намират отговор на въпроси от рода на: „Влюбен ли е Иванов в Петрова?“

Въобще мъжът и жената са създадени така, че да си пасват и да се допълват. При това те се допълват във всичко. Допълват се не само половите им органи, а и интелектът, и физическите им качества. Каквото не може единият, го може другият. Чий мозък е по-съвършен? Ако става дума за бой с юмруци, то мъжете определено имат по-големи шансове, а в миналото това е било най-важното.

Кой е силният пол? Ами този, който държи властта. Представете си осемдесетгодишен старец и неговите внуци. Старецът е напълно изкуфял и плакае в памперс, а внуците му са млади и силни, но му целуват задника, за да не забрави да ги спомене в завещанието си. В кого е властта – в стареца или във внуците? Както виждате, физическата сила и интелектът нямат никакво значение. Важното е кой взема решенията по важните въпроси, а най-важният въпрос е въпросът за размножаването.

В миналото властта е била в ръцете на мъжете. За кого ще се омъжи едно момиче, го е решавал баща ѝ. Кой с кого ще си легне, се е решавало от този, който е по-силен, тоест от мъжа. Вижте как живеят лъвовете, за да разберете човешкото общество от времето преди контрацептивите и абортите. Лъвицата бачка, ловува и изхранва семейството, докато мъжият по цял ден мързелува, лежи и събира сили за петте минути мъжка работа. Както знаете, работата на мъжа е да се напие и да се сбие. Въпреки всичко при лъвовете мъжът е господарят, защото лъвицата не може без него. Самотната майка няма шанс, защото ще дойде някой мъжкар, ще ѝ отмъкне плячката и ще убие лъвчетата ѝ.

Въобще кой с кого ще се размножава, са решавали мъжете. Любовта е била единственото, на което е разчитала жената, за да омагьоса мъжа и да го задържи. В древността той ѝ е бил нужен, за да я защитава от безбройните опасности, които я дебнели отвсякъде. Тогава мъжът е бил нужен, уви, сега вече не е.

В миналото е било така. Хващаш я и ѝ правиш едно дете и тя, ще не ще, ще го роди. Сега е различно. И да я хванеш, това въобще

не означава, че ще ѝ направиш дете. Дори и да ѝ го направиш, това въобще не означава, че тя ще благоволи да ти го роди. Тоест тя решава кога и от кого ще роди.

Сега жената може да има дете от всекиго. Тя лесно може да те вкара в леглото си, стига да е що-годе хубавичка. Ако не е, то с малко алкохол пак ще се уреди. Ако и така не става, отива в банката за сперма и там – каквото поискаш. Кеф ти рус ариец, кеф ти дребен италианец. Кеф ти олимпийски шампион, кеф ти лауреат на Нобелова награда. При такъв голям избор защо ще седне да ти ражда дете точно на теб? Нито си най-хубавият, нито си най-в каквото и да е. Единственото, на което можеш да разчиташ, е любовта. Само любовта може да я накара да пренебрегне всички красиви и богати и да избере теб, единствено теб за баща на децата ѝ. Затова любовта сега е много по-важна за нас, мъжете, отколкото за жените. Сега ние сме слабият пол и е редно да обърнем повечко внимание на картонените сърчица и плюшените мечета.

Въпреки всичко, внимавайте с любовта. Жената много обича да говори на тази тема, но когато срещне влюбен мъж, бяга от него като дявол от тамян. Когато един мъж я ухажда, тя би искала да прочете в очите му нещо от рода на: „Само да ми паднеш и ще те скъсам!“ Това е здравото сексуално желание, което тя търси. Какво би станало, ако вашите очи ѝ казват: „Ти си моята богиня!“ Ами нищо, само ще я уплашите.

Всяка жена много добре знае, че тя всъщност не е богиня. Тя има неприятното предчувствие за това, какво ще се случи, когато ти разбереш, че тя е един обикновен земен човек, с всичките му кусури и несъвършенства.

Затова мъжът трябва да крие любовта си поне докато успее да вкара мадамата в леглото. Тя няма нищо против да я смяташ за богиня, но само след като вече си я скъсал от секс.

Жената също трябва да крие, но при нея в тайна трябва да остане не любовта, а сексуалното ѝ желание. Мъжът трябва да прочете в очите ѝ: „Много те харесвам, но не знам дали да ти пусна“. Истинският мъж е ловец, а не мършояд и ако избързате и сама свалите гащичките си, рискувате той да загуби интерес. Не че

няма да ви изчука, но предполагам, че целта ви не е само да го вкарате в леглото си, а и да го задържите там.

Както казахме, любовта трябва да се крие, и то не само от любимия човек, но най-вече от околните. Не че хората са лоши, но те инстинктивно ще се опитат да ви развалят работата. Най-вече внимавайте с жените, защото един мъж може и да се опита да ви помогне, макар че по-вероятно е да ви прецака, докато за жената е сигурно, че ще ви подлее вода.

Въобще не бързайте да разгласявате връзката си. Това важи особено за нас, мъжете. Изчакай тя първа да се похвали и тогава самодоволно кажи: „Ама вие не знаехте ли?“

Всичко това е, докато се гушнете в леглото. Това е преломният момент, след който всичко се променя. Общо взето, до този момент мъжете са тези, които тичат след жените, а след това нещата обикновено се обръщат. Тогава момичето си задава въпроса: „Как да задържа мъжа?“

Монетаристите казват, че жената трябва да се отдаде на много мъже, но на всекиго по малко. Според тях тя не трябва безгранично да се доверява, защото могат да се възползват от нея и да я наранят. Ние казваме обратното – тя трябва да внимава на кого се доверява, но веднъж отдала се, тя трябва да се отдаде безрезервно и докрай.

Направете за вашия любим всичко, което пожелае. Какво очаква той от вас? Може би иска да получи в леглото неща, които и проститутка не би направила за него. Да, и това, но вие трябва да му предложите и други неща, които никоя проститутка не би направила. Например да му сготвите нещо вкусно, да му изгладите ризата, да го потърсите по телефона, да отделите от времето си, за да бъдете с него, да слушате скучните му истории и да се смеете на плоските му шеги. Това са нещата, които очаква той от вас.

Какви ще бъдат политическите искания на гочовистите? Трябва да знаете, че монетаристите не харесват религиите, които си имат политически искания. Общо взето, ако искаш да те харесват, най-

добре е нищо да не искаш. Въпреки това ние няма да пропуснем случая да се конфронтираме със света и ще искаме, независимо от проблемите, които ще си създадем, като си отворим устата.

Всяка нова религия неминуемо се сблъсква с проблеми. Първите християни са ги хвърляли на лъвовете. Сега в зоопарка са останали само няколко пършиви лъва, които според мен не представляват сериозна заплаха за последователите на нашата вяра. Въпреки това, като прочетете какви са нашите политически искания, сами ще се уверите, че без проблеми едва ли ще се мине.

Първото и най-важното искане на гочовистите е държавата да не дава пари за второ дете! Преди изборите политиките ни обещават: „Ще дадем пари за това, ще дадем пари за онова!“ След изборите казват: „Ние действително много искахме да дадем пари за това и онова, но се оказа, че пари няма, и затова ще трябва да забравите какво сме ви обещали и да пиете по една студена вода.“ Добре, но ние не искаме от тях да дават пари, а да не дават. Те ще кажат: „Ама как, ние не можем да посегнем на децата и да им дадем по-малко пари!“ Никои не е казал, че парите за децата трябва да се намаляват. Тук става въпрос не за размера на помощите, а за разпределението им. Дали една майка, която има повече деца, трябва да получава повече помощи от тази, която има по-малко деца, или всички майки трябва да получават по равно независимо от това, дали имат едно, две или десет деца.

Добре, но майката, която има десет деца, няма да може да ги отгледа с помощите, които ѝ се полагат, и децата ѝ ще започнат да умират от глад. Няма страшно, ако тя е социално слаба и разчита на държавата, за да ѝ храни децата, то при тази система те ще започнат да умират от глад още от петото и до десет въобще няма да се стигне.

Разбира се, държавата трябва да осигури безплатни аборти. Тоест когато не можем да гарантираме на бедняка, че ще се грижим за детето му, не трябва да му пречим да се отърве от него още преди да се е родило, вместо да седи и да го гледа как умира от глад. Въобще безплатните аборти са важни, защото е много обидно да знаеш, че единствената причина, поради която си се появил на бял свят, е това, че родителите ти са нямали пари, за да те махнат.

Няма да се лъжем и ще си признаем, че системата, която предлагаме, представлява геноцид спрямо бедните. Така е, но системата, която действа в момента, е геноцид спрямо богатите. Няма как едновременно да увеличаваш процента на бедните и процента на богатите. Ако има повече бедни, процента на богатите ще падне, ако увеличиш богатите, ще падне процента на бедните. Тоест когато промениш съотношението бедни-богати, това или ще е в полза на бедните, или ще е в полза на богатите. Въпросът е: какво искаме да бъде нашето общество? На двата полюса стоят индийският и скандинавският вариант. В първия случай шепа супербогати господстват над море от супербедни хора. Обратно, при скандинавския вариант почти няма разлика между бедни и богати, което също е лошо, защото се обезсмисля животът на хората. В скандинавските стани я няма американската мечта, а тя е да станем богати и да накараме бедняците да ни целуват задника. Това може и да не е най-възвишената мечта, но все пак е мечта и е важна, защото животът без мечти би бил ужасно сучен.

В момента ние уверено се движим в посока на индийския модел. Това е, защото монетаристите искат да има повече бедни, за да има повече хора, които са готови да им целуват задниците. Все пак, не е все едно кой ще те целува отзад. Ако можете да избирате между един английски лорд и един умиращ от глад просяк, кого бихте удостоили с честа да целуне задните ви части? Аз лично бих предпочел лорда, това би било по-приятно и по-хигиенично.

Когато ножицата е отворена прекалено широко, това е кофти и за бедните, и за богатите. В такова общество бедните стават много бедни и започват действително да умират от глад. Що се отнася до богатите, те са още по-прецакани. От една страна, те намаляват, което неминуемо ги прави нещастни. Те се затварят се в свой тесен кръг, женят за братовчедки, за да не се разпилеят парите им. Богатите живеят в непрекъснат страх, че ще отпаднат от кръга на суперелита и ще станат част от морето бездомни и безимотни супербедняци. Освен това, знаете историята за дъщерите на императора, които умрели девствени, защото никой не бил достатъчно знатен, за да ги изчука.

Тоест мечтата на монетаристите да има повече бедняци е тъпа и безсмислена. Когато тази мечта се осъществи, монетаристите ще

са най-прецаканите. Както се казва: „Внимавай какво си пожелаваши!“

Да даваш по триста лева на бедняка еднократна помощ за всяко родено дете и по този начин да го принуждаваш да прави деца, за да не умре от глад, това е престъпление спрямо бедните и двойно по-голямо престъпление срещу богатите. Затова не трябва да има еднократни помощи при раждането на дете. Ако някой е готов да направи дете срещу триста лева еднократна помощ, то по-добре е този някой да не прави деца. Ако държавата иска да помогне на родителите при раждане на дете, то нека да поеме разходите по раждането, това е много повече от смешната еднократна помощ, която се дава в момента. Пари за децата могат да се дават по много начини. Например безплатно образование, безплатни учебници, стипендии за отличните ученици и други подобни. Важното е, когато се дават пари, те да се дават на децата, а не на родителите, които в повечето случаи биха ги изпили или проиграли на хазарт. Ако родители не пият и не играят хазарт, то те вероятно имат достатъчно пари и не чакат на държавата да им гледа децата.

Трябва да се спре практиката да се дават детски само на бедните. Идеята е, че богатите си имат пари и не се нуждаят от помощ, затова по-добре на тях нищо да не даваме и по този начин да спестим пари. Истината е, че богатите са относително малко и ако им спрем детските, почти нищо няма да спестим. Много повече ще се наложи да се изхарчи, за да бъде поддържана армия от чиновници, които да следят кой има висок доход и кой няма. По този начин парите отиват не при бедните, а при мошениците, които декларират ниски доходи и хем не плащат данъци, хем получават детски и какво ли още не. Например аз като студент не получавах стипендия, защото доходът на семейството ми беше висок, а и успехът ми не беше от най-блестящите. Може би, ако имаше шанс да получа стипендия, аз бих се понатегнал и бих си повишил успеха. На стипендията трябва да се гледа като на морален стимул, а не като на пари, които се дават на студента, за да не умре от глад. Затова, когато държавата плаща детски и стипендии, това не трябва да е обвързано с дохода на семействата.

Освен от броя на децата, детските не трябва да зависят и от

семеиния статус на майката. Абсолютно несправедливо е една самотна майка да получава повече пари от жената, която освен за децата си се грижи и за мъжа си. Държавата наказва хората, които са създали здраво семейство и се опитват да отгледат децата си при нормални условия. Нещо повече, държавата ви дава пари, за да не се жените. Казват ви: „Живейте в грях, нека децата ви са копелета! Дори и тези деца да си имат баща, нека поне на хартия те да се водят за копелета!“ Много семейства са принудени да живеят нелегално, за да не загубят парите, които държавата отпуска на самотните майки. Това е част от борбата на мъдреците против семейството и против стандартните начини за размножаване, но ние тази политика няма да я подкрепим.

Въобще понятието самотна майка трябва да отиде в миналото. Какво означава това? Дали, че бащата е неизвестен или че той не желае да плаща издръжка на детето си? Според нашата религия всеки родител е отговорен за децата си и е длъжен да ги гледа или поне да им плаща издръжка. Понятието неизвестен баща също трябва да бъде забравено. При съвременните ДНК тестове бащата винаги може да бъде открит. Ако той е жив, ще трябва да плаща издръжка, ако е покойник, държавата ще плати с парите, който му се полагат за пенсия. Ако родители зарежат детето си в социален дом и оставят на държавата да се грижи за отрочето им, то тези родители трябва да плащат издръжка. Ако са социално слаби, то тази издръжка трябва да им се удържи от социалните им помощи. Ако се намери някой, който се съгласи да осинови детето и да поеме грижата за него, то тогава биологичните родители могат да бъдат освободени от плащането на издръжка, но не и преди това.

Като стана дума за осиновяване, няма нищо лошо осиновителят да плати известна сума, за да вземе детето. В българската традиция малко кученце не се подарява, а задължително се продава. Смята се, че за да сме сигурни, че новият стопанин ще се грижи за кученцето, то той трябва да го плати. Ако му го подарим, той няма да го цени, а може и да го захвърли. Сега по телевизията непрекъснато разправят: „Ааа! Ууу! Бременна циганка продала детето си на бездетен английски лорд!“ Ами защо да не го продаде, детето си е нейно. Продала е собственото си дете, а не вашето. Някой ще каже, че циганката не обича детето си и затова го е продала. И това не е сигурно. Може да го е продала точно защото го обича повече, отколкото можете да си

представите, и защото се надява по този начин да осигури на отрочето си едно по-добро бъдеще. По време на турското робство българите са плащали така наречения кръвен данък. Турски чиновници са идвали и са събирали най-хубавите и най-здравите деца, за да попълнят еничарската армия. По това време българите активно са се намесвали в процеса на избор на новите еничари, като са корумпирали турските чиновници. Някои са давали пари, за да запазят детето си и то да не бъде взето за еничарин, други – обратното, давали са подкуп, за да вземат тяхното дете, макар че то не отговаряло на изискването да е едно от най-здравите и най-красиви момчета. Защо са го правели? Ами, защото много са обичали децата си и са искали да им осигурят възможно най-доброто бъдеще. По същия начин днес българинът дава мило и драго, за да изпрати детето си да следва в чужбина. Трябва ли да съдим тези хора заради това, че искат най-доброто за децата си?

Поради тази причина нашата религия разрешава и дори поощрява продажбата на деца. Това е много по-достойно и по-благородно от даряването на кръв и донорството на органи. Ако едни добри и богати хора страдат от репродуктивни проблеми и не могат да си имат собствено дете, то изключително благородно е да им помогнете, като им продадете собственото си дете. По този начин те ще могат да го възпитат и да му предадат своята култура, своите знания и умения. По този начин тези хора ще успеят да оставят нещо след себе си и да се размножат. Това може да не е класическото генетично размножаване, но според мнозина интелектуалното наследство е по-ценно от генетичното.

Ако младеж и девойка се залюбят още на ученическата скамейка и създадат дете, което не могат да гледат, защото са твърде млади, то как според вас е редно да постъпят? Дали да убият детето в корема на майка му, или да го продадат на едни мили и богати хора, които ще се грижат за него, ще го отгледат и ще му дадат живот и бъдеще? Кое е по-благородно? Да се отърват от продукта на любовта си, като го захвърлят на боклука, или да го продадат за добри пари, с които да си платят следването в университета?

Продажбата на деца е нещо много благородно, но и изключително изгодно от генетична и финансова гледна точка. От генетична гледна точка много по-добре е вашето дете да бъде отгледано от чужд човек, отколкото да бъде убито. Освен това, цената на едно

здро̀во и красѝво бѐбѐ можѐ да̀ ѐ изк̀л̀ю̀чѝтѐлно̀ вѝсо̀ка̀. Ѝма̀ мно̀го̀ дѐца̀, ко̀ито̀ нѝко̀й̀ нѐ гѝ щѐ, но̀ ва̀шѐто̀ вѐро̀ят̀но̀ щѐ го̀ ис̀ка̀т̀ ѝ да̀жѐ щѐ са̀ го̀то̀вѝ да̀ пла̀т̀ят̀ ск̀ъ̀по̀ ѝ пр̀ес̀к̀ъ̀по̀ за̀ пра̀во̀то̀ да̀ го̀ о̀сѝно̀вят̀ ѝ от̀г̀лѐда̀т̀. Ѐдѝн̀ дѐн̀ ва̀шѝят̀ сѝн̀ мо̀жѐ да̀ по̀жѐла̀ѐ да̀ вѝдѝ ста̀рѝтѐ ал̀ко̀хо̀лѝцѝ, ко̀ито̀ сѐ я̀вя̀ват̀ нѐго̀вѝ гѐнѐтѝчнѝ ро̀дѝтѐлѝ, ѝ да̀ вѝ по̀мо̀гнѐ до̀п̀ъл̀нѝтѐлно̀, ка̀то̀ вѝ да̀дѐ ня̀ко̀й̀ ѝ дру̀г̀ лѐв̀ за̀ пѝѐнѐ.

Мо̀нѐта̀рѝстѝтѐ ня̀ма̀ да̀ прѝѐма̀т̀ спо̀кой̀но̀ то̀ва̀, чѐ раз̀рѐша̀ва̀мѐ про̀да̀ж̀ба̀та̀ на̀ дѐца̀. Бѝх̀ ка̀зал̀ до̀рѝ, чѐ о̀ча̀к̀ва̀м̀ да̀ на̀дѝгна̀т̀ стра̀хо̀тѐн̀ во̀й̀. Про̀да̀ж̀ба̀та̀ на̀ дѐца̀ ѐ в̀ р̀ъ̀цѐтѐ на̀ ма̀фѝя̀та̀ на̀ со̀цѝал̀нѝтѐ ра̀бо̀т̀нѝцѝ, а̀ та̀зѝ ма̀фѝя̀ ѐ по̀-стра̀шна̀ ѝ от̀ нар̀ко̀ма̀фѝя̀та̀. В̀ раз̀вѝтѝтѐ д̀ъ̀р̀жа̀вѝ со̀цѝал̀нѝтѐ ра̀бо̀т̀нѝцѝ тѐ дѐб̀на̀т̀ от̀ всѐкѝ ъ̀г̀ъл̀, за̀ да̀ тѐ об̀вѝня̀т̀, чѐ нѐ сѐ грѝжѝш̀ за̀ дѐтѐто̀ сѝ, да̀ тѝ го̀ вз̀ѐма̀т̀ ѝ да̀ го̀ шѝт̀на̀т̀ на̀ ня̀ко̀й̀ по̀-бо̀гат̀. Ра̀бо̀та̀та̀ ѐ ста̀на̀ла̀ то̀л̀ко̀ва̀ сѐрѝоз̀на̀, чѐ хо̀ра̀та̀ сѐ стра̀х̀у̀ват̀ да̀ ро̀дя̀т̀ в̀ бо̀л̀нѝца̀, за̀що̀то̀ та̀м̀ мо̀га̀т̀ да̀ им̀ свѝят̀ дѐтѐто̀. Съ̀бу̀жда̀ сѐ ма̀й̀ка̀та̀ от̀ упо̀й̀ка̀ ѝ ѝ̀ ка̀зва̀т̀: „Мно̀го̀ съ̀жа̀ля̀ва̀мѐ, го̀спо̀жо̀, но̀ ва̀шѐто̀ дѐтѐ нѐ о̀жѝвя̀.“ Тя̀ ис̀ка̀ да̀ ѝ̀ да̀да̀т̀ т̀ру̀п̀чѐто̀ на̀ дѐтѐто̀, за̀ да̀ го̀ по̀грѐбѐ, а̀ тѐ ѝ̀ от̀го̀ва̀ря̀т̀: „То̀ва̀ ѐ м̀ър̀т̀во̀ро̀дѐно̀ дѐтѐ, а̀ нѐ чо̀век̀. Во̀дѝ сѐ за̀ а̀бо̀рт̀ ѝ т̀ру̀п̀чѐто̀ сѐ из̀х̀в̀ръ̀ля̀ ка̀то̀ мѐдѝцѝн̀скѝ от̀па̀д̀ъ̀к̀.“ Най̀-ло̀шо̀то̀ ѐ, чѐ ма̀й̀ка̀та̀ нѐ зна̀ѐ да̀лѝ дѐтѐто̀ ѝ̀ дѐй̀ствит̀ел̀но̀ нѐ ѐ о̀жѝвя̀ло̀, ѝлѝ ѐ про̀да̀дѐно̀ на̀ ня̀ко̀й̀ бѐзд̀ѐтѐн̀ ба̀ро̀вец̀.

А̀ко̀ ро̀дѝтѐлѝтѐ ѝма̀т̀ пра̀во̀ са̀мѝ да̀ про̀да̀ва̀т̀ дѐца̀та̀ сѝ, то̀ бѝз̀нѐс̀ът̀ на̀ со̀цѝал̀нѝтѐ ра̀бо̀т̀нѝцѝ бѝ ум̀ря̀л̀, а̀ то̀ва̀ ѐ бѝз̀нѐс̀ за̀ мно̀го̀ па̀рѝ.

Ка̀к̀то̀ ка̀зах̀мѐ, всѐкѝ ро̀дѝтѐл̀ ѐ от̀го̀во̀рѐн̀ за̀ дѐца̀та̀ сѝ ѝ ѐ д̀лъ̀жѐн̀ да̀ гѝ г̀лѐда̀ ѝлѝ по̀нѐ да̀ им̀ пла̀ща̀ из̀д̀ръ̀ж̀ка̀. То̀ва̀ ѐ та̀ка̀ до̀рѝ ѝ ко̀га̀то̀ ста̀ва̀ ду̀ма̀ за̀ из̀на̀сѝл̀ва̀нѐ. Щѐ сѝ ка̀жѐш̀, чѝта̀тѐлю̀: „Да̀ му̀ мѝс̀ля̀т̀ жѐнѝтѐ. Нѝѐ, м̀ъ̀жѐтѐ, нѐ мо̀жѐм̀ да̀ ста̀нѐм̀ жѐрт̀ва̀ на̀ из̀на̀сѝл̀ва̀нѐ.“ Нѐ ѐ та̀ка̀. В̀съ̀щ̀но̀ст̀ ѐдѝн̀ м̀ъ̀ж̀ мо̀жѐ да̀ б̀ъ̀дѐ из̀на̀сѝлѐн̀ мно̀го̀ по̀-лѐсно̀, от̀ко̀л̀ко̀то̀ ѐд̀на̀ жѐна̀. Прѐд̀ста̀вѝ сѝ, чѝта̀тѐлю̀, чѐ но̀сѝш̀ сѐр̀ма̀ за̀ из̀слѐд̀ва̀нѐ, за̀ да̀ лѐку̀ва̀ш̀ ня̀ко̀ѐ нѐвѝн̀но̀ вѐнѐрѝчѐско̀ за̀бо̀ля̀ва̀нѐ, ѝ хо̀п̀, ста̀ва̀ш̀ жѐрт̀ва̀ на̀ из̀на̀сѝл̀ва̀нѐ. Нѐдо̀бро̀съ̀вѐст̀на̀ слу̀жѝтѐлка̀ на̀ ла̀бо̀ра̀то̀рѝя̀та̀ зло̀уп̀от̀рѐбя̀ва̀ с̀ т̀во̀я̀ гѐнѐтѝчѐн̀ ма̀тѐрѝал̀ ѝ тѝ сѐ о̀ка̀зва̀ш̀ ба̀ща̀ на̀п̀ъл̀но̀ про̀тив̀ во̀ля̀та̀ сѝ. Тѝ сѝгу̀р̀но̀ сѝ мѝслѝш̀, чѐ нѐдо̀бро̀съ̀вѐст̀на̀та̀ слу̀жѝтѐлка̀ щѐ ѐ ня̀ко̀я̀ з̀но̀й̀на̀ мѐдѝцѝн̀с̀ка̀

сестра. Не, читателю, на такава ти сам бил дал генетичния си материал съвсем доброволно и дори лично би ѝ го инжектирал. Тази, която ще те изнасили, ще е някоя мустаката санитарка, ниска и дебела, и доста неатрактивна. Ще убеждаваш приятелите си: „Как можете да си помислите, че съм спал с това чудовище? Не бих я доближил дори и на километър!“ А те ще ти се присмиват: „Стига си ни будалкал! Я по-добре си признай колко изпи, преди да се качиш върху този звяр?“

Всички тези политически искания са свързани с нашето убеждение, че производството на деца е най-важното производство на държавата. Има държави, които произвеждат автомобили, други правят самолети. Всичко това са глупости. Най-важното и най-ценното нещо, което една държава произвежда, това са децата. При това здравите и образовани деца, възпитани и въоръжени със здрав морал. Такива, каквито навсякъде биха ги приели. Такива, които могат сами да се грижат за себе си, а не такива, за които някой друг да трябва да се грижи.

Следващото, с което ще скандализираме обществото, е това, че ние ще се борим за висока детска смъртност! Всички се борят за намаляването на детската смъртност, защо ние ще се борим за обратното? Ами, има някои неща, които изглеждат много лоши, но всъщност са добри. Сигурно знаете, че в развитите страни хората от година на година стават все по-болни и все по-кекави. Говори се, че населението постепенно се израждало. Казват, че причина за това са кръвосмешенията и това, че в генофонда не се влива достатъчно свежа кръв. Казват, че виновни за това сме ние, защото не се чукаме достатъчно с представители на други държави и раси. Всъщност истината е доста по-различна. Днес кръвосмешението е нещо много по-рядко, отколкото е било в древността. Тогава браковете между първи братовчеди са се смятали за нещо напълно допустимо, а сега подобни бракове са забранени. Що се отнася до обвиненията, че не се чукаме достатъчно с представители на други раси, и това не е така. Никога в историята на човечеството чукането не е било толкова разнообразно и безразборно, колкото е сега. Защо тогава населението се изражда? Ами причината е в ниската детска смъртност. В бедните държави половината от децата умират още в люлката, но тези, които оцеляват, са здрави. При нас оцеляват

почти всички, но много от децата са болнави и кекави. Най-вече това се отнася до недоносените деца. Навремето голяма част от седмачетата са умирали, а сега оцеляват дори и деца, родени на петия месец. Всъщност оцеляват не е точно казано, защото обикновено тези деца нямат шанс да бъдат здрави и въпросът пред лекарите е: дали ще го спасят и ще направят от него жив инвалид, или ще го изпуснат.

Високата детска смъртност е нещо много добро за здравето на нацията, но статистиката трябва да показва, че за България този показател е като при най-развитите страни. В противен случай имиджът на страната ни ще бъде крайно негативен. Как хем да имаме висока детска смъртност, хем статистиката да отчита, че по този показател сме една от най-развитите страни в Европа? Това може да стане с прости законодателни промени. Трябва да се увеличи възрастта, при която се приема, че имаме раждане, а не спонтанен аборт.

Една нормална бременност трае четиридесет седмици, тоест девет месеца. Кога по закон се приема, че детето се е родило преждевременно и кога се смята, че става дума за спонтанен аборт? В някои държави това е двадесетата седмица, а в други – двадесет и осмата. Ако вдигнем законодателно тази граница нагоре, тогава ще имаме висока детска смъртност, която статистиката отчита като ниска. Така лекарите ще имат право да оставят най-недоносените деца да умрат, вместо да ги съживяват, с пълното съзнание, че това, което ще излезе, няма да е здраво бебе, а инвалид до края на живота му.

Разбира се, към всеки случай трябва да се подхожда индивидуално. Ако родителите са млади и здрави и могат спокойно да си родят друго здраво дете, то за тях е по-добре това дете да не оцеее. Ако обаче родителите са на години и са взели-дали, каквито сме повечето българи, тогава лекарите трябва да се борят да спасят детето им на всяка цена, защото тези родители може и да не успеят да си направят друго.

Колко деца трябва да имате? Според монетаристите трябва да си родите едно и цял живот да треперите перце да не падне върху главата му. Според нас трябва да имате повечко деца, но да приемете като нещо естествено, че част от децата ви ще дадат

фира и няма да оцелеят. И за децата е по-добре да имат нормални родители, които им разрешават да се катерят по отвесни скали, да летят с парапланер и да си трошат главите по всякакъв друг начин. По-добре такива родители, отколкото ненормалници, които те увиват с шалове и не ти дават да излизаш от къщи.

Според размножителите за размножаване може да се говори от три деца нагоре. Едно дете – това е само отбиване на номера. Две деца – това е приблизително запазване на статуквото с леко намаление на популацията. Все пак, огромна е разликата между едно дете и нито едно. В крайна сметка това е разликата между щастието и нещастieto.

Ако си още млад, когато ти се роди първото дете, може и да не бързаш за второ. Ако обаче когато започнеш да правиш деца, вече си на години, добре е да направиш поне две, защото след двадесет години може и да не си сред живите и тогава твоето дете ще остане само и ще е добре то да си има брат или сестра.

Другото ни политическо искане е, че ние сме против близнаците. Ще кажете: „Ама, това не е ли божия работа?“ Не, това беше божия работа, когато децата се правеха по стария начин. Сега децата се правят от човек с бяла маска, който взима сперматозоид от анонимен и безвъзмезден спермодарител и под микроскоп го вкарва в също толкова анонимна и безлична яйцеклетка. Навремето бог е решавал дали детето ще е едно или ще са близначета, а днес тези неща са в ръцете на човека с бялата маска.

Днес размножаването е в ръцете на монетаристите, а за тях децата са обикновен търговски продукт, чиято цена трябва да бъде намалена максимално, за да бъдат увеличени печалбите. Повечето жени искат да имат близнаци, защото ги мързи да раждат. Ще им се на един път да пръкнат три-четири дечица и да не се занимават повече. Ние сме против близнаците, защото сме срещу недоносените деца, а близнаците обикновено са недоносени. Освен това, смятаме, че всеки човек има право девет месеца да се шири сам в утробата на майка си, а не да я дели с други хора, които може да са му роднини, но може и да не са.

Много от децата се раждат недоносени, защото майките им ги мързи да ги доизносят и затова ги вадят преждевременно в

седмия месец. Майките, които вършат тази глупост, сами са се наказали, като са навредили на децата си, но лекарите, които извършват подобни операции, трябва да лежат в затвора. Според нас, размножителите, да навредиш на едно дете с цел да се облагодетелстваш финансово, е престъпление. Тоест тези доктори са престъпници.

Нашата религия е против анонимното и безвъзмездното кръводаряване и спермодаряване. Според нас кръвта и спермата са ценни течности и за тези течности трябва да се плаща. Освен това, не е все едно кой е донорът. Монетаристите казват, че кръвта си е кръв, а спермата си е сперма, и няма значение кой е донорът на тази течност. Истината е, че това не е все едно. Когато ви преливат кръв, е по-добре донорът да бъде дълбоко религиозен човек, който не изневерява на жена си, отколкото да бъде някой неверник, който си ляга с всеки и който е събрал букет венерически заболявания, които е готов да ви предаде.

Ако трябва да избирате между секс и кръвопреливане, изберете секса. Така опасността да пипнете нещо е много по-малка. Независимо дали става дума за секс или за кръвопреливане, внимавайте с кого го правите.

В момента България внася генетичен материал от Дания. Навремето, когато датчаните са искали да инжектират спермата си в нашите жени, е трябвало да организират кръстоносен поход. Тогава им се е налагало да заплащат за това удоволствие с кръвта си. Сега просто ни изпращат спермата си по пощата и ние сами я инжектираме на жените си. Тогава са плащали, а сега ние им плащаме. Как се менят времената!

Както казахме, всеки родител е отговорен за децата си. Тоест датчаните трябва да плащат издръжка на копеленцата си. Някой ще каже, че когато бащите са давали сперма, са им обещали койка за нищо да не ги търси. Може ли това обещание да се смята за юридически валидно? Ако някоя мацка ви съди за издръжка, и вие кажете пред съда: „Ама тя ми обеща, че ще си го гледа сама и никога за нищо няма да ме търси.“ Дали съдът би приел това обещание за юридически валидно? Ще кажете, че жената е подписала документ, задължаващ я да не търси издръжка от

бащата на детето. Може ли да се смята този подпис за валиден? Подписът на една жена, която отчаяно иска да има дете и е готова да подпише всичко. Дори и тя да се е съгласила да не търси издръжка, детето не се е съгласявало и нищо не е подписвало!

Ако променим законодателството и накараме датските татковци да плащат издръжка, дали това няма да е повод за война с Дания? Да не вземат да ни пратят нов кръстоносен поход? Не вярвам. Повечето от татковците дори ще се радват да разберат, че имат български отрочета, и дори ще поискат да имат право да ги виждат.

Религията и инстинктите ни помагат да разберем какво трябва и какво не трябва да правим. Има някои инстинкти, които са водили във вярна посока в миналото, но сега вече са погрешни. Религията е тази, която трябва да ни помогне да преодолеем тези остарели инстинкти.

Един такъв инстинкт, останал от миналото, е желанието да търсим леки жени. Това е същият инстинкт, който кара хищника да тръгне след ранената сърна, вместо да се хаби да тича след здравата и силната. Ранената сърна е безплатен обяд, а леката жена е евтин секс. В миналото чукането на проститутки е било напълно оправдано от генетична гледна точка, защото тогава тези жени са раждали и сексът с тях е давал реален шанс за размножаване. Днес публичните домове са невероятно стерилни. Като казвам стерилни, нямам предвид, че там болести не се хващат, а че там деца не се правят. Откакто откриха хапчето, проститутките спряха да забременяват. Никой сводник не би си позволил неговите служителки да са в отпуск по майчинство, вместо да лежат на работните си места и да изчукват заплатата си.

Вярно е, че сексът на проститутката е възможно най-евтиният. Дори и най-скъпата куртизанка ще ти излезе по-евтино от едно добро момиче. Вярно е, че при куртизанката разходите се поделят между теб и още много, много такива като теб, а при доброто момиче цялата финансова тежест пада на теб и само на теб. Въпреки всичко, евтиният секс вече не е изгоден.

Освен куртизанките, трябва да откажем и манекенките. По

принцип мъжете, когато се видят с пари, намират някоя манекенка, която да изсмуче техния финансов и сексуален ресурс. Това също е поведение, което е било правилно в близкото минало, но сега вече е погрешно. Вместо да се набутваш и да даваш куп пари, за да ѝ купуваш дрехи и бижута, по-добре купи от нея една яйцеклетка, сложи я в грозната си жена и ще ти се роди дете, хубаво като манекенка. Ще кажеш: „То, че ще е хубаво, хубаво ще е, ама няма да е много умно.“ Е, няма как да е умно при положение, че майка му е манекенка, а баща си му ти. Ако искаш да е умно, ще трябва да се бръкнеш допълнително и да купиш някоя по-качествена сперма. Така детето няма да има нищо общо с теб и единствения възможен начин да го развалиш е чрез възпитанието, но ако му наемеш няколко професора за възпитатели, може да се получи нещо действително умно, красиво и възпитано. Да купиш яйцеклетка от манекенка, ще ти излезе по-евтино, отколкото да ѝ купиш кола, а професорите възпитатели ще ти излязат колкото социално слаба циганка, така че цялата операция би била доста изгодна от икономическа гледна точка.

Размножаването е социална дейност. Ние не сме като бактериите. Една бактерия може да си седи вкъщи, да си гледа порно и когато ѝ скимне – хоп, да се размножи, като се раздели на две. Ние, хората, не можем да се размножаваме сами. За тази цел ни е нужен поне още един човек.

Двуполовото размножаване е това, което стои в основата на социалното общуване. Всеки двама могат да се сродят и да имат общо бъдеще, а бъдещето е това, което стои в основата на всички религии. Само монетаристите не се интересуват от бъдещето. Според тях важно е днес и сега да си напълниш коремчето, а какво ще стане утре, е без значение.

За общото бъдеще са нужни общи деца, но далеч не всеки двама могат да имат общо дете. За целта най-малкото е нужно те двамата да са от различен пол и да са във фертилна възраст. При някои животински видове социалната структура е съвсем проста и социалните контакти се свеждат до чуване в периода на чифтосване. Евентуално подобен социален контакт може да продължи под формата на семейство, но истински сложна

социална структура имат само стадните животни, каквито сме ние, хората.

В човешкото общество може да има много различни форми на общуване. Разбира се, както при хората, така и при животните най-простата форма на общуване е сексът, но в нашето общество има и по-сложни форми. Например циганин продава дъщеря си на ромския пазар за булки. Или сходната ситуация, когато две кралски особи сключват мирен договор, като женят децата си.

Основният и най-важният въпрос при двуполовото размножаване е кой с кого ще си легне. Това е много важно при всички животински видове, макар че отношението на някои животни към това е по-отговорно, а други са доста по-лежерни. При нас, хората, положението е аналогично. Някои от нас имат по-отговорно отношение към секса, а други – не.

Някои животни са по-развратни, а други – по-морални, но всички подбират сексуалните си партньори в една или друга степен. Можете ли да дадете пример за животно, което се чука безразборно? Казваме: „Плодят се като зайци“, но можем ли да кажем: „Ебат се като зайци“? Отговорът е не. Зайката е склонна да пусне на готиния зайчок със загладената козина, но би отрязала оня, проскубания, с клепналите уши. Тоест, зайката подбира. Зайчокът също може да подбира и да откаже, ако зайката не го кефи, макар че ние, мъжете, сме доста по-непридирчиви и отказваме доста по-рядко от жените.

Единствено растенията се размножават безразборно, като хвърлят прашеца си на вятъра. При тях въпросът: кой кого ще оплоди, е оставен на случайността. Има и някои видове риби, при които всички заедно хвърлят хайвера и спермата си в морето в една огромна оргия. И там размножаването е оставено на случайността, но не можем да кажем: „Ебат се като риби“, защото хвърлянето на хайвера в морето не отговаря на идеята ни за сексуален контакт.

Тоест изборът на сексуален партньор е важен при всички животински видове, следователно важен е и при човека. Неолибералите проповядват, че няма значение кой с кого си ляга и кои са родителите на детето. Не било важно и кой го възпитава

и какви ще са неговата религия и език. Всякакви глупости може да чуете от неолибералите, но не бива да им се връзвате.

Когато имаме избор, най-важното е кой е този, който ще избира. Има религиозни секти, където хората са се отказали да поемат тази отговорност и са оставили на църквата да решава въпроса „кой с кого“. Това всъщност е бягане от отговорност. Тези секти се размножават като растенията и оставят избора на някой друг или на случайността.

При по-нормалните религии изборът се прави или от хората, които ще се чифтосват, или от техните родители. Например при циганите сватбата се урежда между бащата на момчето, който плаща за булката, и бащата на момичето, който взима парите. Общо взето, въпросът се решава от родителите, макар че може да поискат и мнението на младите. Когато купувате на детето си играчка, можете да го попитате: „Това жирафче искаш ли го?“

Разбира се, циганите женят децата си в ранна детска възраст и няма как да ги оставят сами да решават кого да изберат. Можеш ли да оставиш едно дванадесет-тринадесет годишно момиче само да си избира съпруг? Какво ѝ разбира на нея главата от тези работи?

При циганите мнението на младите все пак се взима, но в ислямските страни жената се купува като котка в чувал. Женихът преговаря единствено с бащата на момичето и ако те двамата се харесат и се разберат за цената, сватбата се вдига. При мюсюлманите за жената се плаща здраво, но разводът е лесен. Ако можеш да прежалиш парите, които си дал, то не е проблем да се разведеш.

При християните въпросът за женитбата навремето се е решавал от родителите, но те са зачитали и мнението на младите. Тоест като при циганите, с тази разлика, че пари е давал бащата на момичето, вместо бащата на момчето.

В наше време даването на зестра е някаква отживелица от миналото. Сега всеки може да се разведе и е глупаво да дадеш зестра на някой, който ще я изпие и ще зареже дъщеря ти. Освен това в миналото момичетата не са имали право на наследство и

зестрата е била единственото, което са получавали от родителите си. Днес наследници са и мъжете, и жените, всеки имот има по двадесетина наследника, които обикалят съдилищата и се опитват да си го разделят, но това е друга тема.

Затова в наше време вече никой не дава зестра. По новите неолиберални възгледи сватбата не е свързана с даването на пари. Доскоро поне годеникът даваше диамантен пръстен на годеницата, но днес диамантите са по-фалшиви дори и от циците и даването на диаманти също е отживелица. Освен това, живеем във времена, когато, ако подарите скъп пръстен на момиче, някой ще ѝ отреже пръста, за да задигне пръстена, и затова е по-добре да дадете пари в брой като при циганите, или да ги преведете по банков път, както правят съвременните хора.

Коя стратегия е по-успешна? Да се взимат пари, както е при циганите, или щерката да се харизва безплатно, както е при българите. Вижте колко успешно се размножават циганите. Вижте и българите, чието размножаване е пълен провал. Мисля, че сами можете да си отговорите коя стратегия е по-добра.

Ако дойде някой и ви поиска зестра, кажете му, че вие сте гочовист и зестра не давате, а по-скоро очаквате той да плати нещо за това, че ще има честта да се ожени за дъщеря ви.

Последно, кой трябва да избира брачния партньор? Този, който ще се жени, или родителите му? При положение, че спазваме закона и се женим след навършване на осемнадесет години, мисля, че сме достатъчно големи, за да решаваме сами. Това не значи, че не трябва да искаме мнението на родителите си. Предишното поколение е събрало много опит и мъдрост и е глупаво да не се посъветваме с тях. Затова заведете момичето, което сте си харесали, при родителите си, посъветвайте се с тях, чувайте ги какво ще ви кажат и направете обратното. Важно е да се посъветвате с родителите си най-малкото за да има кого да обвинявате при евентуален провал. Ще кажете: „Според баща ми, тази била най-святната от всичките ми приятелки, пък виж какво стана!“

Важно е родителите да участват в процеса на чифтосването. Днес повечето мъже мразят тъщите си. Това е, защото те се срещат с

тези чудовища, когато вече е твърде късно и няма накъде да се бяга. Когато един мъж се запознае с тъща си на сватбата, той преживява силен шок и намразва въпросната бабичка до края на дните си. Ако се запознае с тъщата по-отрано и постепенно свикне с мисълта, че тази мила старица може да му стане роднина и баба на неговите деца, то мъжът би приел по-спокойно факта, че един ден хубавото момиче, за което се жени, ще заприлича на въпросния звяр.

Когато тръгнеш да се размножаваш, не разчитай на приглушената светлина на нощните барове. Сега ще ми кажеш: „Знам, преди да се ожена, трябва да съм я видял на дневна светлина, без дрехи и без грим“. Да, трябва, но това не е достатъчно. Запознай се с родителите ѝ, виж как изглеждат децата ѝ, ако има внуци, не е зле и тях да огледаш. Въобще, проучи братя, сестри, братовчеди и всички други роднини, до които успееш да се докопаш. Когато се чифтосваш, ти не се сродяваш само с един човек, а с цялата му фамилия. Детето ти може би ще прилича на майка си, но може да прилича повече на родителите ѝ или на някой вуйчо, когото ти не можеш да понасяш.

С две думи, никога не забравяй, че размножаването е социална дейност и въпросът, как ще се размножиш, се свежда до въпроса, как ще се пласираш в обществото.

При животните въпросът: „Кой кого ебал“, е изключително важен, но още по-важен е въпросът: „Кой кого изял“. Тоест в основата на размножаването стоят две неща: раждането и смъртта. Вижте с какво се занимават поповете. Кръщенета, сватби, погребения. Това са най-важните неща, това е животът и смъртта.

Цял живот се борим да продължим живота и да избегнем смъртта. Борбата е тежка и уморителна. Искане ни се да престанем да се борим и да спрем, за да си починем. Когато сме в училище, мечтаем за свят без оценки. Искане ни се учителите да пишат само шестици, без значение дали си учил или не, дали си умен или глупав. Искане ни се всички да са равни.

Една от най-красивите мечти за равенство е комунизмът. Това е

свят, в който няма пари, няма бедни и богати. Всеки работи колкото му е кеф и яде на корем.

Днес комунистическият идеал е демоден, но сега хората мечтаят за свят без дискриминация, в който няма значение дали си умен или глупав, дали си млад или стар, дали си красив или грозен. Мечтаем за свят, в който всички са равни и единственият дискриминационен признак са парите. Тоест мечтаем за нещо като комунизма, но още по-ужасно.

Животът е състезание и това никой не може да го промени. Можем да променяме само правилата. По времето на комунизма нямаше пари и се състезавахме по това, кой е по-голям подмазвач и доносник. Сега няма дискриминация и се състезаваме по това, кой е по-голям крадец и доносник. Тоест почти нищо не се е променило.

Дори и да можеше да създадем свят без конкуренция, нямаше да искаме да живеем в него. Марк Твен е казал, че не знае дали райът съществува, но не би искал да попада там, защото това би било едно ужасно скучно място.

Можем да играем федербал, като си подаваме един на друг, но предпочитаме да разчертаем игрище, да опънем мрежа и да започнем да се конкурираме, да се надхитряме и прецакваме. Това ни радва, това ни кара да се чувстваме живи.

Животът е една игра и тя си има своите правила. Когато играеш игра с отпадане, може да се ръгаш мъжки и да се стремиш да не отпаднеш. Ако си неолиберал, може да изповядваш идеята, че няма значение кой ще отпадне, важното е само играта да върви напред. Какво става с неолибералите? Нищо, те отпадат и играта продължава без тях.

Дори и неолибералите не искат да отпаднат. Те твърдят, че се борят за игра, в която непрекъснато влизат нови играчи, но никой никога не излиза. Опитваш се да им обясниш, че няма такава игра и че рано или късно игрището ще се задръсти от играчи и ще дойде моментът, когато някой ще трябва да напусне, но те ти казват, че с новите технологии ние ще започнем да се храним с изкуствени храни, направени от петрол и боклуци. Казват ти, че

планетата била като градския транспорт – колкото и да е натъпкан автобусът, винаги има място за още един.

Заблудата на неолибералите идва от това, че в момента живеем в исторически период, през който населението на Земята нараства експоненциално, и те си мислят, че това може да продължи вечно. Днес храната е достатъчно. Умират от глад само в Африка. Неолибералите си мислят, че гладът е нещо забравено в Европа, което няма как да си припомним. Това не е точно така, защото всеки ден от Африка идват хиляди емигранти, а заедно с тях рано или късно ще дойде и гладът.

Неолибералите не само че не допускат, че гладът може да дойде в Европа, нещо повече, те ни призовават да се преборим с глада в Африка. Те ни казват: „Всяка година в тази бедна страна умират по един милион от глад. Дайте да съберем толкова и толкова пари и ще спасим тези хора“. Звучи адски тъпо. Ако тази година им дадем храна, догодина ще умрат не един, а два милиона. Добре, но те казват: ние ще им даваме храна всяка година и така те няма да умрат. Добре, тази година никой няма да умре, но догодина пак ще си отиде един милион. За да спрем глада, догодина ще трябва да нахраним два милиона, после три, четири и така нататък. На пръв поглед изглежда, че имаме аритметична прогресия, но всъщност прогресията е геометрична. Както и да го смятаме, не можем до безкрайност да увеличаваме помощите. Рано или късно ще фалираме и тогава тези хора ще умрат от глад или ще дойдат да вземат нашата храна и тогава ще мрем заедно.

Трябва ли да помагаме на другите страни? Да, както хората си помагат, така го правят и държавите. Както между хората има приятелство и подкрепа, така е и между държавите. Когато някъде се е случило бедствие и хората имат нужда от помощ, то редно е да им помогнем. Днес ние ще помогнем на тях, а утре те на нас.

Добре, а трябва ли да помагаме на една държава, в която всяка година един милион умират от глад? Не, при тях това е начинът за регулиране на населението. Ако ги нахраним сега, няма да им решим проблема, а само ще го отложим във времето.

Нека отново погледнем на живота като на игра. Ако играчите са само двама, то тогава стратегията е само една – да прецакаш противника. Нека видим как е при игрите с повече играчи. Там стратегията е – ти заедно със своите съюзници да прецакаш останалите. Да разгледаме проста игра, каквата е „Не се сърди повече“. Там стратегията е всички слаби да се съюзят срещу най-силния. Когато нещата се променят и най-силният стане друг, веднага коалициите се променят и отново всички са заедно срещу най-силния.

Тоест при игрите с много играчи стратегията е – помагай на приятелите си, за да прецакате останалите. В човешкото общество има два възможни типа поведение: помагай и прецаквай. Ние помагаме на приятелите си и твърдим, че го правим искрено и безкористно, но всъщност целта е да прецакаме останалите. Когато помагаш на един, ти винаги прецакваш друг, но не е все едно дали го прецакваш, като помагаш на негов съперник или като му подливаш вода директно.

Има разлика в стратегията на мъжете и на жените, както и между планинците и тези, които живеят в равнината. Мъжете залагат повече на приятелството и по-малко разчитат на прецакването, докато жените не залагат много на приятелството и са по-склонни да правят мръсни номера, особено помежду си. Подобна е и разликата между планината и равнината. Известно е, че планинците са много честни, не крадат и не лъжат, докато в равнината е пълно с мошеници, които само се чудят как да те обераг.

Случайно ли е това? Защо се наблюдава такава закономерност? Отговорът се крие във вероятността даден човек да го срещнеш повторно и в последствията, които може да има след тази среща. В планината живеят малко хора и вероятността двама да се видят отново, е голяма. Не е разумно да прецакваш планинец, защото в планината той може да те закопае някъде така, че никой повече да не те намери. Има и друг вариант. Планинецът може просто да те подмине, без да ти помогне, което в планината може да е същото като да те закопае.

В равнината има много хора и като излъжеш някой, вероятността да го срещнеш отново, е малка, а и подобни срещи долу не са

толкова рисковани, колкото горе.

Подобно е положението между мъжете и жените. По принцип жените живеят по-дълго от мъжете, но техният фертилен период е много по-кратък. Тоест те разполагат с много по-малко време, през което трябва да се реализират на сексуалния пазар. Приятелство предполага, че правиш услуги с надеждата да ти се отблагодарят. Когато времето е малко, няма за кога да ти върнат услугата, а и вероятността да срещнеш повторно човека, на когото си помогнал, намалява с намаляването на времето.

При мъжете фертилният период е много по-дълъг, отколкото при жените, и затова те залагат повече на приятелството. При мъжете има правило: „Не свалям гаджетата на приятелите си“. Далеч не всички мъже спазват това правило, но при жените подобно правило въобще не съществува.

Има още една причина, поради която на мъжете им се налага да бъдат коректни. Когато два индивида от мъжки пол имат сметки за уреждане, това често води до саморазправа. Малките деца се бъхтят в училище и почти нищо не им става, но когато пораснат, ударът им натежава и последствията стават доста по-сериозни. Възрастните мъже почти никога не се бият, но стигне ли се до истински бой, вероятността за летален изход е доста висока. При жените е различно. Когато две съпернички се срещнат, те се гледат лошо, но до бой обикновено не се стига, а и да се стигне, това е само радост за мъжките очи, без сериозни наранявания и травми.

Има и други подобни закономерности. Например чергарите залагат предимно на кражбата и на измамата, докато тези, които водят уседнал начин на живот, са доста по-честни.

Когато кажем чергар, обикновено си представяме циганин, макар че повечето цигани живеят уседнало и само една малка част от тях щафъкат нагоре-надолу. Така е, защото циганите, които си имат къщи, живеят някъде далеч от нас и ние много-много не ги виждаме, докато чергарите непрекъснато ни се мотаят в краката и затова оставаме с впечатлението, че всички цигани са чергари.

Защо чергарите са по-некоректни от тези, които са се закотвили

на едно място и не мърдат? Ами хората са много по-склонни да измамат някой непознат, когото няма да срещнат повторно, отколкото да прецакат съседа си, който рано или късно ще им го върне. И ти, читателю, като отидеш някъде далеч на екскурзия, започваш да разказваш на непознати измислени истории, да флиртуваш с чужди жени и дори да изневеряваш на своята. Когато си далеч и виждаш хора, които няма да видиш отново, защо ли да не ги измамиш?

Правоохранителната система също влияе върху поведението на хората. В добрата стара Англия доскоро за най-дребното провинение бесеха. Затова в тази страна до ден днешен има особено уважение към закона. Разбира се, да си честен и да спазваш закона, не е съвсем едно и също. Например българите са доста честни относително, но закона хич не го спазват.

Интересен пример в това отношение са Съединените щати. В тази страна голяма част от населението води чергарски начин на живот, макар че там, доколкото знам, пътуват с каравани, а не с черги. От друга страна, там правоохранителната система е една от най-лютите. Резултатът от сблъсъка между тези два фактора е, че затворите им са пълни с бедни хорица, които са стъпили накриво и са нарушили някой закон.

Какъв е изводът? На коя стратегия да заложим – на приятелството или на прецакването? Християните казват: „Помагай на ближния си!“ Точно това е правилната стратегия. Но кой е ближният? Това е всеки, с когото имаме допир. Хората, с които контактуваме, са само една малка част от цялото човечество. Нормално е ние да играем в коалиция с тези хора срещу останалите.

Стратегията на прецакването е атавизъм, останал ни от времето, когато сме живели в пещерите. Когато сме били на малки групи, тогава безсмисленото прецакване е било една съвсем смислена стратегия. Ако живееш в общество от десетина човека, тогава, прецаквайки двама-трима, можеш съществено да увеличиш собствените си шансове за оцеляване. Днес живеем в общество, състоящо се от милиони и милиарди, и прецакването на двама-трима с нищо не би ти помогнало. Единственото, което ще направиш, е да си създадеш проблеми, защото се очаква

прецаканите да ти го върнат.

Ако видим човек да се дави в реката, дали да му помогнем? Определено да. Това е ближният. Щом ние сме тези, които сме близо до него и можем да му помогнем, значи сме си близки. Разбира се, помагайки на един, ние неминуемо прецакваме друг. Този, когото ще извадим от реката, ще изяде на някого храната, на друг ще му открадне гаджето, но животът е едно състезание, а този човек е от нашия отбор. Ние сме му помогнали и очакваме от него да ни се отблагодари за добрината. Е, ако познавате човека, който се дави, и много добре знаете, че той е един черен неблагодарник, заради когото не си струва да си мокрите дрехите, то тогава оставете го. Няма смисъл да се помага на неблагодарници.

Това, че даваме приоритет на помощта, не значи, че напълно отричаме прецакването като начин на живот. Нормално е, когато някой ни е прецакал, ние да му го върнем, иначе защо хората биха ни помагали, ако не правим разлика между добро и зло?

Да прецакаш някого, не значи непременно да му прережеш гръкляна, докато спи. Може просто да го излъжеш за дребна сума пари, да му вържеш тенекия и да го оставиш да те чака в студа или да откажеш да го запознаеш с онази блондинка, която има толкова добро сърце, че досега на никого не е отказала. Когато прецакваш някого, може да го правиш, за да се облагодетелстваш, например като му свиеш портфейла или просто да му направиш мръсотия, без ти да имаш някаква непосредствена полза от това.

Все пак, когато прецаквате, гледайте да не го правите с действие, а с бездействие. Ако някой нещо ви е направил и вие му го върнете тъпкано, то може да влезете в една спирала на конфронтация, от която излизане няма. По-добре не правете нищо, но имайте едно наум. Един ден този човек ще дойде и ще поиска услуга от вас. Всеки, рано или късно, опира до всекиго. Тогава вие ще му откажете. Така ще го прецакате, без да влизате в излишна конфронтация.

За целта вие трябва да бъдете добропаметен и злопаметен. В българския език няма такава дума „добропаметен“. Имаме думата „благодарен“, но това не е същото, както не е същото да си

злопаметен и отмъстителен. Не трябва да сме отмъстителни, защото така влизаме в излишна конфронтация, но трябва да сме злопаметни. Добре е да сме благодарни, но невинаги е възможно да се отблагодариш на човека, който ти е помогнал. По-важното е да помниш добрината. Обикновено това е напълно достатъчно.

Днес повечето хора живеят в огромни градове, в които никой никого не познава. В тези мегаполиси е напълно безсмислено да прецакваш околните, но изглежда доста логично да заложиш на лъжата и измамата, за да се облагодетелстваш. Действително, сега в големите градове измамата е много разпространена. Достатъчно е да влезеш в магазина и ще видиш, че отвсякъде се опитват да те излъжат. Купуваш опаковка, която прилича на 500 грама, но отгоре с дребни буквички е написано 450 грама. Ще кажете, не може ли да пише 500 грама и пак да е 450. Може, но така биха нарушили закона, а това не е в тяхна полза. Затова гледат да те излъжат, но предпочитат това да стане по законен начин.

Затова днес измамите, които не нарушават закона, са изгодни и сега това е печелившо като стратегия, но много скоро нещата ще се променят и това поведение ще стане губещо. Въпросът е дали сега да мамим непознатите, които не могат да ни го върнат, а когато нещата се променят, да станем честни спрямо всички. Другият вариант е да започнем да сме честни спрямо всички още отсега. Според мен е по-добре да започнем още отсега, защото промените стават прекалено бързо и докато се усетим, че правилата са се променили, може много лошо да го отнесем.

Защо нещата скоро ще се променят и вече няма да можем безнаказано да мамим непознатите? Ами, заради новите технологии. Днес тайните служби вече знаят всичко за теб, утре тази информация ще е достъпна за всеки. Сега не знаем нищо за непознатите, но утре ще знаем всичко за тях. Както се казва, светът се превръща в глобално село и скоро всички ще се познават. Тоест скоро няма да има непознати, които да можем да излъжем безнаказано.

Независимо дали сте честни хора или измамници, гледайте винаги да сте в рамките на закона. Когато имаш конфликт с някого, добре е законът да е на твоя страна. Когато се сбиеш с

някаго, гледай да можеш да пледираш за действие при условията на неизбежна самоотбрана. Законът е голяма сила и винаги е добре тази сила да е на твоя страна.

Разбира се, никой не може да спазва закона на сто процента. Колкото и да се стараеш, винаги все нещо ще нарушиш. Законите нарочно са написани така, че да не е възможно да ги спазваш. Хората, които управляват, предпочитат ти да си извън закона, защото това те прави страхлив и послушен. Управляващите искат всеки да е закононарушител, защото така могат всекиго да опандизят. Стига да си неудобен, и веднага ще ти намерят закон, който да си нарушил.

Така че абсолютното спазване на законите е напълно невъзможно, но във ваш интерес е да ги спазвате колкото се може повече.

Светът около нас се променя и заедно с това променят се и стратегиите за оцеляване. В наше време мъжете и жените в голяма степен са си разменили ролите. Навремето мъжът е работел, издържал е жена си, а това, което му е оставало, го е харчел по курви. Сега е обратното, жената работи, издържа мъжа си, а това което ѝ остане, го харчи по някой жиголо. При положение, че жената води мъжки начин на живот, тя трябва да стане по-мъжествена и да възприеме мъжките стратегии за оцеляване.

Днес често можеш да видиш мустакати жени, обути в панталони, но мустациите и панталонът не са в основата на мъжествеността. Това са само външни белези, с които ние, мъжете, се обозначаваме. Жените копират нашето поведение, което е правилно, но взимат от нас само лошите неща, а това е грешка. Днешните жени пият, пушат и се чукат безразборно, защото така правели мъжете. По-добре би било да вземат от нас някои положителни качества, като приятелството например.

Казват, че няма приятелство между жени. Колкото и да се прегръщат и целуват, приятелките са готови да се прецакат една друга при първия удобен случай. Истината е, че това вече не е съвсем така. Животът на жените се променя и днес приятелството е важно за тях почти колкото е важно за мъжете.

Днес жените работят, а в бизнеса приятелството е най-важната предпоставка за успех. В миналото една жена на 24 се е смятала за безнадеждна стара мома. Днес жените едва на 40 започват да се замислят, че може би вече им е дошло времето да създадат семейство. Тоест днес жените много по-дълго се задържат на сексуалния пазар и приятелството е нещо, което може да им е от съществена полза.

Както вълците ловуват на глутници, така и мъжете си помагат при свалянето на мадами. Не е зле и жените да усвоят тази тактика. Ако на мъжа му се даде избор, ще му е по-интересно и вероятността да клъвне ще нарасне. Да, ама той можело да избере другата. По-добре е едната да се уреди, отколкото и двете да останат на сухо.

При приятелството има две възможни стратегии. Можеш да го играеш свързка, а можеш да бъдеш тупик. Приятелят, който го играе свързка, ще те запознае с всичките си приятели и с много още други хора. Ако го играе тупик, ще гледа с никого да не те запознава, за да не те загуби.

Коя стратегия е по-печеливша? В наше време светът е толкова голям, че няма как да изолираш определен човек и да му отрежеш контактите с другите хора. Най-добрият приятел обикновено е човек от тип тупик, но повечето хора предпочитат приятелите от тип свързка. И ти би искал своят приятел да е човек, от когото научаваш нови неща, запознава те с нови хора, открива ти нови хоризонти, вместо човек, който ти предлага само собствената си неповторима личност.

Повечето жени избягват да запознават мъжете с хубавите си приятелки. Ще кажеш: „Как да го запозная с онази мръсница, като знам, че ще направи всичко възможно да ми го свие“. Така е, ще се опита да ти го свие, и то не защото го харесва, а само заради спорта. Как да противодействаш? Единият начин е да се опиташ да го скриеш, а другият е да го запознаеш не с една, а с няколко хубави приятелки. Клетият човек така ще се шашардиса, че няма да знае коя да избере, и има голяма вероятност да си остане при теб. В крайна сметка при теб е купонът, около теб е

пълно с хубави жени, които се опитват да го свалят. Той може би ще знае, че те го свалят само за да ти направят мръсно, но въпреки това тази ситуация ще му е доста приятна.

Някои жени имат стратегията да изолират мъжа си, като го скарат с всичките му приятели. По този начин те се опитват да го задържат. Тази стратегия е успешна, защото такъв мъж трудно би избягал просто защото няма да има къде да избяга. Въпреки че това ще ви помогне да задържите мъжа си, това е една грешна стратегия, защото, като го отделите от приятелите му, вие го правите по-слаб, по-смачкан, по-неуспешен. Той няма да ви избяга, но накрая вие сама ще разберете, че повече не го искате, и ще го зарежете.

Въобще във взаимоотношенията между мъжа и жената стратегията на тупика е погрешна. Ако някой ще бяга, по-добре е това да стане бързо и безболезнено, вместо да си загубите времето с него. По-добре е който ще бяга, да бяга, за да успеете да срещнете човека, който ще остане.

Днес много се говори за равнопоставеност между мъжете и жените. Може ли да има равнопоставеност? Дали двата пола са равни и еднакво важни? Отговорът е не. Както при хората, така и при всички други животински видове, жената е по-важна от мъжа. Има видове, при които мъжът след сексуалния акт го изхвърлят, а понякога дори го изяждат. При хората мъжът е по-необходим, защото той участва в отглеждането на децата и се грижи за изхранването и защитата на семейството. Въпреки това, жената е много по-важна от мъжа, защото тя е тази, която носи живота.

Затова взаимоотношенията между мъжа и жената не могат да се основават на равнопоставеността. Винаги предимство трябва да се дава на жената. Тя е по-важната, защото носи в утробата си бъдещия живот. Добре, трябва да даваме предимство на бременните жени, но трябва ли така да се държим и с останалите? Да, към всяка жена трябва да се държим по същия начин. На жените не им личи бременността до третия месец, а на американките не им личи чак до деветия. Тоест всяка жена носи или е носила или ще носи или би могло да е носила живот и затова тя е по-важна от мъжа.

В миналото, когато е потъвал кораб, спасявали са първо жените и децата. Когато стане пожар, загиват повече мъже и много по-малко жени, защото истинският мъж първо ще се погрижи за жената, която е с него, и едва след това за себе си. Само в България статистиката сочи обратното, защото тук, когато стане пожар, мъжете стъпкват жените и излизат първи.

Когато възникне опасност, напред излиза мъжът, за да защити жената. От една страна, мъжът е по-силният и е логично той да е този, който ще посрещне опасността, но дори и мъжът да е физически по-слаб от жената, пак той ще е този, който ще се изправи срещу нападателя, защото по-важният от двамата е жената. Тя е тази, която трябва да бъде спасена, дори и това да стане с цената на живота на мъжа. По същия начин бодигардът на президента ще застане срещу опасността не защото той е по-силен и по-умен от президента, а защото президентът е по-важният от двамата.

Веднъж гледах научнопопулярно филмче, в което глутница лъвове нападнаха стадо биволи. Лъвовете успяха да отделят една женска и щяха да си я хапнат, но от стадото излезе един мъжки и я защити. Известно време двата бивола дружно отбиваха атаките на лъвовете, но накрая те успяха да ги разделят. Тогава лъвовете нападнаха мъжкия, а женската избяга и се скри в стадото. Професорът, който коментираше зад кадър, се учуди: „Странно, след като разделиха биволите, те трябваше да нападнат по-слабата женска. Защо избраха да нападнат мъжкия?“ Явно, че лъвовете са значително по-умни от въпросния професор и разбират, че ако нападнат женската, мъжкия ще се върне и отново ще я защити. Тогава те пак ще са изправени пред два бивола. Вместо това, те нападнаха мъжкия и го изядоха. Той умря, но защити женската, тоест защити своето бъдеще.

В миналото по време на война мъжете са се избивали помежду си, като са пазели живота на жените и децата. Днес вече няма подобно благородство. Хвърлят се бомби върху жилищни сгради и хората се избиват наред. Никои не се интересува дали става дума за живота на мъж или на жена.

Ако искаме противникът ни да спазва определени правила, трябва

и ние да ги спазваме, както и да не го принуждаваме да ги нарушава. Например, ако искаме по време на война да не се убиват жени и деца, трябва армията ни да се състои само от мъже. Навремето Хитлер е нарушил това правило, като е създал хитлерюгенд и по този начин е включил деца в армията. Днес това правило се нарушава масово, като в почти всички армии се включват жени, а когато дадеш на една жена пушка, ти не можеш да искаш от врага си да бъде джентълмен и да не стреля по нея.

Тоест жените са по-важни от мъжете и това е нещо, което ние, мъжете, трябва да помним. Един ден храната ще свърши и тогава ние, мъжете, ще се избием един друг, като по този начин ще спасим жените и децата да не умрат от глад. Ролята на мъжа е да се жертва в името на семейството, а жената е длъжна да оцелее, защото тя е семейството.

Задавали ли сте си въпроса: защо жените издържат много повече на глад от мъжете? Когато храната свърши, стратегията на жените е да стискат зъби и да търпят, за да оцелеят. Те имат много по-голяма отговорност за бъдещето и затова не могат да си позволят да рискуват. Обратното, мъжете, когато огладнеят, полудяват. Когато храната свърши, те трябва да откраднат или да убият, но да намерят нещо за ядене. Защо мъжът не потърпи малко и чак тогава да тръгне да краде и убива? Защото гладът е подло същество, което бързо изпива силите. Ако почакаш и погладуваш, шансовете ти да успееш да си откраднеш храна намаляват. Затова трябва да рискуваш незабавно. Или ще успееш да набавиш храна и ще нахраниш семейството си, или ще дадеш фира и така няма да си им в тежест.

В Гърция има традиция. В деня преди сватбата младоженецът трябва да открадне овца. Идеята е проста, той трябва да докаже, че може да се грижи за семейство и че ако храната свърши, той е готов и да открадне, и да убие, но храна ще намери.

Днес тази традиция е по-скоро театрална. В нощта преди сватбата всички знаят, че ще има кражба. Полицията бди особено зорко, но никога не успява да хване крадеца.

Нормално е мъжът да поема много по-големи рискове от жената. По време на ухажването той трябва да прояви смелост и да

рисува да си счупи главата. Това негово поведение трябва да се адмира и поощрява. За съжаление днешните младежи правят шуротии, като обикновено рискуват не своя живот, а живота на момичето, което искат да омаят. Това много върви, особено при по-тъпите мадами, защото чувството на страх е свързано с чувството на любов.

Затова, когато ви ухажва някой, който рисува живота си, за да ви впечатли, то трябва да оцените положително тези негови усилия, но когато рисува вашия живот, трябва да отрежете съответния ненормалник и да не му пускате.

◆ За приятелството и приятелските кръгове, както и за държавата

Какво мислим за благотворителността? Както казахме, ние сме против просията. Благотворителността е за крадците. Хора с нечиста съвест се надяват, че като пуснат пари в паничката на просяка, ще изкупят греховете си. Даването на милостиня е много важно и за комплексарите. За тях това е начин да избиват комплекси. Разбира се, те го правят така, че максимално да унижат човека, изпаднал в беда.

Има много бедни хора, които дават милостиня. Самите те се нуждаят от помощ, но когато видят просяк, сърцето им се къса и те разделят с него последните си стотинки. Това е типичен пример на „болен здрав носи“. Просякът, на когото дават, е много по-богат от тях. Всеки ден той плаща на мафията, която му е осигурила мястото на паважа, и пак му остава много повече, отколкото аз изкарвам на месец.

Ние, размножителите, имаме чиста съвест и нямаме нужда от това някой да ни целува задника. Затова нашата религия забранява благотворителността под каквато и да е форма. Ще помагаме ли на старите и болните? Да, но не чрез благотворителност, а като си плащаме данъците и гласуваме за държава, която се грижи за гражданите си.

Когато държавата ти отпуска пари, ти можеш да ги вземеш с

чиста съвест и гордо вдигната глава, защото тези пари ти се полагат. Тези пари са твои, защото това е твоята държава, която се грижи за теб.

Следващия път, когато ви поискат пари, отговорете, че това в нашата религия е забранено. Не давайте, независимо дали ви искат за сираците с умствена изостаналост или за болните от някоя ужасна болест. Дори да не изповядвате нашата религия, то пак не давайте. Тези пари няма да стигнат до нуждаещите се, а ще потънат в джоба на някой монетарист.

Има ли мръсни думи? Например думата „лайно“ мръсна ли е? Отговорът е – не. Самата дума не е мръсна. Мръсно е това, което тази дума означава. Във връзка с това гледайте си внимателно в краката, когато ходите по улиците на София.

Забелязали ли сте, че така наречените „мръсни“ думи имат невероятно много синоними? Измисля се някаква нова дума, която да означава онова мръсното нещо. Новата дума звучи купешки, докато болшинството от хората не знаят какво означава. Когато всички разберат, че става дума за лайно, пак се налага да се измисля нова дума.

Подобно е и положението с някои етнически малцинства, като цигани и българи. Думата „циганин“ беше заменена с „ром“, но сега вече почти всички знаят какво означава „ром“ и скоро ще трябва да се измисля нова дума. За българин още не са измислили нова дума, но предполагам, че скоро ще измислят.

В наше време мръсните думи са в основата на така наречения хумор. По телевизията въртят забавни предавания, в които на всеки десет-двадесет секунди се казва думата лайно. Следва инфантилно хихикане, което утихва до следващото споменаване на мръсната дума. Какво смешно виждат българите в думата лайно? Ами просто като малки са им обяснявали, че това е нещо мръсно, че това не трябва да си го слагат в устата и че дори споменаването на тази дума е нередно.

Когато децата чуят думата „лайно“, те започват да хихикат притеснено. Възрастните хора, които са сменяли пелени и са

бърсали бебешки дупета, знаят, че лайното е нещо нормално, и не намират нищо смешно в споменаването на тази дума. За съжаление повечето българи не са сменяли пелени и продължават да хихикат, когато гледат забавните програми по телевизията.

Ето още няколко правила:

Колата не е средство за размножаване, а за придвижване. Вярно е, че ако си купите една по-скъпа кола, ще можете да изчукате доста мацки, които иначе не биха ви обърнали никакво внимание. За съжаление, тези мацки не са интересни от гледна точка на размножаването, защото те няма да ти родят деца. Единственото, което може да очакваш от тях, е да ти лепнат нещо венерично.

Въпреки всичко, не трябва да залитате в другата крайност. Жените търсят мъж, който да изглежда богат и преуспял, и затова не е зле да си създадете такъв имидж. Затова опитайте се да изглеждате ненаатрапчиво богат, вместо да сте типичният парвеню, закичен със златни ланци и синджири.

Още едно скандално правило. Нашата религия забранява използването на дезодоранти. Както казахме, ние забраняваме лъжата, а дезодорантът си е вид лъжа. Ти може да миришеш на стар пръч, а да се опитваш да убедиш околните, че твоят естествен аромат е момината сълза.

Когато хората се чифтосват, те трябва да могат да се огледат, опипат и подушат. Важно е да намерите човек, чийто естествен аромат ви харесва. Той може да ви заблуди с някаква химия, но това ще е временно, защото рано или късно ще подушите истинския му мирис и по-добре това да е рано.

Все пак, ако воните така ужасно, че никой не ще да се размножава с вас, то ние ви разрешаваме да се пръснете с малко дезодорант, но не прекалявайте. Ако имате проблем с естествената си миризма, по-добре отидете на доктор. Посетете първо своя зъболекар, после вижте и друг доктор. Когато един човек смърди, то обикновено нещо не му е наред.

Какво ще кажем за известността? Това много помага при

размножаването, защото повечето хора искат да чукат някой, който да е известен. Все пак и в това не трябва да се прекалява, защото много от известните хора по цял ден работят за рейтинга си и не им остава време за размножаване. Други са толкова известни, че това по-скоро им пречи, отколкото да им помага.

Ще вярваме ли в Страшния съд? Монетаристите много ги е страх от това. Чувал съм ги да казват: „Много хубава религия е това християнството. Ако ти плеснат едната бузка, обърни другата – чудесно! Само тоя Страшен съд да го нямаше“. Всяка сериозна религия включва вярата, че един ден на земята ще възтържествува справедливостта. Християните го наричат Страшен съд, при комунистите това е Народният съд. В другите религии не знам как се нарича, но навсякъде го има. Ние, размножителите, също ще вярваме, че тези, които не живеят по правилата, един ден ще си платят. Ако не платят те, то ще платят техните деца и внуци. Ако нямат деца и внуци, то те вече са си платили.

Ние не само че ще вярваме в Страшния съд, но ще сме много повредни от християните, защото те пасивно чакат деня, в който небесата ще се разтворят, докато ние ще се борим активно, за да може този ден да дойде.

Вярващите често обичат да казват: „Бог ще го накаже!“ В нашата религия няма бог и ако нямате друга религия, освен размножаването, то не върви да се обръщате към Бог. Въпреки това и ние често ще използваме този израз. Това е вярата, че този, който не спазва правилата, ще бъде наказан. Дали ще го накажем ние или полицията, или някой друг, това е без значение.

Какво е отношението ни към живота и смъртта? В основата на нашата религия стои размножаването, тоест животът, а смъртта е част от живота.

Монетаристите много ги е страх от смъртта. Единственият смисъл на тяхното съществуване са парите, а те губят смисъла си в момента, в който ритнеш камбаната. Някои монетаристи се опитват да пренесат парите в отвъдното, като тъпчат ковчезите си

със злато, но това в последно време не е много модерно.

Ние вярваме в живота след смъртта. Животът продължава – чрез децата ни, чрез роднините, приятелите ни, въобще чрез всички хора. Ние сме се размножили генетично и интелектуално. Нашите гени са живи ако не в децата ни, то в другите хора. Нашите идеи, вярвания, култура ще останат в нашите ученици, читатели и слушатели. Въобще, щом си живял, ти си оставил следа. Дори никой да не те помни с нищо, никой нищо да не е научил от теб и никому нищо да не си оставил, то ти си живял, а животът е купон. Ти участваш в този купон и се забавляваш. Тъпо е да мислиш за това, че купонът ще свърши. Все едно да гледаш интересен филм и да трепериш, че ще свърши. Отпусни се и се наслаждавай на филма. Ако филмът е добър, и краят му ще е добър.

Религиозните хора не се страхуват от смъртта. Щом си религиозен, ти не трябва да се боиш. Разбира се, това не значи, че не ни трябва да се борим до последно. Животът е като игра, в която трупаш точки. Колкото по-дълго останеш в играта, толкова повече точки ще събереш.

Последният въпрос е: как да се отнасяме към неверниците? Истинският вярващ се отнася със снизхождение към тези, които не могат да разберат религията му. Така трябва да се отнесете към монетарист, който ви се хвали, че си е купил кола, която струва колкото годишния бюджет на средно голямо село.

Един алкохолик ми се хвалеше, че бил изпил един вагон уиски. За него това е голямо геройство, но аз виждам в това само разход на време, пари и черен дроб.

Никога не крийте и не се срамувайте от религията си. Някой ще ви каже, че само бабичките вярват в богове, а младите хора вярват в парите. Друг ще ви каже, че вашата църква не е актуална и че има много по-модерни и по-престижни религии. Ако си истински вярващ, ще им се усмихнеш снизходително и ще си кажеш: „Прости им, Господи, те просто не знаят коя е правата вяра“.

Ето ти, читателю, моята книга за размножаването. Вече те чувам

да мърмориш: „Ама каква книга? Тук има само послеслов!“ Така е, читателю, ще трябва да потърпиш, книгата още не е готова. Започнах да я пиша през 2004 г. Тогава възнамерявах това да бъде фантастика и да разкрива тайните на далечното бъдеще, което ще се случи някъде през 2010 г. Тъй като съм изключително мързелив, се замотах, далечното бъдеще взе, че дойде, а книгата е доникъде. Затова реших да сложа в Интернет книгата дотам, докъдето е написана, заедно с този мъдър послеслов.

Всъщност цялата книга е заради послеслова, тъй както чашата е заради виното. Тоест книгата е една опаковка, която трябва да пробута нравоученията, които напират в мен и се чудят откъде да избият.

Когато човек одъртее, какъвто е моят случай, той има вопиющата нужда да поучава и да ръси мозък. Лошото е, че колкото си по-мъдър, толкова по-малко са хората, които са склонни да почерпят от тази мъдрост. Затова на нас, умниците, ни се налага да пробутваме мъдростта в шарена опаковка.

Съдържание

Част първа

◇ Гочо гледа хлебарките.....	3
◇ Безкрачко краде.....	4
◇ Франк виси пред кабинета на Били.....	5
◇ Китайците излитат в космоса.....	9
◇ Арнолд пуши пура.....	9
◇ Гочо пълзи под джипа.....	11
◇ Петьо се излюпва от кревата.....	14
◇ Китайците купонясват.....	16
◇ Били лети към Швейцария.....	17
◇ Гочо кара и си спомня младините.....	20
◇ Мъдреците се събират на извънредно заседание.....	22
◇ Гочо гледа реклами.....	25
◇ Петьо гледа телевизия.....	26
◇ Какво пишеше на фланелката на Гочо.....	27
◆ Самолет взривява сграда.....	29
◇ Джони влиза в залата.....	30
◇ Гочо вдига заветните 100 км/ч.....	30
◇ В залата влиза Черната Вдовица.....	31
◇ Безкрачко, който мразеше пешеходците.....	35
◆ Царят страда.....	37
◇ Кака Лара забавлява децата.....	37
◆ Чичко Торбалан скучае.....	39
◆ Президентът открива паметник.....	42
◆ Безкрачко се бори срещу съпротивата и пешеходците.....	43
◇ Гочо паркира и дава кръв.....	48
◆ Маркс отива да види сина си.....	49
◆ Гочо шляпа бос по Пъпната връв.....	52
◆ Пожарът в Народния театър.....	52
◆ Откраднатата чанта.....	58
◆ Градинката при Кристал.....	58
◆ Професорът от Харвард.....	61
◆ Сградата на Народното събрание.....	64
◆ Софийският Университет.....	72
◆ Бялата нацистка светлина.....	74
◆ Гочо спори с професор Тричко за данъците.....	76

◆ Асистент Тричкова воюва срещу кравите.....	80
◆ Гочо се загледа след Катето.....	82
◆ Ректорът изнасяше лекция.....	83
◆ Кривата Краставица пише проект.....	85
◆ Дойде време за Гочовата лекция.....	91
◆ Съпротивата пука гуми.....	92
◇ Гочо пикае пред НДК.....	93
◆ Гочо шляпа по Витошка.....	100
◇ Гаден вегетарианец лепи хартийки.....	102
◆ Природозащитничка иска да скопи кучетата.....	102
◆ Поповете събират пари за църква.....	103
◇ Изгрява дългата месечина.....	105
◆ Срещата в бар „Мазе“.....	106
◆ Китайците летят към Марс заредени със сперма.....	106
◆ Вечерта след заседанието мъдреците отпускат.....	113

Част втора и последна

◇ Гочо се запознава с Ани.....	116
◆ Петьо пак е пред телевизора.....	123
◆ Пускат квантовия компютър и прецакват китайците.....	126
◆ Маман е решила лично да присъства.....	128
◆ Между другото разбират за края на света.....	133
◇ Петьо и Гочо пият бира.....	133
◆ Арнолд подготвя реч за наркоманите.....	135
◆ Били и защитниците на свободния софтуер.....	135
◆ Гочо иска ръката на Ани.....	135
◆ Трилионерът Били пътува към Швейцария.....	142
◆ Ново извънредно заседание на Съвета.....	143
◆ Гочо фалшифицира книжката на Ани.....	154
◆ В пресата излиза фалшификация на фалшификата.....	156
◆ Папата се пазари за анатема.....	157
◆ Маман иска от Арнолд да играе летеца.....	157
◇ Гочо прави лучена супа и кани Бай Георги.....	157
◆ Чакаат машината на времето да каже кой е субекта, а през това време някой го гръмна.....	159
◆ Бай Георги дава фира и Гочо бяга.....	159
◆ В леглото на Петьо се стовари туловището на Гочо.....	163
◆ Пада дъжд, който за малко да удави Гочо.....	166

◆ Пресича границата между Сопот и Казанлък.....	166
◆ Паметника на Шипка.....	166
◆ Запознава се с Ралф и Чита.....	166
◆ Гочо е подмамен от силиконова блондинка.....	166
◆ Джони подготвя инструментите си, за да поработи над Гочо.....	170
◆ Предлагат на Гочо да стане попфолк продуцент.....	176
◆ Гочо кандисва.....	184
◆ Десетте условия, които Гочо поставя.....	196
◆ Безкрачко влиза в затвора.....	196
◆ Безкрачко краде затворнически кепета.....	199
◆ Безкрачко е в кулата.....	201
◆ Гочо отново чете лекция.....	203
◆ Франк се разкрива пред Гочо.....	203
◆ Франк и Гочо пътуват във времето.....	203
◆ Гочо се среща със Съвета.....	203
◆ Арнолд си купува бебе срещу точки.....	203
◆ Гочо вади мазна дискета.....	203
◆ Трагичен финал.....	203
◆ А Били пие кафе.....	203

Послеслов

◇ За цензурата.....	211
◇ За идеалното общество.....	212
◇ Какво ново се случи в последните 60 години?.....	213
◇ Защо ни е нужна религията.....	213
◇ Предложение за нова вяра.....	214
◇ За човекоядството.....	215
◇ За платената любов и кръвопреливането.....	216
◇ Десетте божии заповеди.....	217
◇ За гласуването.....	218
◇ За старите моми и ергени.....	221
◇ За индивидуалния и груповия секс.....	222
◆ За любовта и секса.....	222
◆ Политическите искания на гочовистите.....	229
◆ За детската смъртност.....	236
◆ За кръводаряването и спермодаряването.....	239
◆ За остарелите инстинкти.....	240
◆ За социалните аспекти на размножаването.....	241
◆ За стратегиите за оцеляване.....	245
◆ За равенството между половете.....	255

◆ За приятелството и приятелските кръгове, както и за държавата.....	258
◇ За благотворителността.....	258
◆ За мръсните думи.....	259
◆ Още правила.....	260
◇ За Страшния съд.....	261
◇ За живота и смъртта.....	261
◇ За неверниците.....	262
◇ Защо написах тази книга?.....	262
◆ Има още много неща, които искам да добавя към този послеслов, но няма да ги скицирам тук, за да не станат твърде много червените ромбчета.	
◆ Съдържание.....	264
◇ Авторски права.....	268
◇ Адрес за кореспонденция и друга техническа информация.....	270
◇ Гръб на корицата, откъдето строго ви гледа автора	

Легенда:

- ◇ – текст от първата чернова
- ◆ – текст от втората чернова
- ◆ – текст, който трябва да се появи по-късно

Авторски права

Електронният вариант на тази книга е безплатен. Можете да го съхранявате и разпространявате, но без да го промените. Имате право и да разпечатвате части от текста, но нямате право да ги подвързвате като книга. Тоест можете да си направите хартиено копие, но само ако е под формата на хвърчащи листа.

**Това е втората чернова на „Пророкът Гочо“
Публикувана в Интернет на 25 април, 2011 г.**

**автор: Димитър Добрев
адрес на автора: dobrev@2-box.com
електронен сайт: www.gocho.bg
илустрации: Константин Лаков
коректура: Светлана Тодорова
издателство: Емкоекс**

Втората чернова няма да бъде отпечатана на хартия, но в книжарниците
можете да намерите първата чернова, която беше публикувана на
20 декември, 2008 г.

ISBN 978-954-925-341-2
Отпечатана в печатница: Миг Принт ЕООД
Цена 5 лв.

Авторът на тази книга се е изгубил тотално в съвременния сложен и динамичен свят. Ако и вие сте се изгубили, то не очаквайте тази книга да ви помогне. Не може да ви покаже пътя човек, който сам не знае къде се намира.

Не очаквайте нищо от тази книга, за да не се разочаровате. Тайната на щастието не е в това да постигаме много, а в това да желаем малко.

„Пророкът Гочо“ е една фантастика. Прочетете я, само ако имате смелостта да надникнете в далечната 2010 година. Ще ви е нужен кураж, за да прескочите бездната от пет години и да се потопите в необозримото бъдеще.

За да ви спестим четенето на книгата, ще ви кажем веднага какво ни очаква през 2010. Моля, тези, които имат слаби сърца, болно гърло или парични проблеми, да не четат нататък. Какво ни чака след пет години? Отговорът е: „Нищо добро!“

Дано бъдещето, което ни очаква, е по-различно от това в книгата, но каквото и да прочетете между тези две корици, не го приемайте насериозно.

Авторът

Цена 5 лв.

www.gocho.bg

